ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ

Μάικλ Μούρκοκ	Η ΠΟΛΗ ΤΩΝ ΖΗΤΙΑΝΩΝ
Ρόμπερτ Χάουαρντ	ΤΑ ΠΕΤΡΑΔΙΑ ΤΟΥ ΓΚΒΑΧΛΟΥΡ
Μάικλ Σι	ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ ΒΡΙΚΟΛΑΚΑ
Θωμάς Μαστακούρης	ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Ιστορίες για αδίστακτους κλέφτες που παίζουν τη ζωή τους κορώνα γράμματα για να ανακαλύψουν κρυμμένα πλούτη και μαγικά αντικείμενα.

Ιστορίες για αμύθητους θησαυρούς που φυλάγονται από απροσπέλαστες παγίδες, ζωντανές και άψυχες, φυσικές και υπερφυσικές.

Ένα βιβλίο για το πάθος και την απληστία — ή απλά για την απεγνωσμένη αποφασιστικότητα και τα θολά ιδανικά.

Δρχ. 800

36

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ

Εισαγωγή·Μετάφραση·Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

36

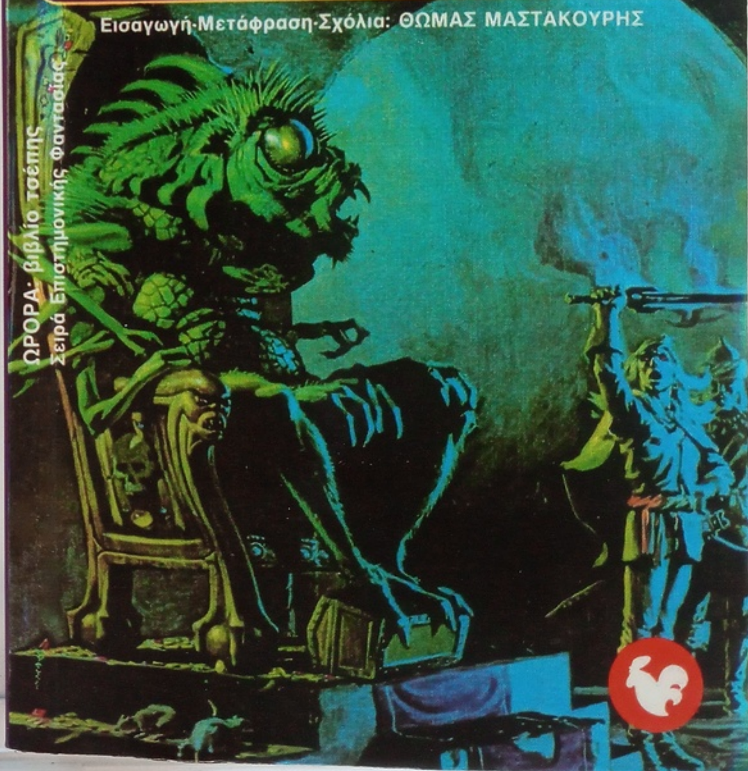
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΩΡΟΡΑ: βιβλίο τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 36ο

Κυκλοφορούν:

ΒΙΒΛΙΟ 1ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ 12ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 13ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
ΒΙΒΛΙΟ 14ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ
ΒΙΒΛΙΟ 15ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 16ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 17ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΘΟΥΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 18ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 19ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 20ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ
ΒΙΒΛΙΟ 21ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΟΥΡΛΙΑΧΤΑ ΚΑΙ ΨΙΘΥΡΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 22ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 23ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 24ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΙΚΑ ΣΠΑΘΙΑ
ΒΙΒΛΙΟ 25ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΝΑΥΑΓΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΒΙΒΛΙΟ 26ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 27ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 28ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΜΑΓΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 29ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΝΤΙΝΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΒΙΒΛΙΟ 30ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 31ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ/2
ΒΙΒΛΙΟ 32ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΕ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 33ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΡΕΛΟΥΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 34ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 35ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΥΒΕΡΝΟΠΑΝΚ/Θ.ΒΕΜΠΟΣ
ΒΙΒΛΙΟ 36ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ - ΣΧΟΛΙΑ
ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

Διεύθυνση Σειράς
ΜΑΡΙΟΣ ΒΕΡΕΤΤΑΣ

Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ
Θεοφάνης Ιγνατίου
Μαυρομιχάλη 11 - ΑΘΗΝΑ 106 79
Τηλ. 36.35.025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος 9

Μάικλ Μούρκοκ
Η ΠΟΛΗ ΤΩΝ ΖΗΤΙΑΝΩΝ 13

Ρόμπερτ Χάουαρντ
ΤΑ ΠΕΤΡΑΔΙΑ ΤΟΥ ΓΚΒΑΧΛΟΥΡ 85

Μάικλ Σι
ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ ΤΗΣ
ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ ΒΡΙΚΟΛΑΚΑ 155

Θωμάς Μαστακούρης
ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ 219

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Από τα πιο αρχαία χρόνια, η κλοπή σημαντικών αντικειμένων από επικίνδυνα ή καλά φυλαγμένα μέρη πρόσδιδε στο δράστη μια αίγλη που σπανιότατα συναντά κανείς σε άλλους εγκληματίες. Η ιδέα πως ένας άνθρωπος μπορούσε, χρησιμοποιόντας μόνο την επιδεξιότητα, το θάρρος και την εξυπνάδα του - μια και οι αληθινοί κλέφτες σπάνια χρησιμοποιούν βία - να αρπάξει κάτι πολύτιμο από έναν πλουσιότερο από αυτόν, έκανε τον απλό λαό κάθε έθνους να θεωρεί ορισμένους κλέφτες σαν λαϊκούς ήρωες.
Στην αρχαία Ελλάδα, πρώτος στην παράδοση δίνει το παράδειγμα ο θεός Ερμής, ο οποίος, μωρό ακόμη στα σπάργανα, καταφέρνει να κλέψει τα βόδια του αδελφού του Απόλλωνα. Ο Προμηθέας, σε μια πολύ πιο ηρωική, ασφαλώς, πράξη, κλέβει τη φωτιά από τους θεούς για να τη δώσει στους ανθρώπους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα εκτίμησης προς τους ικανούς κλέφτες

είναι οι Σπαρτιάτες, οι οποίοι παρότρυναν τα
παιδιά να κλέβουν από μικρά για να εξασκήσουν
την επιδεξιότητα και την πονηριά τους. Ασφα-
λώς, αλλοίμονό τους αν τα έπιαναν επ'αυτοφώ-
ρω! Ας θυμηθούμε το νεαρό Σπαρτιάτη που είχε
κλέψει ένα αλεπουδάκι και το είχε χώσει μέσα
στο χιτώνα του. Αρνήθηκε να το ομολογήσει πα-
ρόλο που το μικρό αγρίμι του μασουλούσε εκεί-
νη την ώρα την κοιλιά.

Η ζωοκλοπή ήταν στην αρχαιότητα - αλλά και
μέχρι τις μέρες μας ακόμη - ένα ξεχωριστό εί-
δος κλοπής που πρόσδιδε κύρος στον επιτυ-
χημένο δράστη. Κύριος στόχος: τα βόδια, πηγή
πλούτου και δύναμης για τις αρχαίες, μη αστι-
κοποιημένες κοινωνίες. Οι Διόσκουροι κλέβουν
βόδια από τη γειτονική Αρκαδία, ο Οδυσσέας τα
βόδια του Ήλιου, ο Κουκουλάιν τα βόδια της βα-
σίλισσας Μαέβ.

Καθώς οι κοινωνίες αστικοποιούνται, οι κλέ-
φτες βρίσκουν νέα λημέρια στα στενά σοκάκια
και τα υπόγεια των πρώτων πόλεων, και νέα θύ-
ματα στα πρόσωπα των εμπόρων που συγκε-
ντρώνουν στα χέρια τους τη νέα μορφή πλού-
του - το χρυσάφι. Παράλληλα, κάποιοι άλλοι
παραμένουν στην ύπαιθρο, ληστεύοντας τους
περαστικούς. Ο Ρομπέν των Δασών, οι Βίκινγκς
και οι δικοί μας Κλέφτες στα χρόνια της Τουρ-
κοκρατίας (αλλά και αργότερα) γίνονται λαϊκοί
ήρωες, παρόλο που ιστορικά δεν φαίνεται να
είχαν ιδιαίτερη αγάπη και ευσπλαχνία προς
τους φτωχούς. Τα φτηνά αναγνώσματα των τε-
λευταίων δύο αιώνων, τόσο στο εξωτερικό όσο
και στη χώρα μας, είναι γεμάτα με περιπέτειες

μασκοφόρων ληστών και απίθανων κλεφτών, που
δεν τους σταματά κανένα χρηματοκιβώτιο και
καμιά μυστική κρύπτη. Από τον Φαντομά στο
λήσταρχο Νταβέλη, και από τον Διαβολίκ στο
Ροζ Πάνθηρα...

Πού να οφείλεται άραγε αυτή η "αγάπη" του
κόσμου για τους θρασύτατους ληστές; Μάλλον
σε μια κρυφή ζήλεια και ένα θαυμασμό, για κά-
ποιους που έχουν το θάρρος ή το θράσος να
παίξουν την ελευθερία ή ακόμη και τη ζωή τους
κορώνα-γράμματα για να γίνουν πλούσιοι άκο-
πα, από τη μια στιγμή στην άλλη. Ας βρεθεί κά-
ποιος που να μπορεί να ισχυριστεί ειλικρινά πως
όταν ακούσε για την περίφημη διάρρηξη των
θυρίδων της Τράπεζας Εργασίας μέσα από τους
υπόνομους της οδού Καλλιρόης δεν ονειρεύτη-
κε τον εαυτό του έστω και για μια στιγμή στη
θέση των τυχερών - και άφαντων - κλεφτών.

Αυτό ασφαλώς δεν σημαίνει πως σε μια "πο-
λιτισμένη" κοινωνία σαν τη δική μας θα πρέπει
να επικροτούμε την κλοπή ή την ληστεία. Μια
όμως που δεν υπάρχει αστυνομία της σκέψης,
μπορούμε όλοι να έχουμε τις φαντασιώσεις μας.
Πάνω σε αυτές τις φαντασιώσεις βασίζεται και η
λογική της σύγχρονης ηρωικής φαντασίας. Οι
περισσότεροι γνωστοί μας ήρωες έχουν σε κά-
ποια στιγμή της καριέρας τους κλέψει μια ή πε-
ρισσότερες φορές - αν και συνήθως με κάποια
καλή "δικαιολογία" αντιπαλεύοντας τέρατα, δαί-
μονες-φρουρούς και ασφαλώς τους "κακούς"
πλούσιους που πάντα είναι πιο αντιπαθητικοί
από τον παράνομο ήρωά μας. Το πως τα κατα-
φέρνουν, παρόλες τις επιτυχίες τους, να βρί-

σκονται πάντα στα όρια της φτώχιας, είναι κάτι που η κάθε μια από τις ιστορίες που ακολουθούν μας εξηγεί με το δικό της τρόπο.

Απολαύστε τες για αυτό που είναι - ένα ανοιχτό μονοπάτι για να ξεμουδιάσει το περιορισμένο άτι της φαντασίας μας - και να θυμάστε το Νόμο της Παγκόσμιας Ανταπόδωσης: ποτέ δεν μπορείς να αποκτήσεις κάτι χωρίς κάποιου είδους τίμημα.

Θωμάς Μαστακούρης

Αθήνα, 1994 .

Η ΠΟΛΗ ΤΩΝ ΖΗΤΙΑΝΩΝ

Μάικλ Μούρκοκ

Το έπος του Έλρικ του Μελνιμπονέ συνεχίζεται και σε αυτή την ανθολογία. Η συνέχεια της βεντέτας του με τον Θελέμπ Καάρνα, τον Μάγο του Παν Τανγκ, τον φέρνει στο Νάντσοκορ, την Πόλη των Ζητιάνων, για να κλέψει από το θησαυρό του Βασιλιά Ούρις του Επταδάκτυλου κάτι που του ανήκει. Για όσους έχουν διαβάσει τα μέχρι τώρα διηγήματα του Μούρκοκ, οι πολλές παροτρύνσεις περιττεύουν.

Θ.Μ.

I

Το Νάντσοκορ, η Πόλη των Ζητιάνων, ήταν κακόφημη σε όλα τα Νεαρά Βασίλεια. Ήταν κτισμένη κοντά στις όχθες του άγριου ποταμού Βαρκάλκ, όχι μακριά από το Βασίλειο του Οργκ, μέσα στο οποίο μεγάλωνε το φοβερό δάσος του Τρόος. Οι επισκέπτες του ήταν λιγοστοί, επειδή το Νάντσοκορ ανέδιδε μια μπόχα που φαινόταν να απλώνεται σε μια ακτίνα χιλιομέτρων.

Από αυτό το άχαρο μέρος, οι κάτοικοί του σκορπίζονταν σε όλο τον κόσμο για να ζητιανέψουν και να κλέψουν ό,τι μπορούσαν. Όσα αποκτούσαν, τα έφερναν πίσω στο Νάντσοκορ, παραδίδοντας τα μισά στο βασιλιά τους, σαν αντάλλαγμα για την προστασία που τους πρόσφερε.

Ο βασιλιάς κυβερνούσε πολλά χρόνια. Ονομαζόταν Ούρις ο Επταδάκτυλος, επειδή είχε μόνο τέσσερα δάχτυλα στο δεξί του χέρι και τρία στο αριστερό. Φλέβες φούσκωναν πάνω στο κάποτε όμορφο πρόσωπό του και τα ψειριασμένα μαλλιά του περιτριγύριζαν μια μορφή πάνω στην οποία η ηλικία και η απλυσιά είχαν χαράξει χιλιάδες ρυτίδες. Μέσα από αυτό το θλιβερό ερείπιο, φαίνονταν μόνο δυο λαμπερά, χλωμά μάτια.

Σαν σύμβολο της εξουσίας του, ο Ούρις είχε ένα μεγάλο χασαπομάχαιρο που το ονόμαζε Κρεατοκόφτη και το οποίο κρατούσε πάντα πλάι του. Ο θρόνος του ήταν καμωμένος από κακότεχνα σκαλισμένο ξύλο μαύρης βελανιδιάς, στολισμένο με κομμάτια ακατέργαστου χρυσού, κόκκαλα και ημιπολύτιμες πέτρες. Κάτω από το θρόνο βρισκόταν ο Θησαυρός του Ούρις - ένα μπαούλο το περιεχόμενο του οποίου δεν άφηνε κανέναν να κοιτάξει. Το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας, ο Ούρις τεμπέλιαζε στο θρόνο του, μέσα σε μια μισοσκότεινη και βρομερή αίθουσα, μαζί με τους αυλικούς του: μια ομάδα από αποβράσματα, τόσο φριχτά στην όψη και τον χαρακτήρα, ώστε δεν τους ανέχονταν πουθενά αλλού εκτός από εκεί.

Για να δίνουν ζέστη και φως, υπήρχαν μαγγάλια στα οποία καίγονταν ασταμάτητα σκουπίδια, βγάζοντας έναν πηχτό καπνό και μια βρόμα που ξεπερνούσε όλες τις άλλες μέσα στη μεγάλη αίθουσα.

Στην αυλή του Ούρις είχε έρθει ένας επισκέπτης. Στεκόταν μπροστά στο βάθρο του θρόνου και κάθε τόσο σήκωνε ένα βαριά αρωματισμένο μαντήλι προς τα γεμάτα, κόκκινα χείλη του. Το πρόσωπό του, που κανονικά ήταν μελαχροινό, είχε μια κάπως γκρίζα όψη και το βλέμμα του φαινόταν τρομαγμένο και βασανισμένο, καθώς κοιτούσε, μια τον ρυπαρό ζητιάνο, μια τους σωρούς των σκουπιδιών και μια τα μαγκάλια που τρεμόκαιγαν. Ήταν ντυμένος με ένα χαλαρό βελούδινο χιτώνα όπως συνήθιζαν στο Παν Τανγκ, είχε μαύρα μάτια, μια μεγάλη

γαμψή μύτη, μαύρα κατσαρά μαλλιά και σγουρό γένι. Με το μαντήλι στο στόμα, πλησίασε τον θρόνο του Ούρις και υποκλίθηκε βαθιά.

Η έκφραση του βασιλιά Ούρις, καθώς κοιτούσε τον ξένο που μόλις πριν λίγο του είχαν αναγγείλει την άφιξή του, ήταν όπως πάντα ένα μείγμα απληστείας, αδυναμίας και κακεντρέχειας. Ο Ούρις είχε αναγνωρίσει το όνομα του ξένου και πίστευε πως μπορούσε να υποθέσει τι σκόπευε να γυρέψει από αυτόν.

"Είχα ακούσει πως ήσουν νεκρός, Θελέμπ Καάρνα - πως σκοτώθηκες πέρα από το Λορμίρ, κοντά στο Χείλος του Κόσμου". Ο Ούρις μειδίασε, φανερώνοντας τα μαύρα σαπισμένα απομεινάρια των δοντιών του.

Ο Θελέμπ Καάρνα τράβηξε το μαντήλι από τα χείλη και η φωνή του, ψιθυριστή στην αρχή, δνάμωσε καθώς θυμόταν τα όσα είχε περάσει: "Η μαγεία μου δεν είναι τόσο αδύναμη ώστε να μη μπορώ να ξεφύγω από ένα ξόρκι όπως αυτό που έγινε εκείνη τη μέρα. Μεταφέρθηκα κάτω από το έδαφος, ενώ η Θηλειά της Σάρκας έπνιγε το στρατό των Κελμενών".

Το αηδιαστικό χαμόγελο του Ούρις πλάτυνε ακόμη περισσότερο: "Θέλεις να πεις πως έσκαψες ένα λαγούμι και μπήκες μέσα;"

Τα μάτια του μάγου άστραψαν αγριεμένα: "Δεν θα συζητήσω τις μαγικές μου ικανότητες με έναν... "

Σταμάτησε και πήρε μια βαθιά ανάσα, για την οποία αμέσως μετάνοιωσε. Κοίταξε ανήσυχα τους αυλικούς του Βασιλιά γύρω του, όλους σακάτηδες και ακρωτηριασμένους, να έχουν

πάρει θέσεις μέσα στη βρομερή αίθουσα και να τον περιγελούν. Οι ζητιάνοι του Νάντσοκορ γνώριζαν τη δύναμη της φτώχειας και της αρρώστειας κι ήξεραν πόσο τρομοκρατούσε αυτούς που δεν την είχαν ζήσει. Έτσι, η ίδια τους η αθλιότητα ήταν η προστασία τους ενάντια στους εισβολείς.

Ένας αποκρουστικός βήχας που θα μπορούσε να είναι και γέλιο συντάραξε τον Βασιλιά Ούρις: "Και η μαγεία σου σε έφερε εδώ;"

Καθώς όλο το κορμί του τρανταζόταν, τα κόκκινα μάτια του συνέχιζαν να κοιτούν ερευνητικά το μάγο.

"Διέσχισα τη θάλασσα και ολόκληρο το Βίλμιρ για να έρθω εδώ", είπε ο Θελέμπ Καάρνα, "επειδή έχω ακούσει πως υπάρχει κάποιος τον οποίο μισείς περισσότερο από όλους τους άλλους..."

"Μα εμείς μισούμε όλους τους άλλους", του θύμισε ο Ούρις. "Όλους όσους δεν είναι ζητιάνοι, δηλαδή". Ο βασιλιάς χασκογέλασε και το χασκόγελο μετατράπηκε για μια ακόμη φορά σε έναν βραχνό, σπαστικό βήχα.

"Όμως πιο πολύ μισείς τον Έλρικ του Μελνιμπονέ".

"Ναι, αυτό θα πρέπει να το παραδεχτώ. Πριν γίνει ξακουστός σαν Εξομώτης, ο προδότης του Ίμριρ ήρθε εδώ στο Νάντσοκορ για να μας εξαπατήσει, μεταμφιεσμένος σαν λεπρός. Με ξεγέλασε με τον χειρότερο τρόπο και έκλεψε κάτι από το Θησαυρό μου. Ο Θησαυρός μου είναι ιερός - δεν αφήνω κανέναν ούτε καν να τον κοιτάξει!"

"Έμαθα πως σου έκλεψε κάποιο πάπυρο", είπε ο Θελέμπ Καάρνα. "Ένα ξόρκι που κάποτε ανήκε στον εξάδελφό του, τον Γιούρκον. Ο Γιούρκον ήθελε να ξεφορτωθεί τον Έλρικ, και τον άφησε να πιστέψει πως το ξόρκι θα έβγαζε την πριγκίπισσα Σίμοριλ από τον μαγικό της λήθαργο..."

"Πράγματι. Ο Γιούρκον είχε δώσει τον πάπυρο σε έναν από τους υπηκόους μου, ο οποίος είχε πάει να ζητιανέψει στις πύλες του Ίμριρ. Ύστερα είπε στον Έλρικ τι είχε κάνει. Ο Έλρικ μεταμφιέστηκε και ήρθε μέχρι εδώ. Με τη βοήθεια της μαγείας του μπόρεσε να πάρει στα χέρια του το Θησαυρό μου - τον ιερό Θησαυρό μου! - και να αρπάξει τον πάπυρο από εκεί."

Ο Θελέμπ Καάρνα λοξοκοίταξε τον Βασιλιά των Ζητιάνων: "Κάποιος θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι δεν έφταιγε ο Έλρικ - πως το φταίξιμο ήταν του Γιούρκον. Σας εξαπάτησε και τους δύο. Το ξόρκι δεν ξύπνησε τη Σίμοριλ, έτσι δεν είναι;"

"Όχι, αλλά εδώ στο Νάντσοκορ έχουμε ένα νόμο..." Ο Ούρις σήκωσε τον Κρεατοκόφτη και έδειξε την οδοντωτή, σκουριασμένη λεπίδα του. Παρόλη την ταλαιπωρημένη όψη του, φαινόταν να είναι τρομερό όπλο. "Ο νόμος λέει πως οποιοσδήποτε κοιτάξει τον ιερό Θησαυρό του Βασιλιά Ούρις πρέπει να πεθαίνει, και να πεθαίνει με τρόπο φριχτό - στα χέρια του Φλεγόμενου Θεού!"

"Και κανείς από τους περιπλανόμενους υπηκόους σου δεν κατάφερε ακόμη να πάρει αυτή την εκδίκηση;"

"Πρέπει να απαγγείλω προσωπικά την καταδίκη του πριν πεθάνει. Πρέπει να ξαναγυρίσει

εδώ στο Νάντσοκορ, επειδή μόνο εδώ μπορεί να βρει το τέλος του".

"Δεν έχω καμιά συμπάθεια για τον Έλρικ", είπε ο Θελέμπ Καάρνα.

Ο Ούρις έβγαλε για άλλη μια φορά τον ήχο που ήταν μισός γέλιο και μισός σπαστικό βήξιμο: "Ναι, έχω ακούσει πως σε έχει κυνηγήσει σε όλα τα Νεαρά Βασίλεια και σε νικά κάθε φορά, παρόλες τις ισχυρές μαγείες που στρέφεις εναντίον του".

Ο Θελέμπ Καάρνα ζάρωσε το μέτωπο: "Πρόσεχε τα λόγια σου, Βασιλιά Ούρις. Μπορεί να είχα κάποιες ατυχίες, αλλά παραμένω ένας από τους μεγαλύτερους μάγους του Παν Τανγκ".

"Ξοδεύεις, όμως, τις δυνάμεις σου πολύ αλόγιστα και ζητάς πολλά από τους Άρχοντες του Χάους. Κάποια μέρα θα βαρεθούν να σε βοηθούν και θα βρουν κάποιον άλλο στη θέση σου".

Ο Θύρις σφάλισε το βρομερό του στόμα με τα λεκιασμένα χείλη. Τα χλωμά του μάτια παρέμεναν ακίνητα καθώς παρατηρούσαν τον Θελέμπ Καάρνα. Μέσα στην αίθουσα ακούστηκαν θροΐσματα καθώς οι ζητιάνοι αυλικοί πλησίαζαν πιο κοντά: το τρίξιμο ενός δεκανικιού, το ξύσιμο ενός ραβδιού, το σούρσιμο παραμορφωμένων ποδιών. Ακόμη και ο λιγδερός καπνός φαινόταν να απειλεί το μάγο, καθώς ανέβαινε με δυσκολία προς το σκοτάδι της οροφής. Ο Βασιλιάς Ούρις ακούμπησε το ένα χέρι πάνω στον Κρεατοκόφτη και το άλλο πάνω στο σαγόνι του. Σπασμένα νύχια χάιδεψαν αξύριστα μάγουλα. Κάπου πίσω από τον Θελέμπ Καάρνα, μια ζητιάνα έβγαλε έναν χυδαίο ήχο και μετά άρχισε να γελά. Σαν να ήθελε να πάρει θάρρος, ο μάγος τοποθέτησε το αρωματισμένο μαντήλι πάνω στο στόμα και τα ρουθούνια του. Άρχισε να υψώνει το ανάστημα, έτοιμος να αντιμετωπίσει την επίθεση, αν ερχόταν.

"Μα υποθέτω πως διατηρείς ακόμη τις δυνάμεις σου", είπε ο Ούρις αναπάντεχα, σπάζοντας την ένταση. "Αλλιώς δεν θα ήσουν εδώ".

"Οι δυνάμεις μου έχουν αυξηθεί..."

"Προς το παρόν, ίσως".

"Οι δυνάμεις μου..."

"Υποθέτω ότι έχεις έρθει να μου προτείνεις κάποιο σχέδιο το οποίο μπορεί να έχει σαν αποτέλεσμα τον αφανισμό του Έλρικ", συνέχισε ο Ούρις με άνεση. Οι ζητιάνοι χαλάρωσαν. Μονάχα ο Θελέμπ Καάρνα έδειχνε πια σημάδια δυσφορίας. Τα λαμπερά, κοκκινισμένα μάτια του Ούρις, τον κοίταξαν ειρωνικά. "Και ζητάς τη βοήθειά μου; " έβηξε.

Ο Θελέμπ Καάρνα πήρε μια βαθιά ανάσα μέσα από το μαντήλι και άρχισε να μιλά...

II

Στην άλλη άκρη της ταβέρνας, ο νεαρός δανδής προσποιήθηκε πως έδινε παραγγελία για άλλο ένα ασκί κρασί, ενώ στην πραγματικότητα λοξοκοίταζε τη γωνιά όπου καθόταν ο Έλρικ. Ύστερα, έγειρε προς το μέρος των συντρόφων του - εμπόρων και νεαρών ευγενών από αρκετά έθνη - και συνέχισε να μιλά χαμηλόφωνα.

Ο Έλρικ ήξερε πως το αντικείμενο της συζήτησης ήταν ο ίδιος. Κανονικά δεν έδινε σημασία σε τέτοια συμπεριφορά, αλλά εκείνη τη νύχτα

ένιωθε κουρασμένος και είχε βαρεθεί περιμένοντας τον Μούνγκλαμ να επιστρέψει. Μπήκε σε πειρασμό να πάει και να ζητήσει το λόγο από το νεαρό δανδή, μόνο και μόνο για να περάσει την ώρα του.

Είχε αρχίσει να μετανοιώνει για την απόφασή του να επισκεφθεί το Παλιό Χλορμάρ. Αυτή η πλούσια πόλη ήταν μέρος συνάντησης για όλους τους ευφάνταστους ανθρώπους των Νεαρών Βασιλείων. Η κακόγουστη συζήτηση στην παρέα του νεαρού δανδή συνεχίστηκε:

"...γι' αυτό και οι Άρχοντες των Ανώτερων Κόσμων τον καταράστηκαν να έχει την όψη ενός πτώματος..."

"Αιμομιξία, σας λέω. Το έμαθα από κάποιον που ταξίδεψε μαζί του...".

"... η μάνα του συνευρέθηκε με τον ίδιο τον Άριοχ και έκανε..."

"... λίγο πριν προδώσει τον ίδιο το λαό του στον Σμιόργκαν και τους υπόλοιπους!"

"Φαίνεται πράγματι κατσούφης τύπος. Δεν είναι από αυτούς που εκτιμούν τα αστεία..."

Γέλια.

Ο Έλρικ πίεσε τον εαυτό του να χαλαρώσει και ήπιε κι άλλο κρασί αλλά το κουτσομπολιό συνεχιζόταν:

"Λένε ακόμη πως είναι ένας απατεώνας και πως ο αληθινός Έλρικ πέθανε στο Ίμριρ..."

"Ένας αληθινός πρίγκιπας του Μελνιμπονέ θα ντυνόταν με πιο καλό γούστο και θα..."

Κι άλλα γέλια.

Ο Έλρικ σηκώθηκε, σπρώχνοντας πίσω τον μανδύα του έτσι ώστε να φανερωθεί το μεγάλο μαύρο σπαθί που κρεμόταν στο γοφό του. Οι περισσότεροι κάτοικοι του Παλιού Χλορμάρ είχαν ακουστά για το Στόρμπρίνγκερ και τις τρομερές δυνάμεις του. Προχώρησε μέχρι το τραπέζι όπου καθόταν ο νεαρός δανδής:

"Κύριοι, σας παρακαλώ να βελτιώσετε το άθλημά σας! Θα σας βοηθήσω, επειδή μπορώ να σας προσφέρω αποδείξεις για ορισμένα από τα θέματα στα οποία αναφέρεστε. Τι έχετε να πείτε για όσα λέγονται για κάποιο είδος βρικολακισμού; Δεν σας άκουσα να θίγετε αυτή τη φήμη στη συζήτησή σας".

Ο νεαρός δανδής ξερόβηξε και έκανε μια νευρική κίνηση με τον ώμο του.

"Λοιπόν;" Ο Έλρικ είχε πάρει μια προσποιητή έκφραση αθωότητας. "Μπορώ να σας βοηθήσω;"

Η παρέα βουβάθηκε, προσποιούμενη πως ήταν απορροφημένη από το φαγητό και το ποτό. Ο Έλρικ χαμογέλασε με ένα χαμόγελο που έκανε τα χέρια τους να τρέμουν.

"Επιθυμώ απλά να μάθω τί θέλετε να ακούστε, κύριοι. Ύστερα θα σας αποδείξω πως πράγματι είμαι αυτός τον οποίο αποκαλέσατε Έλρικ ο Εξομώτης".

Οι έμποροι και οι ευγενείς έσφιξαν τις πλού-σιες ρόμπες γύρω από τα κορμιά τους και σηκώθηκαν, αποφεύγοντας να τον κοιτάξουν κατάματα. Ο νεαρός δανδής κατευθύνθηκε κι αυτός μουλωχτά προς την έξοδο - σε μια παρωδία παλικαρισμού. Όμως ο Έλρικ τους έφραζε ήδη την πόρτα, με το χέρι ακουμπισμένο στη λαβή του Στόρμπρίνγκερ: "Δεν θα καθίσετε να σας κεράσω κάτι, κύριοι; Σκεφτήτε πόσα θα μπορού-

σατε να πείτε στους φίλους σας για αυτή τη συνάντηση..."

"Μα είναι ανυπόφορο!" ψεύδισε ο νεαρός δανδής και ύστερα ρίγησε σύγκορμος.

"Κύριε, δεν είχαμε κακό σκοπό", είπε ένας χοντρός έμπορος βοτάνων από το Σαζάρ."Μιλούσαμε για κάποιον άλλον".

Ένας νεαρός ευγενής με σχεδόν ανύπαρκτο πηγούνι αλλά ένα μεγάλο λαδωμένο μουστάκι του πρόσφερε ένα αδύναμο, κατευναστικό χαμόγελο.

"Λέγαμε πόσο σας θαυμάζουμε..." ψέλλισε ένας Βιλιμιριανός ιππότης, τα μάτια του οποίου φαίνονταν να έχουν αλλοιθωρίσει πρόσφατα και του οποίου το πρόσωπο είχε γίνει χλωμό όπως του Έλρικ.

Ένας έμπορος ντυμένος στα σκούρα βελούδα του Ταρκές έγλειψε τα κόκκινα χείλη του και προσπάθησε να φερθεί με μεγαλύτερη αξιοπρέπεια από τους συντρόφους του. "Κύριε, το Παλιό Χλορμάρ είναι ένα πολιτισμένο μέρος. Οι άνθρωποι με τρόπους δεν φιλονικούν μεταξύ τους..."

"Μάλλον προτιμούν να κουτσομπολεύουν σαν χωριάτισες", είπε ο Έλρικ.

"Ναι", είπε ο νεαρός με το μεγάλο μουστάκι. "Δηλαδή - όχι..."

Ο δανδής έφτιαξε τον μανδύα του και κοίταξε το πάτωμα.

Ο Έλρικ έκανε στο πλάι. Αβέβαια, ο Ταρκεσίτης έμπορος πέρασε από δίπλα του και μετά βγήκε τρέχοντας στο σκοτεινό δρόμο με τους συντρόφους του ξοπίσω.

Ο Έλρικ άκουσε τα βήματά τους στο πλακόστρωτο και άρχισε να γελάει. Στον ήχο του γέλιου του, τα βήματα μετατράπηκαν σε ένα τρελό τρέξιμο και σύντομα η παρέα έφτασε στην αποβάθρα, έστριψε σε μια γωνία και εξαφανίστηκε. Ο Έλρικ χαμογέλασε και κοίταξε τα αστέρια πάνω από τα μεγαλόπρεπα σπίτια του Παλιού Χλορμάρ. Άκουσε νέα βήματα από την άλλη άκρη του δρόμου. Γύρισε και είδε τους νεοφερμένους να φωτίζονται από το φως που ξεχυνόταν από το παράθυρο ενός κοντινού γραφείου. Ήταν ο Μούνγκλαμ. Ο κοντόχοντρος Ανατολίτης είχε γυρίσει παρέα με δυο μισόγυμνες και βαριά μακιγιαρισμένες γυναίκες, που χωρίς αμφιβολία ήταν Βιλμιριανές πόρνες από την άλλη άκρη της πόλης. Ο Μούνγκλαμ είχε περασμένο ένα μπράτσο γύρω από τη μέση της καθεμιάς και τραγουδούσε κάποια άγνωστη χυδαία μπαλάντα, σταματώντας κάθε τόσο για να αφήσει μια κοπέλα να του δώσει να πιεί. Και οι δύο πόρνες είχαν μεγάλα φλασκιά κρασί στα χέρια και φαίνονταν να πίνουν όσο και ο Μούνγκλαμ.

Καθώς ο Μούνγκλαμ πλησίασε τρεκλίζοντας, αναγνώρισε τον Έλρικ και τον χαιρέτισε κλείνοντάς του το μάτι. "Βλέπεις ότι δεν σε ξέχασα, Πρίγκιπα του Μελνιμπονέ. Μια από αυτές τις δυο καλλονές είναι για σένα!"

Ο Έλρικ έκανε μια προσποιητή υπόκλιση: "Είσαι πολύ ευγενικός. Εγώ, όμως, πίστευα πως είχες πάει να βρεις χρυσάφι. Αυτός δεν ήταν ο λόγος που ήρθαμε στο Παλιό Χλορμάρ;"

"Πράγματι!" Ο Μούνγκλαμ φίλησε τα μάγουλα

των κοριτσιών. "Πράγματι! Και χρυσάφι σου βρήκα - ή κάτι το ίδιο πολύτιμο με το χρυσάφι. Έσωσα αυτές τις νεαρές κυρίες από έναν σκληρόκαρδο προαγωγό στην άλλη άκρη της πόλης. Τους υποσχέθηκα να τις πουλήσω σε έναν πιο ευγενικό αφέντη και μου είναι ιδιαίτερα ευγνώμονες!"

"Έκλεψες τις σκλάβες;"

"Αν το θέλεις κι έτσι, ναι, τις "έκλεψα". Τις έκλεψα με το σπαθί μου και τις ελευθέρωσα από μια ζωή εξευτελισμών. Μια ανθρωπιστική πράξη! Θα πάψουν να ζουν πανάθλια και θα..."

"Πραγματικά θα πάψουν να ζούν - όπως κι εμείς, αν ο αφέντης τους ανακαλύψει την κλοπή και ειδοποιήσει τη φρουρά. Πώς βρήκες αυτές τις γυναίκες;"

"Εκείνες με βρήκαν! Πρόσφερα τις υπηρεσίες μου σε έναν γέρο έμπορο, νεοφερμένο στην πόλη. Θα τον συνόδευα στις πιο ύποπτες γειτονιές του Παλιού Χλορμάρ, με αντάλλαγμα ένα πουγκί χρυσάφι (πολύ μεγαλύτερο, νομίζω, από αυτό που σκόπευε να μου δώσει). Ενώ εκείνος διασκέδαζε, εγώ είπα να πιω ένα-δυο ποτά στην αίθουσα αναμονής. Αυτές οι δύο κούκλες με συμπάθησαν πολύ και μου διηγήθηκαν τα προβλήματά τους. Μου ήταν αρκετό. Ανέλαβα να τις σώσω".

"Πολύ έξυπνο σχέδιο", είπε ο Έλρικ ειρωνικά.

"Ήταν δικό τους! Έχουν και μυαλό εκτός από..."

"Θα σε βοηθήσω να τις επιστρέψεις στον κύριό τους πριν η φρουρά της πόλης πέσει επάνω μας"

"Μα, Έλρικ!"

"Πρώτα, όμως..." Ο Έλρικ άρπαξε το φίλο του, τον έρριξε πάνω στον ώμο του και παραπατώντας τον μετέφερε στην αποβάθρα της άκρης του δρόμου. Εκεί, τον έπιασε από τον γιακά και έχωσε το κεφάλι του μέσα στο βρόμικο νερό του λιμανιού. Μετά, τον τράβηξε πίσω και τον έστησε στα πόδια του. Ο Μούνγκλαμ ρίγησε και κοίταξε θλιμμένα τον Έλρικ.

"Έχω προδιάθεση για κρυολογήματα, καθώς ξέρεις".

"Και προδιάθεση για παράλογα σχέδια, επίσης! Είμαστε ανεπιθύμητοι, Μούνγκλαμ. Η φρουρά θέλει μονάχα μια αφορμή για να μας συλλάβει. Στην καλύτερη περίπτωση, θα πρέπει να φύγουμε από την πόλη πριν τελειώσουμε τις δουλειές μας. Στη χειρότερη, θα μας αφοπλίσουν, θα μας φυλακίσουν, ίσως και θα μας εκτελέσουν".

Άρχισαν να περπατούν προς το μέρος όπου περίμεναν οι δυο κοπέλες. Η μια από αυτές έτρεξε μπροστά, γονάτισε, και αρπάζοντας το χέρι του Έλρικ, κόλλησε τα χείλη στο γοφό του.

"Κύριέ μου, έχω ένα μήνυμα..."

Ο Έλρικ έσκυψε για να τη σηκώσει όρθια. Η κοπέλα ούρλιαξε. Τα βαμμένα μάτια της γούρλωσαν. Την κοίταξε για μια στιγμή έκπληκτος και μετά, ακολουθώντας το βλέμμα της, γύρισε και είδε τη συμμορία των πληρωμένων μπράβων που είχαν φανερωθεί στη γωνία και έτρεχαν προς το μέρος τους. Πίσω από τους μπράβους, ο Έλρικ νόμισε πως διέκρινε το νεαρό δανδή τον οποίο είχε διώξει νωρίτερα από την ταβέρνα. Ο δανδής επιθυμούσε εκδίκηση. Στιλέτα άστραψαν

στο σκοτάδι, και οι κάτοχοί τους φορούσαν τις μαύρες κουκούλες των επαγγελματιών δολοφόνων. Ήταν τουλάχιστον μια ντουζίνα από δαύτους. Ο νεαρός θα πρέπει να ήταν πολύ πλούσιος, επειδή οι πληρωμένοι φονιάδες ήταν ακριβοί στο Παλιό Χλορμάρ. Ο Μούνγκλαμ είχε ήδη τραβήξει και τα δυο σπαθιά του και τα είχε βάλει με τον αρχηγό. Ο Έλρικ έσπρωξε την τρομοκρατημένη κοπέλα πίσω του και ακούμπισε το χέρι στη λαβή του Στόρμπρίνγκερ. Λες και με δική του θέληση, το πελώριο σπαθί ξεπήδησε από το θηκάρι του και μαύρο φως ξεχύθηκε από τη λεπίδα του καθώς άρχισε να μουρμουρίζει το δικό του πολεμικό τραγούδι.

Άκουσε έναν από τους φονιάδες να φωνάζει έκπληκτος: "Ο Έλρικ!" και κατάλαβε πως ο δανδής δεν τους είχε ξεκαθαρίσει ποιούς επρόκειτο να δολοφονήσουν. Απέκρουσε το χτύπημα του λεπτού σπαθιού, το γύρισε προς τα κάτω, και μετά έκοψε με επιδέξιο τρόπο τον καρπό του κατόχου του. Χέρι και σπαθί τινάχτηκαν προς τις σκιές, ενώ ο δολοφόνος πισωπάτησε ουρλιάζοντας. Ακολούθησαν κι άλλα σπαθιά, κι άλλα παγερά μάτια που γυάλιζαν πίσω από μαύρες κουκούλες. Το Στόρμπρίνγκερ τραγουδούσε το περίεργο τραγούδι του - μισό θρήνο και μισό νικητήριο παιάνα. Το πρόσωπο του Έλρικ ήταν φωτισμένο από τη μανία της μάχης και τα κόκκινα μάτια του πετούσαν φλόγες καθώς χτυπούσε εδώ κι εκεί. Κραυγές και βλαστήμιες ανακατεύτηκαν με βογγητά και γυναικείες στριγγλιές, πατημασιές στο πλακόστρωτο, γδούπους σπαθιών πάνω σε σάρκα και το ξύσιμό τους

πάνω σε κόκκαλο. Ήταν μια σύγχυση μέσα στην οποία ο Έλρικ πολεμούσε, με το σπαθί σφιγμένο και στα δυο του χλωμά χέρια. Είχε χάσει από τα μάτια του τον Μούνγκλαμ και προσευχόταν ο Ανατολίτης να είναι ακόμη ζωντανός. Κάπου κάπου έρριχνε μια ματιά σε μια από τις κοπέλες και αναρωτιόταν γιατί δεν το είχε βάλει στα πόδια. Ήδη τα πτώματα αρκετών κουκουλοφόρων φονιάδων κείτονταν στις πλάκες του δρόμου, ενώ οι υπόλοιποι είχαν αρχίσει να δειλιάζουν καθώς ο Έλρικ τους πίεζε. Γνώριζαν τη δύναμη του σπαθιού του και το τί έκανε σε όσους χτυπούσε. Είχαν δει τα πρόσωπα των συντρόφων τους, καθώς η κολασμένη λεπίδα ρουφούσε τις ψυχές τους. Με κάθε θάνατο, ο Έλρικ φαινόταν να γίνεται πιο δυνατός, ενώ η μαύρη ακτινοβολία του σπαθιού γινόταν ισχυρότερη. Τώρα ο αλμπίνος γελούσε. Το γέλιο του αντήχησε στις οροφές των σπιτιών του Παλιού Χλορμάρ και όσοι ήταν στα κρεβάτια τους σκέπασαν τα αυτιά τους, πιστεύοντας πως βρίσκονταν στα νύχια κάποιου εφιάλτη.

"Ελάτε, φίλοι! Η λεπίδα μου διψάει ακόμη!"

Ένας δολοφόνος προσπάθησε να μπει στο δρόμο του και ο Έλρικ τίναξε το Μαύρο Σπαθί ψηλά. Ο άνδρας σήκωσε το δικό του σπαθί για να προστατέψει το κεφάλι του και ο Έλρικ κατέβασε το Στόρμπρίνγκερ κάτω. Διαπέρασε το ατσάλι, την κουκούλα, το λαιμό, το κλειδοκόκκαλο. Έκοψε τον φονιά κυριολεκτικά στη μέση, μένοντας μέσα στη σάρκα του και ρουφώντας τα τελευταία απομεινάρια της μαύρης ψυχής του. Οι υπόλοιποι το έβαλαν στα πόδια.

Ο Έλρικ πήρε μια βαθιά ανάσα και αποφεύγοντας να δει το πτώμα εκείνου που σκότωσε τελευταίο, θηκάρωσε το σπαθί και γύρισε να βρει τον Μούνγκλαμ.

Δέχτηκε το χτύπημα στη βάση του λαιμού. Ένιωσε τη ναυτία να τον πνίγει και προσπάθησε να την αποτινάξει. Ύστερα ένιωσε ένα τσίμπημα στο χέρι και μέσα από τη θολούρα των ματιών του διέκρινε μια μορφή που στην αρχή νόμισε πως ήταν ο Μούνγκλαμ. Ήταν όμως κάποιος άλλος - ίσως μια γυναίκα. Του τραβούσε το αριστερό χέρι. Πού ήθελε να τον πάει;

Τα γόνατά του λύγισαν και έπεσε στο πλακόστρωτο. Προσπάθησε να φωνάξει βοήθεια αλλά δεν τα κατάφερε. Η γυναίκα τραβούσε ακόμη το χέρι του, λες και προσπαθούσε να τον σύρει σε ασφαλές σημείο, αλλά εκείνος δεν μπορούσε να την ακολουθήσει. Έπεσε με το πλάι και ύστερα ανάσκελα, κοιτάζοντας έναν ουρανό που στροβιλιζόταν...

...και ύστερα η αυγή ρόδισε πάνω από τους πύργους του Παλιού Χλορμάρ και συνειδητοποίησε πως είχαν περάσει αρκετές ώρες από τότε που πολέμησε με τους πληρωμένους δολοφόνους. Είδε το πρόσωπο του Μούνγκλαμ. Ήταν γεμάτο ανησυχία.

"Μούνγκλαμ;"

"Δόξα στους αγαθούς θεούς του Έλβερ! Νόμιζα πως είχες πεθάνει από αυτή τη φαρμακωμένη λεπίδα".

Ο Έλρικ ξανάβρισκε γρήγορα τις αισθήσεις του. Ανακάθισε.

"Η επίθεση ήρθε από πίσω. Πώς;..."

Ο Μούνγκλαμ φαινόταν να ντρέπεται: "Φοβάμαι πως οι κοπέλες δεν ήταν ακριβώς αυτό που νόμιζα".

Ο Έλρικ θυμήθηκε τη γυναίκα που του τραβούσε το αριστερό του χέρι και τέντωσε τα δάχτυλά του: "Μούνγκλαμ! Το Δαχτυλίδι των Βασιλέων δεν είναι πια στο χέρι μου! Μου έκλεψαν τον Ακτόριο!"

Οι προπάτορες του Έλρικ φορούσαν επί γενεές το Δαχτυλίδι των Βασιλέων. Ήταν το σύμβολο της εξουσίας τους και πηγή ενός μεγάλου μέρους της υπερφυσικής δύναμής τους.

Το πρόσωπο του Μούνγκλαμ συννέφιασε: "Νόμιζα πως έκλεψα τα κορίτσια αλλά οι αληθινές κλέφτρες ήταν αυτές. Σκόπευαν να μας ληστέψουν. Παλιό κόλπο".

"Πρέπει να είναι κάτι περισσότερο από αυτό. Δεν έκλεψαν τίποτε άλλο εκτός από το Δαχτυλίδι. Έχω ακόμη λίγο χρυσάφι στο πουγκί μου". Κουδούνισε το πουγκί στη ζώνη του καθώς σηκωνόταν.

Ο Μούνγκλαμ έδειξε με τον αντίχειρα τον απέναντι τοίχο του δρόμου. Μια από τις κοπέλες ήταν σωριασμένη εκεί, με όλα της τα ρούχα λεκιασμένα από τη λάσπη και το αίμα: "Βρέθηκε στο δρόμο ενός από τους φονιάδες την ώρα που πολεμούσαμε. Ψυχομαχάει όλη τη νύχτα και μουρμουρίζει το όνομά σου. Φοβάμαι πως έχεις δίκιο. Τις είχαν στείλει να σου κλέψουν το δαχτυλίδι κι εγώ ξεγελάστηκα σαν βλάκας."

Ο Έλρικ προχώρησε γρήγορα προς το σημείο όπου ήταν πεσμένη η κοπέλα και γονάτισε δίπλα της. Της άγγιξε ευγενικά το μάγουλο και

εκείνη άνοιξε τα βλέφαρα και τον κοίταξε με θαμπά μάτια. Τα χείλη της σχημάτισαν ένα όνομα.

"Γιατί θέλατε να με ληστέψετε;" τη ρώτησε ο Έλρικ. "Ποιος είναι ο κύριός σας;"

"Ο Ούρις..." είπε με μια φωνή σαν αύρα που αναδεύει το χορτάρι. "Είπε να κλέψουμε το δαχτυλίδι... να το πάμε στο Νάντσοκορ..."

Ο Μούνγκλαμ είχε σταθεί στο άλλο πλάι της ετοιμοθάνατης κοπέλας. Είχε βρει ένα από τα φλασκιά του κρασιού και έσκυψε να της δώσει να πιεί. Εκείνη δοκίμασε να καταπιεί αλλά δεν μπόρεσε. Κατρακύλισε στο μικρό πηγούνι της, το λεπτό λαιμό και το πληγωμένο στήθος της.

"Είσαι μια από τις ζητιάνες του Νάντσοκορ;" ρώτησε ο Μούνγκλαμ.

Εκείνη ένευσε αδύναμα.

"Ο Ούρις ήταν πάντα εχθρός μου'
γησε ο Έλρικ. "Κάποτε ανέκτησα ένα από τα αντικείμενα του θησαυρού του και δεν μου το έχει ποτέ συγχωρέσει. Ίσως να ήθελε το Δαχτυλίδι του Ακτόριος σαν ανταπόδωση". Στράφηκε προς την κοπέλα. "Η συντρόφισσά σου θα επιστρέψει στο Νάντσοκορ;"

Ξανά η κοπέλα φάνηκε να νεύει. Ύστερα κάθε λάμψη άφησε τα μάτια της και έπαψε να αναπνέει. Ο Έλρικ σηκώθηκε. Το μέτωπό του είχε ζαρώσει και έτριψε νευρικά το χέρι στο οποίο φορούσε το Δαχτυλίδι των Βασιλέων.

"Ας το κρατήσει, λοιπόν, το δαχτυλίδι", είπε ο Μούνγκλαμ επιφυλακτικά. "Ίσως αυτό να τον ικανοποιήσει".

Ο Έλρικ έσεισε το κεφάλι.

Ο Μούνγκλαμ ξερόβηξε: "Ένα καραβάνι φεύγει

από το Τζαντμάρ σε μια εβδομάδα. Είχε πάει να αγοράσει προμήθειες για την Τάνελορν, και το διοικεί ο Ρακχίρ, ο Κόκκινος Τοξότης. Αν κάνουμε με πλοίο το γύρο της ακτής, μπορούμε να φτάσουμε έγκαιρα στο Τζαντμάρ και να πάμε στην Τάνελορν με καλή παρέα. Όπως ξέρεις, σπάνια οι κάτοικοι της Τάνελρον κάνουν αυτό το ταξίδι. Είμαστε τυχεροί, γιατί..."

"Όχι", είπε ο Έλρικ χαμηλόφωνα. "Πρέπει για την ώρα να ξεχάσουμε την Τάνελορν. Το Δαχτυλίδι των Βασιλέων είναι ο δεσμός με τους προγόνους μου. Επιπλέον, με βοηθά στις μαγείες μου και έχει σώσει τη ζωή μας πολλές φορές. Θα φύγουμε αμέσως για το Νάντσοκορ. Πρέπει να προσπαθήσω να προλάβω την κοπέλα πριν φτάσει στην Πόλη των Ζητιάνων. Αν δεν προλάβουμε, θα πρέπει να μπω μέσα στην πόλη για να βρω το δαχτυλίδι".

Ο Μούνγκλαμ ρίγησε: "Αυτό θα ήταν περισσότερο παράλογο από οποιοδήποτε δικό μου σχέδιο, Έλρικ. Ο Ούρις θα μας εξολοθρεύσει".

"Όπως και να έχει το πράγμα, εγώ πρέπει να πάω στο Νάντσοκορ".

Ο Μούνγκλαμ έσκυψε και άρχισε να αφαιρεί μεθοδικά τα κοσμήματα από το πτώμα της κοπέλας. "Θα χρειαστούμε και τη τελευταία δεκάρα, αν θέλουμε να αγοράσουμε ικανά άλογα για το ταξίδι", εξήγησε.

III

Λουσμένο από το πορφυρό φως του ήλιου που έδυε, το Νάντσοκορ έμοιαζε περισσότερο με κακοδιατηρημένο νεκροταφείο παρά με πόλη. Οι

πύργοι του έγερναν μονόπατα, τα σπίτια ήταν μισογκρεμισμένα, τα τείχη ραγισμένα. Ο Έλρικ και ο Μούνγκλαμ ανέβηκαν στην κορυφή του λόφου με τα γοργά Σαζαριανά τους άτια (τα οποία τους είχαν κοστίσει ό,τι είχαν και δεν είχαν) είδαν την πόλη κι ακόμη χειρότερα, τη μύρισαν. Χιλιάδες βρομερές οσμές έβγαιναν από τις άθλιες τρώγλες, κι οι δυο άνδρες ένιωσαν τα σωθικά τους να ανακατεύονται. Έτσι, αναγκάστηκαν να γυρίσουν τα άλογά τους πίσω στην κοιλάδα.

"Θα μείνουμε εδώ μέχρι το βράδι", είπε ο Έλρικ. "Ύστερα, θα μπούμε στο Νάντσοκορ".

"Έλρικ, δεν είμαι βέβαιος αν μπορώ να αντέξω αυτή τη μπόχα. Όπως και να μεταμφιεστούμε, η αηδία μας θα μάς προδώσει αμέσως".

Ο Έλρικ χαμογέλασε και έψαξε στο πουγκί του. Έβγαλε δυο μικρές παστίλιες και έδωσε τη μία στον Μούνγκλαμ. Ο Ανατολίτης κοίταξε το αντικείμενο καχύποπτα: "Τι είναι αυτό;"

"Ένα φίλτρο. Το χρησιμοποίησα άλλη μια φορά, όταν είχα ξανάρθει στο Νάντσοκορ. Νεκρώνει εντελώς την αίσθηση της όσφρησης - δυστυχώς και την αίσθηση της γεύσης, επίσης".

Ο Μούνγκλαμ γέλασε. "Δεν σκοπεύω να φάω πολυτελή εδέσματα όσο θα είμαστε στην Πόλη των Ζητιάνων!"

Κατάπιε το χάπι και ο Έλρικ τον μιμήθηκε. Σχεδόν αμέσως, ο Μούνγκλαμ παρατήρησε πως η μπόχα της πόλης είχε μειωθεί. Αργότερα, καθώς μασουλούσαν ξερό ψωμί - το μόνο που είχε απομείνει στις προμήθειές τους, είπε: "Δεν γεύομαι τίποτα. Το φίλτρο σου έπιασε".

Ο Έλρικ ένευσε. Κοιτούσε συνοφρυωμένος

προς την κατεύθυνση της πόλης ενώ η νύχτα έπεφτε. Ο Μούνγκλαμ έβγαλε τα σπαθιά του και άρχισε να τα ακονίζει με μια μικρή πέτρα που κουβαλούσε για αυτόν το σκοπό. Καθώς το έκανε, παρατηρούσε το πρόσωπο του Έλρικ, προσπαθώντας να μαντέψει τις σκέψεις του. Τελικά, ο ασπρομάλλης σύντροφός του μίλησε: "Θα πρέπει να αφήσουμε τα άλογα εδώ, επειδή οι περισσότεροι ζητιάνοι περιφρονούν τη χρήση τους".

"Είναι περήφανοι μέσα στη διαστροφή τους", μουρμούρησε ο Μούνγκλαμ.

"Πράγματι. Θα χρειαστούμε τα κουρέλια που φέραμε μαζί μας".

"Θα προσέξουν τα σπαθιά μας..."

"Όχι αν φοράμε αυτούς τους ριχτούς χιτώνες πάνω από όλα. Θα περπατάμε, βέβαια, κάπως άκαμπτοι αλλά αυτό δεν είναι τόσο παράξενο για ένα ζητιάνο".

Απρόθυμα, ο Μούνγκλαμ κατέβασε τους μπόγους με τα κουρέλια από τις σέλλες.

Έτσι ένα ρυπαρό ζευγάρι, ο ένας καμπούρης και σακάτης, ο άλλος κοντός και με παράλυτο χέρι, σύρθηκαν μέσα στα σκουπίδια που έφταναν το ύψος του αστραγάλου παντού γύρω από την πόλη του Νάντσοκορ. Κατευθύνθηκαν προς ένα από τα πολλά ανοίγματα των τειχών. Το Νάντσοκορ είχε εγκαταλειφθεί μερικούς αιώνες πριν από τους επιζώντες κάτοικους, μετά από μια φοβερή επιδημία ευλογιάς. Λίγο μετά, οι πρώτοι από τους ζητιάνους ήρθαν και το κατέλαβαν. Καμιά φροντίδα δεν είχε δοθεί στις

άμυνες της πόλης και τώρα πια τα σκουπίδια γύρω από την περιμετρό της ήταν το ίδιο αποτελεσματικά με τα τείχη.

Κανείς δεν είδε τις δυο μορφές καθώς σκαρφάλωναν τα χαλάσματα και έμπαιναν στους σκοτεινούς, βρομερούς δρόμους της Πόλης των Ζητιάνων. Τεράστιοι αρουραίοι σηκώνονταν στα πισινά τους πόδια και τους παρατηρούσαν, καθώς εκείνοι κατευθύνονταν προς το κτίριο που κάποτε στέγαζε τη σύγκλητο του Νάντσοκορ και που τώρα πια ήταν το παλάτι του Ούρις. Ψωριάρικα σκυλιά με σκουπίδια κρεμασμένα από τα σαγόνια, λούφαζαν φοβισμένα στις σκιές. Σε κάποια στιγμή, μια μικρή φάλαγγα τυφλών, που ο καθένας κρατούσε με το δεξί χέρι τον ώμο του μπροστινού του, πέρασαν μέσα στη νύχτα, ακριβώς κάθετα στο δρόμο που ακολουθούσαν ο Έλρικ και ο Μούνγκλαμ. Από μερικά ερειπωμένα κτίρια ακούγονταν κακαριστά γέλια και βραχνές φωνές, καθώς οι παραμορφωμένοι διασκέδαζαν με τους σακάτηδες και οι έκφυλοι ζευγάρωναν με πανάσχημες μέγαιρες.

Ενώ το μεταμφιεσμένο ζευγάρι πλησίαζε την κεντρική πλατεία του Νάτσοκορ, μια κραυγή ακούστηκε πίσω από μια ξεχαρβαλωμένη πόρτα και ένα νεαρό κορίτσι που μόλις είχε περάσει την εφηβεία πετάχτηκε έξω καταδιωκόμενο από έναν υπέρβαρο ζητιάνο, ο οποίος κινιόνταν με εκπληκτική ταχύτητα πάνω στα δεκανίκια του, ενώ τα κουλάδια των ποδιών του που κατέληγαν στο γόνατο έκαναν μια φριχτή παρωδία τρεξίματος. Ο Μούνγκλαμ τεντώθηκε, αλλά ο Έλρικ τον συγκράτησε, καθώς ο χοντρός σακάτης έφτασε

το θύμα του, πέταξε τα δεκανίκια στο ραγισμένο πλακόστρωτο, και ρίχτηκε πάνω στο παιδί.

Ο Μούνγκλαμ προσπάθησε να απελευθερωθεί από τη λαβή του Έλρικ, αλλά ο αλμπίνος του ψιθύρισε: "Άστο να γίνει. Αυτοί που είναι ακέραιοι στο μυαλό ή στο σώμα δεν μπορούν να επιζήσουν στο Νάντσοκορ".

Τα μάτια του Μούνγκλαμ ήταν βουρκωμένα, καθώς γύρισε να κοιτάξει το φίλο του: "Ο κυνισμός σου είναι το ίδιο αηδιαστικός με ο,τιδήποτε από αυτά που κάνουν!"

"Δεν αμφιβάλλω. Μα έχουμε έρθει εδώ για ένα σκοπό - να πάρουμε πίσω το κλεμμένο Δαχτυλίδι των Βασιλέων. Θα κάνουμε αυτό και τίποτε άλλο".

"Τι σημασία έχει αυτό, όταν..."

Αλλά ο Έλρικ είχε ξαναπάρει το δρόμο για την πλατεία και μετά από μια στιγμή δισταγμού, ο Μούνγκλαμ τον ακολούθησε. Βρέθηκαν στην πλευρά της πλατείας απέναντι από το παλάτι του Ούρις. Μερικές από τις κολώνες του είχαν πέσει αλλά ήταν το μοναδικό κτίριο το οποίο έδειχνε κάποιες προσπάθειες αναστήλωσης και διακόσμησης. Στην αψίδα της κεντρικής εισόδου ήταν ζωγραφισμένες κακότεχνες αναπαραστάσεις των Τεχνών της Ζητιανειάς και του Εκβιασμού. Ένα δείγμα νομισμάτων από κάθε έθνος των Νεαρών Βασιλείων ήταν καρφωμένο πάνω στην ξύλινη πόρτα, και από πάνω της, με καθαρή διάθεση ειρωνίας, υπήρχε τοποθετημένο σταυρωτά ένα ζευγάρι δεκανίκια, φανερώνοντας πως τα όπλα του ζητιάνου ήταν η δύναμή του να τρομοκρατεί και να αηδιάζει αυτούς που

είχαν σταθεί στη ζωή τυχερότεροι ή πιο προικισμένοι από αυτόν.

Ο Έλρικ κοίταξε το κτίριο μέσα στο σκοτάδι και το μέτωπό του ζάρωσε με κακυποψία: "Δεν υπάρχουν φρουροί", είπε στον Μούνγκλαμ.

"Και γιατί να υπάρχουν; Τί έχουν να τους κλέψουν;"

"Την τελευταία φορά που ήρθα στο Νάντσοκορ, υπήρχαν φρουροί. Ο Ούρις προστατεύει το θησαυρό του με μεγάλη προσοχή. Δεν φοβάται τους ξένους αλλά τον δικό του εξαθλιωμένο όχλο".

"Ίσως να μην τους φοβάται πια".

Ο Έλρικ χαμογέλασε: "Ένα πλάσμα σαν τον Βασιλιά Ούρις φοβάται τα πάντα. Καλύτερα να είμαστε προσεκτικοί καθώς θα μπαίνουμε. Να είσαι έτοιμος να τραβήξεις τα σπαθιά σου στην παραμικρή υποψία πως βρισκόμαστε σε παγίδα."

"Μπορεί να υποπτεύεται ο Ούρις πως μάθαμε ποιος έστειλε την κοπέλα;"

"Φαίνεται πράγματι απίθανο ότι το πληροφορηθήκαμε από τη μια τους αλλά παρόλα αυτά δεν πρέπει να υποτιμάμε την πονηριά του Ούρις".

'Δεν νομίζω να ήθελε να σε φέρει εδώ εσκεμμένα - ειδικά με το Μαύρο Σπαθί στο πλευρό σου".

"Ίσως..."

Άρχισαν να διασχίζουν την πλατεία. Ήταν πολύ σκοτεινά και επικρατούσε μεγάλη ησυχία. Από μακριά ακούγονταν περιστασιακά κάποια κραυγή, κάποιο γέλιο ή κάποιος αηδιαστικός και ακαθόριστος ήχος. Τελικά βρέθηκαν μπροστά

στην είσοδο, κάτω από τα διασταυρωμένα δεκανίκια. Ο Έλρικ ψαχούλεψε κάτω από τον κουρελιασμένο χιτώνα του για να βρει τη λαβή του Στόρμπρίνγκερ ενώ με το αριστερό χέρι έσπρωχνε την πόρτα. Μισάνοιξε με ένα τρίξιμο. Κοίταξαν γύρω τους, μην τυχόν είχε κανείς ακούσει τον ήχο, αλλά η πλατεία παρέμενε το ίδιο έρημη όπως και πριν. Κι άλλο σπρώξιμο. Κι άλλο τρίξιμο. Μπόρεσαν να περάσουν τα κορμιά τους μέσα από το άνοιγμα. Βρέθηκαν μέσα στην βασιλική αίθουσα του Ούρις. Μαγκάλια όπου έκαιγαν σκουπίδια έβγαζαν ένα αμυδρό φως και πυκνό καπνό που ανέβαινε προς τα δοκάρια της οροφής. Στην άλλη άκρη της αίθουσας διέκριναν το αχνό περίγραμμα του βάθρου και του πελώριου, κακότεχνου θρόνου του Επταδάχτυλου. Η αίθουσα φαινόταν έρημη αλλά το χέρι του Έλρικ δεν άφηνε τη λαβή του Μαύρου Σπαθιού. Κοκκάλωσε καθώς άκουσε έναν ήχο αλλά ήταν μόνο ένας μεγάλος μαύρος αρουραίος που διέσχιζε γοργά το δωμάτιο. Και πάλι ησυχία.

Ο Έλρικ άρχισε να κινείται προσεκτικά, παράλληλα με τον γλιερό τοίχο. Ο Μούνγκλαμ τον ακολούθησε. Καθώς πλησίαζαν στο θρόνο, η αισιοδοξία του Έλρικ μεγάλωνε. Τελικά, ίσως ο Ούρις να είχε γίνει αδιάφορος και υπερβολικά σίγουρος για τον εαυτό του. Θα άνοιγε το μπαούλο κάτω από το θρόνο, θα έπαιρνε το δαχτυλίδι, και μετά θα έφευγαν από την πόλη πριν ακόμη ξημερώσει, καλπάζοντας για να φτάσουν το καραβάνι του Ρακχίρ, του Κόκκινου Τοξότη, στο δρόμο του για την Τάνελορν.

Χαλάρωσε, αλλά η περπατησιά του παρέμενε

προσεκτική. Ο Μούνγκλαμ, όμως, σταμάτησε και έρριξε το κεφάλι στο πλάι σαν να αφουγκραζόταν κάτι.

"Τι άκουσες;" τον ρώτησε ο Έλρικ.

"Μάλλον τίποτα. Ίσως πάλι να ήταν κάποιος από τους μεγάλους αρουραίους που είδαμε προηγουμένως. Μόνο που... "

Μια ασημογάλαζη ακτινοβολία ξεχύθηκε πίσω από τον τερατώδη θρόνο και ο Έλρικ σήκωσε το αριστερό του χέρι για να προστατέψει τα μάτια του ενώ με το δεξί προσπαθούσε να απελευθερώσει το σπαθί του από τα κουρέλια. Ο Μούνγκλαμ ούρλιαξε και άρχισε να τρέχει προς την πόρτα αλλά ακόμη κι όταν ο Έλρικ γύρισε την πλάτη του προς την ακτινοβολία, δεν μπορούσε να δει. Το Στόρμπρίνγκερ βογγούσε οργισμένα μέσα στο θηκάρι του. Ο Έλρικ προσπάθησε ξανά να το τραβήξει αλλά τα μέλη του γίνονταν όλο και πιο αδύναμα. Από πίσω του άκουσε ένα γέλιο που το αναγνώρισε. Ένα δεύτερο γέλιο - που έμοιαζε με σπαστικό βήχα - ανακατεύτηκε με το πρώτο. Η όρασή του επέστρεψε αλλά ήδη τον ακινητοποιούσαν κολλώδη χέρια. Όταν είδε αυτούς που τον κρατούσαν ρίγησε σύγκορμος. Ήταν ζώνεκρα πλάσματα καλεσμένα με τη βοήθεια της μαγείας. Τα νεκρά τους χείλη χαμογελούσαν αλλά τα νεκρά τους μάτια παρέμεναν άψυχα. Ο Έλρικ ένιωσε όλη τη ζεστασιά και τη δύναμη να εγκαταλείπει το σώμα του, λες και τα πλάσματα του τη ρουφούσαν. Μπορούσε σχεδόν να νιώσει τη ζωτικότητά του να ταξιδεύει μέσα από το σώμα του και να μπαίνει στα δικά τους. Το γέλιο ακούστηκε ξανά. Κοίταξε προς τη μεριά του θρόνου και είδε να ξεπροβάλλει από πίσω του η ψηλή μορφή του Θελέμπ Καάρνα, τον οποίο είχε αφήσει για νεκρό πριν από μερικούς μήνες, κοντά στο Κάστρο του Κάνελουν.

Ο Θελέμπ Καάρνα χαμογέλασε μέσα από τα κατσαρά του γένια καθώς ο Έλρικ πάλευε να ξεφύγει από τα χέρια των δαιμόνων. Από την άλλη πλευρά του θρόνου εμφανίστηκε το ρυπαρό κορμί του Ούρις του Επταδάχτυλου, με τον Κρεατοκόφτη χωμένο κάτω από την αριστερή του μασχάλη.

Ο Έλρικ μετά βίας μπορούσε να κρατήσει το κεφάλι όρθιο, καθώς η παγερή σάρκα των ζωντανών νεκρών απορροφούσε τη δύναμή του αλλά κατάφερε να χαμογελάσει με την ανοησία του. Είχε δίκιο που υποπτευόταν κάποια παγίδα αλλά ήταν απαράδεκτο να την αντιμετωπίσει τόσο άσχημα προετοιμασμένος. Πού ήταν ο Μούνγκλαμ; Τον είχε εγκαταλείψει; Ο μικρόσωμος Ανατολίτης δεν φαινόταν πουθενά.

Ο Ούρις έκανε κορδωμένος το γύρο του θρόνου και σωριάστηκε πάνω του, τοποθετώντας τον Κρεατοκόφτη κατά μήκος των μπράτσων του καθίσματος. Τα χλωμά, μικροσκοπικά του μάτια κοίταξαν τον Έλρικ διεισδυτικά. Ο Θελέμπ Καάρνα στεκόταν στο πλάι του θρόνου αλλά ο θρίαμβος άστραφτε στα μάτια του σαν τις επικήδειες φωτιές του Ίμριρ.

"Καλωσόρισες και πάλι στο Νάντσοκορ", είπε ο Ούρις, ενώ ξυνόταν ανάμεσα στα σκέλια. "Υποθέτω πως γύρισες για να επανορθώσεις το λάθος σου".

Ο Έλρικ τρεμούλιασε καθώς το κρύο στα κόκκαλά του μεγάλωνε. Το Στόρμπρίνγκερ αναδευόταν στο πλάι του αλλά θα μπορούσε να βοηθήσει μόνο αν το τραβούσε με τα ίδια του τα χέρια. Ήξερε πως ήταν ετοιμοθάνατος."Ήρθα για να πάρω πίσω αυτό που μου ανήκει", είπε μέσα από δόντια που χτυπούσαν. "Το δαχτυλίδι μου".

"Ααα, το Δαχτυλίδι των Βασιλέων. Δικό σου ήταν; Κάτι μου είπε η κοπέλα μου".

"Εσύ την έστειλες να το κλέψει!"

Ο Ούρις ρούφηξε τη μύτη του. "Δεν το αρνούμαι. Μα δεν περίμενα ο Λευκός Λύκος του Ίμριρ να πέσει τόσο εύκολα στην παγίδα μου".

"Θα σου ξέφευγε και πάλι, αν δεν είχες τα ξόρκια αυτού του ερασιτέχνη μάγου να σε βοηθήσουν!"

Το πρόσωπο του Θελέμπ Καάρνα αναψοκοκκίνησε αλλά μετά ο μάγος χαλάρωσε: "Βρίσκεις ευχάριστο το αγκάλιασμα των δαιμόνων μου;"

Ο Έλρικ βαριανάσαινε, καθώς η τελευταία ζεστασιά άφηνε τα κόκκαλά του. Δεν μπορούσε πια να σταθεί όρθιος και κρεμόταν από τα χέρια των ζωντανών νεκρών. Ο Θελέμπ Καάρνα θα πρέπει να σχεδίαζε την παγίδα του από καιρό, επειδή χρειάζονταν πολλά ξόρκια και συμφωνίες με τους φύλακες των υποχθόνιων κόσμων για να φέρει τέτοια πλάσματα στη Γη.

"Ώστε θα πεθάνω..." μουρμούρισε ο Έλρικ. "Δεν νομίζω να με νοιάζει πια..."

Ο Ούρις σήκωσε τα σακατεμένα του χέρια σε μια παρωδία αξιοπρέπειας: "Δεν πρόκειται να πεθάνεις ακόμη, Έλρικ του Μελνιμπονέ. Πρέπει να απαγγείλω την καταδίκη σου! Πρέπει να τηρηθεί το τυπικό! Μα το χασαπομάχαιρό μου, τον Κρεατοκόφτη, πρέπει να σε καταδικάσω για τα εγκλήματά σου απέναντι στο Νάντσοκορ και τον Ιερό Θησαυρό του Βασιλιά Ούρις!"

Ο Έλρικ μετά βίας μπορούσε να τον ακούσει, καθώς τα πόδια του κατέρρευσαν εντελώς και οι δαίμονες έσφιξαν περισσότερο τη λαβή τους. Συνειδητοποίησε αδύναμα το πλήθος των ζητιάνων να μπαίνει στην αίθουσα. Σίγουρα θα πρέπει να περίμεναν εκεί κοντά. Να είχε άραγε ο Μούνγκλαμ πεθάνει στα χέρια τους, καθώς έβγαινε από το παλάτι;

"Σηκώστε του το κεφάλι!" διέταξε ο Θελέμπ Καάρνα τους νεκρούς υπηρέτες του. "Ας δει τον Ούρις, τον Βασιλιά Όλων των Ζητιάνων, να ανακοινώνει τη δίκαιη απόφασή του!"

Ο Έλρικ ένιωσε ένα παγωμένο χέρι κάτω από το σαγόνι του και το κεφάλι του υψώθηκε ώστε να μπορεί να δει μέσα από θολωμένα μάτια τον Ούρις να σηκώνεται όρθιος και να υψώνει προς την καπνισμένη οροφή τον Κρεατοκόφτη.

"Έλρικ του Μελνιμπονέ, κατηγορείσαι για πολλά εγκλήματα εναντίον του Αγενέστερου των Αγενεστέρων - δηλαδή, εμένα, του Βασιλιά Ούρις του Νάντσοκορ. Επίσης, πρόσβαλες το φίλο του Βασιλιά Ούρις, τον αγαπητό και έκφυλο κακούργο Θελέμπ Καάρνα... " - σε αυτά τα λόγια ο Θελέμπ Καάρνα σούφρωσε τα χείλη αλλά δεν διέκοψε τον Ούρις -"...και επιπλέον, επέστρεψες για δεύτερη φορά στην Πόλη των Ζητιάνων για να επαναλάβεις τα εγκλήματά σου. Μα το μεγάλο μου χασαπομάχαιρο Κρεατοκόφτη, σύμβολο της αξιοπρέπειας και της εξουσίας μου, σε

καταδικάζω στην Τιμωρία του Φλεγόμενου Θεού!"

Από όλες τις πλευρές της αίθουσας ακούστηκαν τα κακόηχα χειροκροτήματα της Αυλής των Ζητιάνων. Ο Έλρικ θυμήθηκε έναν θρύλλο του Νάντσοκορ - πως δηλαδή, όταν ο αρχικός πληθυσμός είχε χτυπηθεί από την επιδημία, είχαν ζητήσει τη βοήθεια του Χάους. Είχαν ικετέψει το Χάος να καθαρίσει την πόλη τους, ακόμη και με τη φωτιά, αν ήταν ανάγκη. Το Χάος είχε παίξει ένα παιχνίδι μαζί τους, στέλνοντας τον Φλεγόμενο Θεό να κάψει ό,τι είχε απομείνει από τα αγαθά τους. Μια νέα επίκληση, προς το Νόμο αυτή τη φορά, είχε σαν αποτέλεσμα την αιχμαλωσία του Φλεγόμενου Θεού με τη βοήθεια του Άρχοντα Ντόνμπλας. Έχοντας βαρεθεί τους Άρχοντες των Ανώτερων Κόσμων, οι εναπομείναντες κάτοικοι εγκατέλειψαν την πόλη τους. Ο Φλεγόμενος Θεός, όμως, ήταν ακόμη εκεί στο Νάντσοκορ;

Από κάπου μακριά, άκουσε τη φωνή του Ούρις να λέει: "Πάρτε τον στον Λαβύρινθο και παραδώστε τον στον Φλεγόμενο Θεό!"

Ο Θελέμπ Καάρνα είπε κάτι που ο Έλρικ δεν άκουσε, αν και στα αυτιά του ήρθε η απάντηση του Ούρις: "Το σπαθί του; Τι θα τον ωφελήσει ενάντια σε έναν Άρχοντα του Χάους; Εξάλλου, αν το σπαθί λυθεί από το ζωνάρι του, ποιος ξέρει τι μπορεί να συμβεί;"

Από τον τόνο της φωνής του, ο Θελέμπ Καάρνα φάνηκε διστακτικός αλλά τελικά συμφώνησε με τον Ούρις. Η φωνή του Θελέμπ Καάρνα αντήχησε επιτακτική: "Πλάσματα της Χώρας των

Σκιών, ελευθερώστε τον! Η ζωτική του δύναμη ήταν η ανταμοιβή σας! Τώρα, χαθείτε!"

Ο Έλρικ έπεσε στο βρομερό πλακόστρωτο αλλά ήταν πολύ αδύναμος για να κινηθεί καθώς οι ζητιάνοι πλησίασαν και τον σήκωσαν. Τα μάτια του έκλεισαν και οι αισθήσεις του τον εγκατέλειψαν. Το τελεταίο πράγμα που άκουσε καθώς τον έβγαζαν από την αίθουσα ήταν οι φωνές του μάγου του Παν Τανγκ και του Βασιλιά των Ζητιάνων να εκφράζουν την ειρωνία και την ικανοποίησή τους.

IV

"Μα τις κουράδες του Ναργιάρ, αυτός είναι παγωμένος!" Ο Έλρικ άκουσε τη βραχνή φωνή ενός από τους ζητιάνους που τον μετέφεραν. Ήταν ακόμη αδύναμος αλλά ένα μικρό μέρος από τη θερμότητα του σώματος των ζητιάνων είχε μεταφερθεί στο δικό του και το κρύο στα κόκκαλά του δεν ήταν πια τόσο έντονο.

"Φτάσαμε στην πύλη". Ο Έλρικ άνοιξε τα μάτια. Κρεμόταν ανάποδα αλλά μπορούσε να διακρίνει το μισοσκότεινο διάδρομο μπροστά του. Κάτι λαμπύριζε στο τέλος του. Έμοιαζε με το φωσφορώδες δέρμα κάποιου εξώκοσμου ζώου και ήταν τεντωμένο ώστε να φράζει όλο το μήκος και το πλάτος της σήραγγας. Οι ζητιάνοι τον έπιασαν από τα χέρια και τα πόδια, τον ταλάντευσαν και τον πέταξαν προς τη μεριά του δέρματος. Το χτύπησε. Ήταν κολλώδες. Το ένιωσε να τον απορροφά. Προσπάθησε να αντισταθεί αλλά ήταν ακόμη πολύ αδύναμος. Ήταν βέβαιος πως θα πέθαινε αλλά μετά από ατέλειωτες στι-

γμές πέρασε από μέσα του και χτύπησε στο πέτρινο πάτωμα της άλλης άκρης της σήραγγας. Έμεινε ακίνητος, βαριανασαίνοντας και προσπαθώντας να δει μέσα στο σκοτάδι που απλωνόταν γύρω του. Θα πρέπει να ήταν ο λαβύρινθος για τον οποίο είχε μιλήσει ο Ούρις. Τρέμοντας, προσπάθησε να σηκωθεί, χρησιμοποιώντας το θηκαρωμένο του σπαθί σαν δεκανίκι. Χρειάστηκε αρκετή ώρα αλλά τελικά κατάφερε να σταθεί με την πλάτη πάνω στον καμπυλωτό τοίχο. Τον ξάφνιασε το γεγονός ότι οι πέτρες φαίνονταν να καίνε. Μήπως αυτό οφειλόταν στο γεγονός πως ο ίδιος ήταν πολύ παγωμένος; Ακόμη και αυτή η σκέψη τον εξαντλούσε. Από όπου και να προερχόταν η ζέστη, ήταν καλοδεχούμενη. Κόλλησε περισσότερο πάνω στις λαξεμένες πέτρες. Καθώς η ζεστασιά τους περνούσε στο σώμα του, ένιωσε ένα συναίσθημα που πλησίαζε την έκσταση, και πήρε μια βαθιά ανάσα. Η δύναμή του επέστρεφε, αν και με πολύ αργούς ρυθμούς.

"Μα τους θεούς", μουρμούρισε, "ακόμη και το χιόνι της στέππας του Λορμίρ δεν μπορεί να συγκριθεί με ένα τέτοιο κρύο". Πήρε άλλη μια βαθιά ανάσα και έβηξε. Συνειδητοποίησε πως η επίδραση της παστίλιας είχε αρχίσει να περνά. Σκούπισε το στόμα με την ανάστροφη του χεριού του και μετά έφτυσε αηδιασμένος. Κάτι από τη μπόχα του Νάντσοκορ είχε μπει στα ρουθούνια του. Επέστρεψε τρεκλίζοντας στο παράξενο φωσφορώδες παραπέτασμα. Κόλλησε την παλάμη επάνω του και αυτό στην αρχή υποχώρησε απρόθυμα αλλά μετά κοκκάλωσε. Έπεσε

πάνω του με όλο του το βάρος αλλά το τομάρι δεν υποχώρησε περισσότερο. Έμοιαζε με μια ιδιαίτερα ανθεκτική μεμβράνη αλλά δεν ήταν σάρκα. Αυτή να ήταν άραγε η ουσία με την οποία οι Άρχοντες του Νόμου είχαν παγιδεύσει μέσα στη σήραγγα το Θεό του Χάους; Το μοναδικό φως μέσα στη σήραγγα προερχόταν από αυτή τη μεμβράνη.

"Μα τον Άριοχ, θα ανατρέψω τις προβλέψεις του Βασιλιά των Ζητιάνων", μουρμούρισε. Έκανε στο πλάι τα κουρέλια και ακούμπησε το χέρι στη λαβή του Στόρμπρίνγκερ. Το σπαθί γουργούρισε σαν γάτα. Έσυρε τη λεπίδα από το θηκάρι της κι αυτή άρχισε να τραγουδά ένα χαμηλόφωνο τραγούδι ικανοποίησης. Ο Έλρικ ξεφύσηξε ηδονικά καθώς η δύναμη του σπαθιού κυλούσε μέσα στο σώμα του αλλά ήξερε πως το Στόρμπρίνγκερ έπρεπε να πληρωθεί σύντομα με αίμα και ψυχές για να ανανεώσει τα αποθέματά του. Ετοιμάστηκε να πελεκήσει το φωσφορώδες παραπέτασμα: "Θα ανοίξω αυτό το φραγμό στη μέση και θα απελευθερώσω τον Φλεγόμενο Θεό ώστε να πέσει επάνω στο Νάντσοκορ! Χτύπα δυνατά, Στόρμπρίνγκερ! Στείλε τη φλόγα να απολυμάνει τη βρομιά αυτής της πόλης!"

Όμως το σπαθί κόλλησε μέσα στη μεμβράνη και άρχισε να ουρλιάζει νευριασμένα. Κανένα σκίσιμο δεν είχε παρουσιαστεί επάνω της. Ο Έλρικ έπρεπε να τραβήξει με όλη του τη δύναμη για να το απελευθερώσει. Πισωπάτησε λαχανιασμένος: "Το παραπέτασμα αυτό φτιάχτηκε για να αντέχει στις επιθέσεις του Χάους", μουρμούρισε ο Έλρικ. "Το σπαθί μου είναι άχρηστο

εναντίον του. Μια και δεν μπορώ να γυρίσω πίσω, αναγκαστικά θα πρέπει να πάω μπροστά". Με το σπαθί στο χέρι, στράφηκε κι άρχισε να ακολουθεί τη σήραγγα. Μετά την τρίτη στροφή, το φως από τη σήραγγα χάθηκε εντελώς. Άπλωσε το χέρι προς το πουγκί του, για να βρει τσακμάκι και φυτίλι αλλά οι ζητιάνοι του το είχαν αρπάξει από τη ζώνη την ώρα που τον μετέφεραν. Αποφάσισε να ξαναγυρίσει πίσω, αλλά ήταν πια βαθιά μέσα στο λαβύρινθο και δεν μπορούσε να βρει το παραπέτασμα.

"Δεν βλέπω είσοδο αλλά ούτε και Θεό. Ίσως να υπάρχει και άλλη έξοδος από αυτό το μέρος. Αν το φράζει κάποια ξύλινη πόρτα, τότε σίγουρα το Στόρμπρίνγκερ θα μου ανοίξει το δρόμο προς την ελευθερία".

Έτσι προχώρησε βαθύτερα μέσα στο λαβύρινθο, κάνοντας αμέτρητες στροφές μέσα στο σκοτάδι πριν σταματήσει ξανά. Είχε προσέξει πως ένιωθε μεγαλύτερη ζέστη. Αντί να αισθάνεται φριχτά παγωμένος, τώρα ένιωθε δυσάρεστα ζεστός. Ίδρωνε. Πέταξε από πάνω του τα κουρέλια και έμεινε με το πουκάμισο και το παντελόνι. Είχε αρχίσει να διψάει. Μετά από άλλη μια στροφή, είδε μπροστά του φως.

"Λοιπόν, Στόρμπρίνγκερ, ίσως τελικά να τη γλιτώσουμε!" Άρχισε να τρέχει προς την πηγή του φωτός. Δεν ήταν από φως ημέρας αλλά ούτε και ο θαμπός φωσφορισμός της πύλης. Ήταν φως από φωτιά - ίσως από δαυλούς. Μπορούσε πια να δει ολοκάθαρα τα τειχώματα της σήραγγας. Αντίθετα με τα κτίσματα του υπόλοιπου Νάντσοκορ, αυτά δεν είχαν ίχνος βρομιάς -

ήταν από απλή γκρίζα πέτρα, λουσμένη στο κοκκινωπό φως. Η πηγή του φωτός βρισκόταν πίσω από την επόμενη στροφή αλλά η ζέστη είχε γίνει πολύ πιο έντονη και τώρα η σάρκα του τον έτσουζε καθώς ο ιδρώτας κυλούσε από τους πόρους του.

"ΑΑΑΑ!" Μια μεγάλη φωνή γέμισε ξαφνικά τη σήραγγα, καθώς ο Έλρικ έπαιρνε τη στροφή και είδε τη φωτιά να αναπηδά κάπου τριάντα μέτρα μακριά του.

"ΑΑΑΑ! ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ!" Η φωνή έβγαινε από τη φωτιά. Ο Έλρικ κατάλαβε πως είχε βρει τον Φλεγόμενο Θεό.

"Δεν έχω εχθρότητα απέναντί σου, άρχοντά μου!" φώναξε. "Υπηρετώ κι εγώ το Χάος!"

"Πρέπει, όμως, να τραφώ", του απάντησε η φωνή. "Ο ΤΣΕΚΑΛΑΧ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΡΑΦΕΙ!"

"Δεν θα είμαι ιδιαίτερα χορταστική τροφή για κάποιον σαν κι εσένα", είπε ο Έλρικ κατευναστικά, πιάνοντας το σπαθί με τα δυο του χέρια και πισωπατώντας ένα βήμα.

"Πράγματι, είσαι ένας απλός ζητιάνος - αλλά είσαι το μόνο είδος που μου στέλνουν!"

"Δεν είμαι ζητιάνος!"

"Είσαι ή δεν είσαι, ο Τσεκαλάχ θα σε καταβροχθίσει!"

Οι φλόγες συνταράχθηκαν και άρχισαν να παίρνουν μορφή. Ήταν μια ανθρώπινη μορφή αλλά αποτελούμενη μονάχα από φωτιά. Φλογισμένα χέρια απλώθηκαν προς τη μεριά του Έλρικ που γύρισε και βάλθηκε να τρέχει. Ο Τσεκαλάχ, ο Φλεγόμενος Θεός, άρχισε να τον κυνηγά. Ο Έλρικ ένιωσε πόνο στον ώμο του και μύ-

ρισε καμμένο ύφασμα. Αύξησε την ταχύτητά του χωρίς να έχει ιδέα πού πηγαίνει. Ο Φλεγόμενος Θεός συνέχιζε να τον καταδιώκει: "Σταμάτα, θνητέ! Είναι μάταιο! Δεν μπορείς να ξεφύγεις από τον Τσεκαλάχ του Χάους!"

"Δεν πρόκειται να γίνω το ψητό κανενός!" φώναξε ο Έλρικ σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια αστεϊσμού. Είχε αρχίσει να λαχανιάζει. "Ούτε - ούτε ακόμη και ενός θεού!"

"Μη μου αντιστέκεσαι θνητέ! Είναι τιμή σου να θρέψεις έναν θεό!" Η φωνή του Τσεκαλάχ έμοιαζε με το μουγκρητό της φωτιάς μέσα από μια καμινάδα. Η ζέστη και το τρέξιμο είχαν εξαντλήσει τον Έλρικ. Όταν πρωτοσυνάντησε το Φλεγόμενο Θεό, σχημάτισε στο μυαλό του κάποιο σχέδιο. Αυτός ήταν κι ο λόγος που βάλθηκε να τρέχει. Τώρα, όμως, καθώς ο Τσεκαλάχ τον πλησίαζε, αναγκάστηκε να γυρίσει.

"Είσαι κάπως αδύναμος για Άρχοντας του Χάους", είπε βαριανασαίνοντας και ετοιμάζοντας το σπαθί του.

"Η μακριά παραμονή μου εδώ μέσα με έχει αποδυναμώσει, αλλιώς θα σε είχα ήδη πιάσει", απάντησε ο Τσεκαλάχ. "Μα να είσαι σίγουρος πως θα σε πιάσω και θα σε καταβροχθίσω!"

Το Στρόμπρίνγκερ στρίγγλισε την περιφρόνησή του προς τον αδύναμο Θεό του Χάους και χτύπησε το φλεγόμενο κεφάλι. Πέτυχε το Θεό στο δεξιό μάγουλο και στο σημείο αυτό η φωτιά πήρε ένα πιο χλωμό χρώμα, ενώ ταυτόχρονα η καρδιά του Έλρικ τρεμούλιασε από ένα μείγμα τρόμου και ηδονής, καθώς ένα μικρό μέρος της δύναμης του Φλεγόμενου Θεού μπήκε μέσα του.

Μάτια φωτιάς κοίταξαν πρώτα το Μαύρο Σπαθί και μετά τον Έλρικ. Φρύδια φωτιάς έσμιξαν και ο Τσεκαλάχ σταμάτησε: "Είναι αλήθεια πως δεν είσαι κοινός ζητιάνος!"

"Είμαι ο Έλρικ του Μελνιμπονέ και κρατώ το Μαύρο Σπαθί. Κύριός μου είναι ο Άρχοντας Άριοχ - μια οντότητα πολύ πιο ισχυρή από εσένα, Άρχοντα Τσεκαλάχ!"

Το φλογισμένο πρόσωπο του Θεού πήρε μια έκφραση θλίψης: "Ναι, υπάρχουν πολλοί ισχυρότεροι από εμένα, Έλρικ του Μελνιμπονέ".

Ο Έλρικ σκούπισε τον ιδρώτα από το πρόσωπό του, ρουφώντας μεγάλες ανάσες καυτού αέρα: "Τότε - τότε γιατί δεν συνδυάζουμε τις δυνάμεις μας; Μαζί θα μπορέσουμε να ανοίξουμε το παραπέτασμα και να εκδικηθούμε αυτούς που μας έρριξαν εδώ μέσα".

Ο Τσεκαλάχ έσεισε το κεφάλι, σκορπώντας τριγύρω μικρά γλωσσίδια φωτιάς: "Το παραπέτασμα θα ανοίξει μονάχα όταν εγώ θα είμαι πια νεκρός. Αυτή ήταν η απόφαση του Άρχοντα Ντόνμπλας του Νόμου, ο οποίος με φυλάκισε εδώ. Ακόμη και αν καταφέρναμε να καταστρέψουμε τό παραπέτασμα, αυτό θα είχε σαν αποτέλεσμα το θάνατό μου. Για αυτό το λόγο, ισχυρότερε όλων των θνητών, θα πρέπει να σε πολεμήσω και να σε φάω".

Ξανά ο Έλρικ άρχισε να τρέχει, αναζητώντας απεγνωσμένα το παραπέτασμα, γνωρίζοντας πως το μοναδικό φως που θα μπορούσε να βρει μέσα στο λαβύρινθο προερχόταν από τον Φλεγόμενο Θεό. Διαφορετικά, ακόμη και αν νικούσε τον Τσεκαλάχ, θα έμενε παγιδευμένος μέσα στο

σκοτεινό λαβύρινθο για πάντα. Τελικά, το είδε. Βρισκόταν πίσω στο σημείο του παραπετάσματος.

"Μπορείς μονάχα να μπεις στη φυλακή μου μέσα από το παραπέτασμα, αλλά όχι και να βγεις", φώναξε ο Τσεκαλάχ.

"Αυτό το ξέρω!" Ο Έλρικ έπιασε πιο σφιχτά το Στόρμπρίνγκερ και γύρισε για να αντιμετωπίσει το πλάσμα της φωτιάς. Ενώ το σπαθί του τιναζόταν εδώ κι εκεί, σταματώντας κάθε προσπάθεια του Φλεγόμενου Θεού να τον αρπάξει, ο Έλρικ ένιωθε κάποιου είδους συμπόνια για αυτό το πλάσμα. Είχε έρθει στη γη μετά από επίκληση των θνητών και για αντάλλαγμα είχε φυλακιστεί εκεί μέσα. Όμως τα ρούχα του είχαν αρχίσει να καπνίζουν και παρόλο που το Στορμπρίνγκερ τον εφοδίαζε με ενέργεια κάθε φορά που χτυπούσε τον Τσεκαλάχ, η ζέστη από μόνη της δεν θα αργούσε να τον καταβάλει. Δεν ίδρωνε πια. Το δέρμα του είχε ξεραθεί και ήταν έτοιμο να σκάσει. Τα λευκά του χέρια είχαν γεμίσει εγκαύματα. Σε λίγο δεν θα μπορούσε πια να κρατήσει το σπαθί.

"Άριοχ!" φώναξε. "Παρόλο που αυτό το πλάσμα είναι ένας Άρχοντας του Χάους όπως εσύ, βοήθα με να το νικήσω!"

Όμως ο Άριοχ δεν του πρόσφερε περίσσια δύναμη. Είχε ήδη μάθει από τον προστάτη δαίμονά του ότι μεγάλα σχέδια εξελίσσονταν πέρα από τη Γη και πως ο Άριοχ είχε λίγο χρόνο, ακόμη και για τον πιο αγαπημένο από όλους τους θνητούς υπηκόους του. Από συνήθεια, ο Έλρικ συνέχισε να μουρμουρίζει το όνομα του

Άριοχ, καθώς τίναζε το σπαθί για να χτυπήσει πρώτα τα φλεγόμενα χέρια του Τσεκαλάχ και μετά τον φλεγόμενο ώμο του. Περισσότερη ενέργεια από το Θεό διοχετεύτηκε μέσα στο σώμα του. Φαινόταν στον Έλρικ πως ακόμη και το Στόρμπρίνγκερ είχε αρχίσει να πυρώνει αλλά ο πόνος από τα καψαλισμένα χέρια του ήταν τόσο μεγάλος ώστε ήταν η μόνη αίσθηση που καταλάβαινε. Πισωπάτησε μέχρι που ένοιωσε τη φωσφορώδη μεμβράνη να ακουμπά στην πλάτη του. Οι άκρες των μακριών μαλλιών του είχαν καψαλιστεί και πολλά σημεία στα ρούχα του ήταν απανθρακωμένα. Όμως, μήπως κι ο Τσεκαλάχ αποδυναμωνόταν; Οι φλόγες έκαιγαν λιγότερο λαμπερά και μια έκφραση απόγνωσης είχε αρχίσει να σχηματίζεται στο πρόσωπο της φωτιάς. Ο Έλρικ χρησιμοποίησε τον πόνο του σαν τη μοναδική πηγή δύναμης και έκανε αυτόν τον πόνο να σηκώσει το Στόρμπρίνγκερ ψηλά και μετά να το κατεβάσει πάνω στο κεφάλι του Θεού.

Η φωτιά είχε ήδη αρχίσει να τρεμοπαίζει, πριν ακόμη το χτύπημα βρει το στόχο του. Όταν το Στόρμπρίνγκερ χτύπησε, ο Έλρικ ούρλιαξε καθώς ένα τεράστιο κύμα ενέργειας πλημμύρισε το σώμα του. Το σπαθί έπεσε από τα χέρια του και συνειδητοποίησε πως η σάρκα του δεν μπορούσε να συγκρατήσει αυτό που είχε μπει μέσα της. Κύλισε βογγώντας στο έδαφος, κλωτσώντας τον αέρα και σηκώνοντας τα φουσκαλιασμένα χέρια του προς την οροφή, λες και ικέτευε βοήθεια από κάποιο ον που μπορούσε να σταματήσει αυτό που του συνέβαινε. Δεν υπήρχαν δάκρυα στα μάτια του, γιατί του φαινόταν

πως ακόμη και αυτό το ίδιο το αίμα του είχε αρχίσει να εξατμίζεται.

"Άριοχ! Σώσε με!" Έτρεμε σύγκορμος και φώναζε: "Άριοχ! Σταμάτα αυτό το πράγμα που μου συμβαίνει!" Ήταν γεμάτος από την ενέργεια ενός Θεού και η ανθρώπινη μορφή του δεν ήταν προορισμένη για να συγκρατήσει τέτοια δύναμη: "Πάρτο μακριά μου!"

Συνειδητοποίησε ένα γαλήνιο, πανέμορφο πρόσωπο, που τον κοιτούσε από ψηλά καθώς αυτός συσπόταν. Ήταν ένας ψηλός άνδρας - ψηλότερος κι από τον ίδιο - και κατάλαβε πως δεν επρόκειτο για θνητό αλλά για Θεό.

"Όλα τέλειωσαν!" είπε μια καθαρή, γλυκιά φωνή. Αν και το πλάσμα δεν κινήθηκε, απαλά χέρια φάνηκαν να τον χαϊδεύουν και να του παίρνουν τον πόνο, ενώ η φωνή συνέχιζε να μιλά: "Πολλούς αιώνες πριν, εγώ, ο Άρχοντας Ντόνμπλας, ο Δικαιουργός, ήρθα στο Νάντσοκορ για να το απελευθερώσω από τα νύχια του Χάους. Ήρθα, όμως, πολύ αργά. Το κακό είχε φέρει κι άλλο κακό, όπως συμβαίνει πάντα, κι εγώ δεν ήθελα να ανακατευτώ υπερβολικά με τις υποθέσεις των θνητών, επειδή εμείς του Νόμου έχουμε ορκιστεί να αφήσουμε την ανθρωπότητα να δημιουργήσει αν μπορεί το δικό της πεπρωμένο. Ωστόσο, η Κοσμική Ζυγαριά ταλαντεύεται αυτή τη στιγμή σαν το εκκρεμές ενός σπασμένου ρολογιού και τρομερές δυνάμεις ενεργούν πάνω στη Γη. Εσύ, Έλρικ, είσαι υπηρέτης του Χάους - όμως έχεις εξυπηρετήσει το Νόμο πολλές φορές. Κάποιοι έχουν πει πως η μοίρα της ανθρωπότητας κρέμεται από τα χέρια σου, κι ίσως να

είναι αλήθεια. Έτσι, αποφάσισα να σε βοηθήσω, αν και αυτό αντιτίθεται στις απόψεις μου..."

Ο Έλρικ έκλεισε τα μάτια και ένιωσε γαλήνη για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό. Ο πόνος είχε φύγει αλλά τον γέμιζε ακόμη μια μεγάλη ενεργητικότητα. Όταν ξανάνοιξε τα μάτια, δεν υπήρχε όμορφο πρόσωπο για να τον κοιτάζει και η φωσφορώδης μεμβράνη που κάλυπτε το στόμιο της σήραγγας είχε εξαφανιστεί. Το Στόρμπρίνγκερ ήταν πεσμένο εκεί κοντά κι εκείνος το σήκωσε και το έβαλε πίσω στο θηκάρι του. Πρόσεξε πως οι φουσκάλες είχαν εξαφανιστεί από τα χέρια του και πως ακόμη και τα ρούχα του δεν ήταν πια καμμένα. Μήπως τα είχε ονειρευτεί όλα αυτά - ή το μεγαλύτερο μέρος τους;

Έσεισε το κεφάλι. Ήταν ελεύθερος. Ήταν δυνατός. Είχε μαζί το σπαθί του. Τώρα θα γύριζε στην αίθουσα του Βασιλιά Ούρις και θα εκδικιόταν τόσο αυτόν όσο και τον Θελέμπ Καάρνα. Άκουσε πατήματα και χώθηκε στις σκιές. Φως έμπαινε στη σήραγγα από ανοίγματα οροφής και ήταν φανερό πως σε αυτό της το σημείο βρισκόταν κοντά στην επιφάνεια. Αναγνώρισε αμέσως τη μορφή που εμφανίστηκε: "Μούνγκλαμ!"

Ο μικρόσωμος Ανατολίτης γέλασε με ανακούφιση και θηκάρωσε τα σπαθιά του: "Ήρθα να σε βοηθήσω, αν μπορούσα, αλλά απ' ό,τι βλέπω δεν έχεις ανάγκη τη βοήθειά μου!"

"Εδώ, όχι. Ο Φλεγόμενος Θεός δεν υπάρχει πια. Θα σου εξηγήσω αργότερα. Τι έγινες εσύ;"

"Όταν κατάλαβα πως είχαμε πέσει σε παγίδα, έτρεξα προς την πόρτα, κρίνοντας πως θα ήταν καλύτερα αν ένας από μας έμενε ελεύθερος και

ξέροντας πως εσύ ήσουν αυτός που γύρευαν. Ύστερα, όμως, είδα την πόρτα να ανοίγει, και κατάλαβα πως μας περίμεναν εξαρχής". Ο Μούνγκλαμ ζάρωσε τη μύτη και ξεσκόνισε τα κουρέλια που φορούσε ακόμη: "Έτσι βρέθηκα στον πάτο ενός από τους σωρούς των σκουπιδιών στην αίθουσα του Ούρις. Χώθηκα ανάμεσά τους και έμεινα εκεί, ακούγοντας όσα συνέβαιναν. Μόλις τα κατάφερα, έψαξα και βρήκα αυτή τη σήραγγα, σκοπεύοντας να σε βοηθήσω όπως μπορούσα".

"Πού είναι ο Ούρις και ο Θελέμπ Καάρνα;"

"Φαίνεται πως ήρθε η ώρα να ικανοποιηθεί και ο όρος του Ούρις στη συμφωνία. Αυτός δεν ήταν ευχαριστημένος με το σχέδιο να σε παρασύρουν εδώ, επειδή φοβάται τη δύναμή σου... "

"Θα έχει σίγουρα τους λόγους του!"

"Φαίνεται πως ο Ούρις είχε ακούσει ότι το καραβάνι για την Τάνελορν επρόκειτο να επιστρέψει στην πόλη αυτή. Ο Ούρις ξέρει αρκετά για την Τάνελορν - αν κι όχι όλα, απ' όσο υποθέτω - και διατηρεί ένα παράλογο μίσος για αυτό το μέρος, ίσως επειδή είναι ακριβώς το αντίθετο από το Νάντσοκορ".

"Σχεδιάζουν να επιτεθούν στο καραβάνι;"

"Ακριβώς - και ο Θελέμπ Καάρνα έχει καλέσει κολασμένα πλάσματα για να εξασφαλίσει την επιτυχία της επίθεσης . Ο Ρακχίρ, ο επικεφαλής στο καραβάνι, δεν πιστεύω ότι διαθέτει καμιά αξιόλογη μαγεία".

"Κάποτε υπηρετούσε το Χάος, αλλά όχι πια. Όσοι κατοικούν στην Τάνελορν δεν έχουν υπερφυσικούς προστάτες".

"Αυτό κατάλαβα κι εγώ από τη συζήτηση".

"Πότε σκοπεύουν να επιτεθούν;"

"Εφυγαν ήδη - αμέσως μόλις ξεμπέρδεψαν μαζί σου. Ο Ούρις ήταν ανυπόμονος".

"Είναι μάλλον απίθανο οι ζητιάνοι να επιτεθούν στα ανοιχτά στο καραβάνι".

"Δεν έχουν πάντα έναν πανίσχυρο μάγο για σύμμαχό τους".

"Πράγματι". Ο Έλρικ ζάρωσε το μέτωπο. "Οι δικές μου μαγικές δυνάμεις είναι περιορισμένες χωρίς το Δαχτυλίδι των Βασιλέων. Οι υπερφυσικές του ιδιότητες αποδείκνυαν πως είμαι αληθινό μέλος της Βασιλικής Γενιάς του Μελνιμπονέ - τις γενιάς που έκλεισε τόσες συμφωνίες με τα στοιχειακά πνεύματα της φύσης. Πρώτα πρέπει να ξαναβρώ το δαχτυλίδι μου και μετά να ψάξουμε για τον Ρακχίρ".

Ο Μούνγκλαμ έρριξε το βλέμμα στο πάτωμα: "Λένε πως κάτι προστατεύει το Θησαυρό του Ούρις στη διάρκεια της απουσίας του. Ίσως υπάρχουν κάποιοι ένοπλοι στην αίθουσα".

Ο Έλρικ χαμογέλασε: "Τώρα που είμαστε προετοιμασμένοι και έχω τη δύναμη του Φλεγόμενου Θεού μέσα μου, νιώθω πως μπορώ να τα βάλω με ολόκληρο στρατό".

Το πρόσωπο του Μούνγκλαμ φωτίστηκε: "Τότε θα σου δείξω το δρόμο για την αίθουσα. Έλα μαζί μου. Αυτό το πέρασμα θα μας οδηγήσει σε μια πλάγια πόρτα, κοντά στο θρόνο".

Άρχισαν να τρέχουν κατά μήκος του περάσματος μέχρι που τελικά έφτασαν στην πόρτα που είχε αναφέρει ο Μούνγκλαμ. Ο Έλρικ δεν σταμάτησε αλλά τράβηξε το σπαθί και έσπρωξε

την πόρτα. Σταμάτησε μόνο όταν βρέθηκε μέσα στην αίθουσα. Το φως της μέρας φώτιζε το σκοτεινό μέρος αλλά η αίθουσα ήταν ξανά έρημη. Πουθενά δεν τους περίμεναν οπλισμένοι ζητιάνοι. Πάνω στο θρόνο του Ούρις, όμως, ήταν καθισμένο ένα παχύ, φολιδωτό, πρασινοκίτρινο ον. Μαύρη χολή έσταζε από το μισάνοιχτο μουσούδι του, καθώς σήκωσε ένα από τα πολλά του άκρα σε μια παρωδία χαιρετισμού: "Γεια χαρά", σφύριξε, "και φυλαχτείτε, επειδή εγώ είμαι ο φύλακας του θησαυρού του Ούρις".

"Ένα πλάσμα από την κόλαση", είπε ο Έλρικ. "Ένας δαίμονας φερμένος από τον Θελέμπ Καάρνα. Θα πρέπει να ετοίμαζε τα ξόρκια του πολύ καιρό, αν μπορεί να διαφεντεύει τόσο ισχυρούς υπηρέτες". Έσμιξε τα φρύδια και ζύγιασε το Στόρμπρίνγκερ στο χέρι αλλά κατά παράξενο τρόπο η λεπίδα δεν φαινόταν να διψά για μάχη.

"Σε προειδοποιώ", σφύριξε ο δαίμονας. "Κανένα σπαθί δεν μπορεί να με σκοτώσει - ούτε καν αυτό το σπαθί. Είναι η φύση μου τέτοια..."

"Μα, τι λέει;" ψιθύρισε ο Μούνγκλαμ, κοιτάζοντας τον δαίμονα επιφυλακτικά.

"Ανήκει σε μια ράτσα δαιμόνων που χρησιμοποιούν όλοι όσοι έχουν μεγάλη μαγική δύναμη. Είναι ένας Φύλακας. Δεν επιτίθεται, εκτός κι αν δεχτεί ο ίδιος επίθεση. Είναι κυριολεκτικά άτρωτος στα κοινά όπλα και στην περίπτωσή του προστατεύεται από κάθε είδους σπαθί υπερφυσικό ή όχι. Αν προσπαθούσαμε να τον σκοτώσουμε με τα σπαθιά μας, θα δεχόμασταν επίθεση από όλες τις δυνάμεις της Κόλασης. Θα

ήταν αδύνατον να επιζήσουμε".

"Μα εσύ μόλις κατέστρεψες ένα Θεό! Ένας δαίμονας δεν είναι τίποτα σε σύγκριση !"

"Ήταν ένας αδύναμος θεός", του θύμισε ο Έλρικ. "Και αυτός εδώ είναι ένας ισχυρός δαίμονας - γιατί αντιπροσωπεύει όλους τους δαίμονες που θα μπορούσαν να συγκεντρωθούν για να προστατέψουν τη συμφωνία του".

"Δεν υπάρχει τρόπος να τον νικήσουμε;"

"Αν θέλουμε να βοηθήσουμε τον Ρακχίρ, δεν υπάρχει λόγος να προσπαθήσουμε. Πρέπει να βρούμε τα άλογά μας και να δοκιμάσουμε να ειδοποιήσουμε το καραβάνι. Αργότερα, ίσως, μπορούμε να επιστρέψουμε και να σκεφτούμε κάποια μαγεία που να μπορεί να μας βοηθήσει εναντίον του δαίμονα".

Ο Έλρικ υποκλίθηκε ειρωνικά στο δαίμονα και του ανταπέδωσε τον χαιρετισμό του: "Έχε γεια, κακάσχημε. Μακάρι ο αφέντης σου να μη γυρίσει ποτέ για να σ' ελευθερώσει κι έτσι να μείνεις μέσα σ' αυτή τη βρομιά για πάντα!"

Ο δαίμονας μηκύθηκε από οργή: "Ο αφέντης μου είναι ο Θελέμπ Καάρνα - ένας από τους πιο ισχυρούς μάγους του είδους σου".

Ο Έλρικ έσεισε το κεφάλι: "Δεν ανήκει στο δικό μου είδος. Θα τον σκοτώσω σύντομα και εσύ θα μείνεις εδώ μέχρι να βρω έναν τρόπο να σε εξοντώσω".

Με προσβεβλημένο ύφος, ο δαίμονας σταύρωσε τα ζευγάρια των χεριών του και έκλεισε τα μάτια. Ο Έλρικ και ο Μούνγκλαμ κατευθύνθηκαν προς την έξοδο. Μέχρι να φτάσουν στα σκαλιά που οδηγούσαν στην πλατεία, ήταν έτοιμοι να

ξεράσουν. Ο Έλρικ είχε χάσει τις υπόλοιπες παστίλιες μαζί με το πουγκί του κι έτσι δεν είχαν καμιά προστασία ενάντια στη μπόχα. Ο Μούνγκλαμ έφτυσε στα σκαλοπάτια, καθώς κατέβαιναν προς την πλατεία και μετά σήκωσε το βλέμμα και τράβηξε τα δυο σπαθιά του με μια σταυρωτή κίνηση: "Έλρικ!"

Καμιά δεκαριά ζητιάνοι ορμούσαν προς το μέρος τους κρατώντας ρόπαλα, τσεκούρια και μαχαίρια.

Ο Έλρικ γέλασε: "Να ένας μικρός μεζές για σένα, Στόρμπρίνγκερ!" Τράβηξε το σπαθί του και άρχισε να το στριφογυρίζει γύρω από το κεφάλι του, κινούμενος προς τη μεριά των ζητιάνων. Σχεδόν αμέσως, δύο από αυτούς τρομοκρατήθηκαν και το έβαλαν στα πόδια αλλά οι υπόλοιποι επιτέθηκαν. Ο Έλρικ έκοψε το κεφάλι ενός από αυτούς και το σπαθί του είχε βυθιστεί στον ώμο του δεύτερου πριν το πρώτο αίμα αναβλύσει από τον κομμένο λαιμό. Ο Μούνγκλαμ πήδησε μπροστά και με τα δύο λεπτά σπαθιά του αντιμετώπισε δυο ζητιάνους μαζί. Ο Έλρικ κάρφωσε έναν άλλο και ο άνδρας ούρλιαξε κι έσφιξε τη λεπίδα που του ρουφούσε ανελέητα τη ζωή και την ψυχή του. Το Στόρμπρίνγκερ τραγουδούσε ένα ειρωνικό τραγούδι καθώς τρεις από τους επιζήσαντες ζητιάνους πέταξαν τα όπλα τους και το έβαλαν στα πόδια, ενώ ο Μούνγκλαμ κάρφωνε τους δυο αντιπάλους του ταυτόχρονα στην καρδιά και ο Έλρικ αποτέλειωνε τους υπόλοιπους καθώς αυτοί βογγούσαν και εκλιπαρούσαν έλεος. Ο Έλρικ θηκάρωσε το Στόρμπρίνγκερ, κοίταξε τα ματωμένα

απομεινάρια που είχε δημιουργήσει και σκούπισε τα χείλη σαν κάποιον που μόλις είχε φάει ένα καλό γεύμα. Ο Μούνγκλαμ ανατρίχιασε, καθώς ο ασπρομάλλης τον χτυπούσε στον ώμο: "Έλα, πάμε να βοηθήσουμε τον Ρακχίρ!"

Ενώ ο Μούνγκλαμ τον ακολουθούσε, συλλογιζόταν πως ο Έλρικ είχε απορροφήσει κάτι περισσότερο από την ζωϊκή ενέργεια του Φλεγόμενου Θεού κατά την αναμέτρησή τους μέσα στον λαβύρινθο. Είχε επιδείξει ένα μεγάλο μέρος από τη σκληρότητα των Αρχόντων του Χάους. Εκείνη τη μέρα, ο Έλρικ έμοιαζε με αληθινό πολεμιστή του αρχαίου Μελνιμπονέ.

V

Οι ζητιάνοι ήταν πολύ απορροφημένοι από το θρίαμβο και τα σχέδιά τους για την επίθεση στο καραβάνι κι έτσι δεν σκέφτηκαν να αναζητήσουν τα άλογα με τα οποία ο Έλρικ και ο Μούνγκλαμ πήγαν στο Νάντσοκορ. Τα βρήκαν εκεί όπου τα είχαν αφήσει την προηγούμενη νύχτα. Τα υπέροχα Σαζαριανά άτια μασουλούσαν το χορτάρι σαν να περίμεναν μονάχα λίγα λεπτά. Ανέβηκαν στις σέλλες και σύντομα κάλπαζαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν - βόρεια-βορειοανατολικά, προς το σημείο απ' όπου λογικά έπρεπε να περάσει το καραβάνι. Το συνάντησαν λίγο μετά το μεσημέρι - μια μακριά φάλαγγα από άλογα με διακοσμημένα χάμουρα και αμάξια ντυμένα με πολύχρωμα μετάξια - να απλώνεται κατά μήκος μιας ρηχής κοιλάδας. Παντού γύρω του, ήταν συγκεντρωμένος ο ετερόκλητος στρατός των ζητιάνων του Νάντσοκορ.

Ο Έλρικ και ο Μούνγκλαμ τράβηξαν τα χαλινάρια τον αλόγων τους και σταμάτησαν στο φρύδι της λοφοσειράς. Δεν μπόρεσαν να δουν με την πρώτη τον Θελέμπ Καάρνα και το Βασιλιά Ούρις αλλά τελικά ο Έλρικ τους διέκρινε στον απέναντι λόφο. Από τον τρόπο με τον οποίο ο μάγος σήκωνε τα χέρια προς τον βαθυγάλαζο ουρανό, ο Έλρικ κατάλαβε πως ήδη καλούσε τη βοήθεια την οποία είχε υποσχεθεί στον Ούρις. Από κάτω του ο Έλρικ είδε μια κόκκινη λάμψη και υπέθεσε πως θα ήταν η πορφυρή φορεσιά του Κόκκινου Τοξότη. Μετά από μερικά λεπτά, εντόπισε άλλες δυο μορφές που γνώριζε - τον Μπρουτ του Λασμάρ, με τα ξανθά μαλλιά και το πελώριο κορμί που σχεδόν έκρυβε εκείνο του αλόγου του, και τον Καρκάν, που κάποτε ανήκε στο έθνος του Παν Τανγκ αλλά τώρα ήταν ντυμένος με τον καρό μανδύα και τον γούνινο σκούφο των βαρβάρων της Νότιας Ιλμιόρα.

Ο ίδιος ο Ρακχίρ ήταν ένας πολεμιστής-ιερέας από την πατρίδα του Μούνγκλαμ, πέρα από την Κλαίουσα Έρημο, αλλά όλοι αυτοί οι άνθρωποι είχαν απαρνηθεί τους θεούς τους για να ζήσουν στην ειρηνική Τάνελορν όπου - καθώς έλεγαν - ακόμη και οι Άρχοντες των Ανώτερων Κόσμων δεν μπορούσαν να μπουν.

Την αιώνια Τάνελορν, η οποία στεκόταν στο ίδιο σημείο για αναρίθμητους αιώνες και θα επιβίωνε ακόμη και μετά την καταστροφή του κόσμου.

Μην ξέροντας τίποτα για τα σχέδια του Θελέμπ Καάρνα, ο Ρακχίρ δεν φαινόταν να ανησυχεί και πολύ από την εμφάνιση του συρφετού

των ζητιάνων, οι οποίοι άλλωστε ήταν το ίδιο άσχημα οπλισμένοι με αυτούς που ο Έλρικ και ο Μούνγκλαμ είχαν πολεμήσει στο Νάντσοκορ.

"Πρέπει να περάσουμε μέσα από το στρατό τους για να φτάσουμε τον Ρακχίρ", είπε ο Μούνγκλαμ.

Ο Έλρικ ένευσε αλλά δεν έκανε καμιά κίνηση. Παρατηρούσε τον απέναντι λόφο, όπου ο Θελέμπ Καάρνα συνέχιζε τις επικλήσεις του, ελπίζοντας πως θα μπορούσε να μαντέψει τι είδους βοήθεια καλούσε ο μάγος. Μια στιγμή αργότερα, ο Έλρικ ούρλιαξε, σπειρούνισε το άλογο του και κατέβηκε καλπάζοντας την πλαγιά. Ο Μούνγκλαμ ήταν σχεδόν το ίδιο έκπληκτος με τους ζητιάνους, καθώς ακολουθούσε το φίλο του στο μέσο της κουρελιάρικης ορδής, χτυπώντας εδώ κι εκεί με το μακρύτερο από τα σπαθιά του. Το Στόρμπρίνγκερ έχυνε γύρω του μαύρη ακτινοβολία, καθώς άνοιγε ένα ματωμένο μονοπάτι μέσα από το στρατό των ζητιάνων, αφήνοντας πίσω του ένα συνονθύλευμα από διαμελισμένα κορμιά, εντόσθια, και νεκρά παγωμένα μάτια.

Το άλογο του Μούνγκλαμ πιτσιλίστηκε με αίμα μέχρι τους ώμους και χλιμίντριζε τρομαγμένο καθώς ακολουθούσε τον χλωμοπρόσωπο δαίμονα με τη μαύρη λεπίδα, αλλά ο Μούνγκλαμ, επειδή φοβόταν μήπως οι γραμμές των ζητιάνων κλείσουν, το πίεσε να ακολουθήσει μέχρι που και οι δύο πλησίασαν το καραβάνι και άκουσαν κάποιον να ουρλιάζει το όνομα του Έλρικ.

Ήταν ο Ρακχίρ, ο Κόκκινος Τοξότης, ντυμένος

στα πορφυρά από την κορυφή ως τα νύχια, με ένα κόκκινο κοκκάλινο τόξο στο χέρι και μια κόκκινη φαρέτρα με βέλη στην πλάτη. Στο κεφάλι του φορούσε ένα πορφυρό σκούφο, στολισμένο με κατακόκκινο φτερό. Το πρόσωπό του ήταν ανεμοδαρμένο και σχεδόν ολοκληρωτικά άσαρκο. Είχε γνωρίσει τον Έλρικ πριν από την πτώση του Ίμριρ και είχαν ανακαλύψει μαζί τα δυο Μαύρα Σπαθιά. Ο Ρακχίρ είχε ξεκινήσει για να βρει την Τάνελορν και τελικά φαινόταν πως την είχε ανακαλύψει. Ο Έλρικ δεν είχε ξαναδεί τον Ρακχίρ από τότε. Τώρα πρόσεχε μια αξιοζήλευτη γαλήνη στα μάτια του τοξότη. Ο Ρακχίρ ήταν κάποτε ένας Πολεμιστής Ιερέας που υπηρετούσε το Χάος, αλλά τώρα πια δεν υπηρετούσε κανέναν άλλον εκτός από τη γαλήνια Τάνελορν.

"Έλρικ! Ήρθες να μας βοηθήσεις να ξαποστείλουμε τον Ούρις και τους ζητιάνους του από εκεί που ήρθαν; "Ο Ρακχίρ γελούσε, ολοφάνερα ικανοποιημένος που ξανάβλεπε τον παλιό του φίλο. "Και ο Μούνγκλαμ! Πώς γνωριστήκατε εσείς οι δύο; Έχω να σε δω από τότε που έφυγα από την Ανατολή!"

Ο Μούγνκλαμ μειδίασε: "Πολλά έχουν συμβεί από εκείνον τον καιρό, Ρακχίρ".

Ο Ρακχίρ έτριψε την αετίσια μύτη του. "Ναι, αυτό έχω ακούσει".

Ο Έλρικ αφίππευσε βιαστικά: "Αυτή τη στιγμή δεν έχουμε χρόνο για να θυμηθούμε τα παλιά. Ξέρετε πως βρισκόσαστε σε μεγάλο κίνδυνο;"

"Τι είπες; Και από πότε ο συρφετός του Νάντσοκορ μπορεί να μας απειλήσει; Δεν βλέπεις

πόσο άθλια οπλισμένοι είναι;"

"Έχουν μαζί τους ένα μάγο - τον Θελέμπ Καάρνα του Παν Τανγκ. Βρίσκεται σε εκείνο το λόφο".

Ο Ρακχίρ έσμιξε τα φρύδια: "Τώρα πια δεν έχω πολλές άμυνες ενάντια στη μαγεία. Ξέρεις πόσο καλός μάγος είναι;"

"Ένας από τους πιο ισχυρούς του Παν Τανγκ".

"Και οι μάγοι του Παν Τανγκ είναι σχεδόν το ίδιο ικανοί με αυτούς του δικού σου λαού".

"Φοβάμαι πως, για την ώρα, είναι κάτι περισσότερο από ισάξιός μου, επειδή ο Ούρις μου έκλεψε το Δαχτυλίδι των Βασιλέων".

Ο Ρακχίρ κοίταξε τον Έλρικ περίεργα, παρατηρώντας στο πρόσωπο του αλμπίνου κάτι που σίγουρα δεν ήταν εκεί όταν είχαν χωρίσει την τελευταία φορά. "Τέλος πάντων..." είπε, "Θα υπερασπιστούμε τους εαυτούς μας όσο καλύτερα μπορούμε".

"Αν λύσετε τα άλογα από τις άμαξες, έτσι ώστε όλοι οι δικοί σου να μπορέσουν να καβαλήσουν, ίσως ξεφύγουμε πριν ο Θελέμπ Καάρνα βρει την υπερφυσική βοήθεια που ζητά".

Ο Έλρικ ένευσε καθώς ο γιγάντιος Μπρουτ του Λασμάρ ήρθε χαμογελώντας προς το μέρος τους. Ο Μπρουτ ήταν μεγάλος ήρωας στο Λασμάρ πριν ατιμωθεί.

Ο Ρακχίρ έσεισε το κεφάλι: "Η Τάνελορν έχει μεγάλη ανάγκη τις προμήθειες που μεταφέρουμε".

"Κοιτάξτε", είπε ο Μούνγκλαμ σιγανά.

Πάνω στο λόφο όπου στεκόταν ο Θελέμπ Καάρνα, είχε εμφανιστεί ένα κόκκινο σύννεφο,

το οποίο έμοιαζε με αίμα ριγμένο σε καθαρό νερό.

"Τα κατάφερε", μουρμούρισε ο Ρακχίρ. "Μπρουτ! Να ανέβουν όλοι στα άλογά τους! Δεν έχουμε χρόνο να προετοιμάσουμε καινούριες γραμμές άμυνας αλλά τουλάχιστον θα έχουμε το πλεονέκτημα να πολεμάμε έφιπποι όταν θα επιτεθούν".

Ο Μπρούτ απομακρύνθηκε καλπάζοντας και βροντοφωνάζοντας στους άνδρες της Τάνελορν. Εκείνοι βάλθηκαν να λύνουν τα χάμουρα των αλόγων και να ετοιμάζουν τα όπλα τους. Το κόκκινο σύννεφο από πάνω τους είχε αρχίσει να διαλύεται και από μέσα του έβγαιναν κάποιες μορφές. Ο Έλρικ προσπάθησε να τις διακρίνει, αλλά από τέτοια απόσταση του ήταν αδύνατον. Ανέβηκε πάλι στη σέλλα του, καθώς οι καβαλάρηδες της Τάνελορν σχημάτιζαν ομάδες οι οποίες, όταν ερχόταν η ώρα της επίθεσης, θα μπορούσαν να περάσουν γρήγορα μέσα από τις φάλαγγες των πεζών ζητιάνων και να τους χτυπήσουν πριν εκείνοι προλάβουν να ανταποδώσουν τα χτυπήματα. Ο Ρακχίρ ένευσε στον Έλρικ και πήγε να ενωθεί με μια από αυτές τις ομάδες. Ο Έλρικ και ο Μούνγκλαμ βρέθηκαν επικεφαλής καμιάς δεκαριάς πολεμιστών, οπλισμένων με τσεκούρια, δόρατα και λόγχες.

Η φωνή του Ούρις γκάρισε, διαλύοντας τη σιωπή: "Επιτεθείτε, ζητιάνοι μου! Είναι καταδικασμένοι!"

Ο όχλος των ζητιάνων άρχισε να κατεβαίνει τις πλαγιές της κοιλάδας. Ο Ρακχίρ σήκωσε το σπαθί και έδωσε σήμα στους άνδρες του. Οι πρώτες

ομάδες του ιππικού ξεχώρισαν από το καραβάνι και ρίχτηκαν προς την κατεύθυνση των ζητιάνων. Ο Ρακχίρ έβαλε το σπαθί στη θήκη και σήκωσε το τόξο του. Από το σημείο που βρισκόταν, άρχισε να στέλνει βέλη στις φάλαγγες των ζητιάνων. Φωνές ακούγονταν από παντού, καθώς οι πολεμιστές της Τάνελορν συγκρούστηκαν με τους αντιπάλους τους, μπαίνοντας σαν σφήνες μέσα στις μάζες τους. Ο Έλρικ είδε τον καρό μανδύα του Καλκάν στο μέσο μιας θάλασσας κουρελιών, άπλυτων χεριών, ροπάλων και μαχαιριών. Είδε το μεγάλο ξανθό κεφάλι του Μπρουτ να υψώνεται πάνω από ένα συνονθύλευμα ανθρώπινης βρομιάς.

"Τέτοια πλάσματα δεν είναι κατάλληλοι αντίπαλοι για τους πολεμιστές της Τάνελορν", είπε ο Μούνγκλαμ.

Ο Έλρικ έδειξε βλοσυρά προς το λόφο: "Ισως προτιμούν τους καινούριους αντιπάλους τους".

"Μα είναι γυναίκες!" είπε ο Μούνγκλαμ, ξεροκαταπίνοντας.

Ο Έλρικ τράβηξε το Στόρμπρίνγκερ από το θηκάρι του: "Δεν είναι γυναίκες. Είναι Ελενόιν. Προέρχονται από την Όγδοη Διάσταση και δεν είναι και άνθρωποι. Θα δεις".

"Τις αναγνωρίζεις;"

"Κάποτε τις πολέμησαν οι πρόγονοί μου".

Ένας παράξενος, στριγγός αλαλαγμός έφτασε στα αυτιά τους. Ερχόταν από την πλαγιά του λόφου, από τα πλάσματα που ο Μούνγκλαμ ήταν σίγουρος ότι ήταν γυναίκες. Κοκκινομάλλες γυναίκες των οποίων τα μαλλιά έφταναν σχεδόν μέχρι τα γόνατα, καλύπτοντας τα εντε-

λώς γυμνά κορμιά τους. Κατέβαιναν χορεύοντας προς το πολιορκημένο καραβάνι, στριφογυρίζοντας πάνω από τα κεφάλια τους σπαθιά που έπρεπε να ξεπερνούν σε μήκος το ενάμισι μέτρο.

"Ο Θελέμπ Καάρνα είναι έξυπνος", μουρμούρισε ο Έλρικ. "Οι πολεμιστές της Τάνελορν θα διστάσουν πριν χτυπήσουν γυναίκες. Και ενώ αυτοί θα διστάζουν, οι Ελενόιν θα πέσουν επάνω τους και θα τους κομματιάσουν".

Ο Ρακχίρ είδε τις Ελενόιν και τις αναγνώρισε κι αυτός:

"Μην ξεγελιέστε!" φώναξε. "Αυτά τα πλάσματα είναι δαίμονες!" Κοίταξε προς τον Έλρικ κι ένα είδος απελπισίας χαράχτηκε στο πρόσωπό του. Ήξερε τη δύναμη των Ελενόιν. Σπειρούνισε το άλογό του προς τον ασπρομάλλη: "Τί μπορούμε να κάνουμε, Έλρικ;"

Ο Έλρικ αναστέναξε: "Τι μπορούν να κάνουν οι θνητοί ενάντια στις Ελενόιν;"

"Δεν έχεις κάποια μαγεία;"

"Με το Δαχτυλίδι των Βασιλέων ίσως μπορούσα να καλέσω τους Γκραχλούκ. Είναι οι προαιώνιοι εχθροί των Ελενόιν. Ο Θελέμπ Καάρνα θα πρέπει να έχει ήδη ανοίξει μια πύλη προς την Όγδοη Διάσταση".

"Γιατί δεν δοκιμάζεις να καλέσεις τους Γκραχλούκ;" τον ικέτεψε ο Ρακχίρ.

"Ενώ θα προσπαθούσα, το σπαθί μου δεν θα μπορούσε να σας βοηθήσει. Νομίζω πως σε αυτή τη μάχη το Στόρμπρίνγκερ θα είναι πιο χρήσιμο από τα ξόρκια".

Ο Ρακχίρ ρίγησε και έστριψε το άλογό του για να ανασυντάξει τους άνδρες του. Ήταν σίγουρος πως όλοι επρόκειτο να πεθάνουν. Οι ζητιάνοι άρχισαν να υποχωρούν το ίδιο τρομοκρατημένοι με τις Ελενόιν όσο και οι πολεμιστές της Τάνελορν. Συνεχίζοντας να τραγουδούν το στριγκό, παγερό τραγούδι τους, οι Ελενόιν χαμήλωσαν τα σπαθιά και απλώθηκαν ολόγυρά τους, χαμογελώντας.

"Μα πως μπορούν...;" Ύστερα ο Μούνγκλαμ είδε τα μάτια τους. Ήταν τεράστια, πορτοκαλιά, ζωώδη μάτια. "Μα τους Θεούς!" Έπειτα είδε και τα δόντια τους - μακριά, μυτερά δόντια που γυάλιζαν σαν μέταλλο.

Οι καβαλάρηδες της Τάνελορν υποχωρούσαν προς τα αμάξια σε μια μακριά, τεθλασμένη γραμμή. Ο τρόμος, η απόγνωση και η αβεβαιότητα είχαν αποτυπωθεί σε όλα τα πρόσωπα εκτός του Έλρικ - στο δικό του πρόσωπο υπήρχε μια όψη βλοσυρού θυμού. Τα κόκκινα μάτια του σιγόκαιγαν καθώς κρατούσε το Στόρμπρίνγκερ και παρατηρούσε τις δαιμονικές γυναίκες.

Το τραγούδι δυνάμωσε, μέχρι που έκανε τα αυτιά τους να πονούν και τα στομάχια τους να ανακατεύονται. Οι Ελενόιν σήκωσαν τα λεπτά τους μπράτσα και άρχισαν πάλι να στριφογυρίζουν τα σπαθιά, κοιτάζοντάς τους με τα κτηνώδη, ανηλέητα μάτια τους που δεν φαίνονταν να κλείνουν ποτέ.

Ο Καρκάν του Παν Τανγκ, με το γούνινο σκούφο του φορεμένο στραβά και τον καρό μανδύα του να ανεμίζει, έβγαλε μια πνιχτή κραυγή και σπειρούνισε το άλογό του καταπάνω τους, κραδαίνοντας το σπαθί του: "Πίσω, δαίμονες! Πίσω, γεννήματα της κόλασης!"

"Αααααα!" βόγκηξαν οι Ελενόιν με προσμονή.
"Εεεεε!" τραγούδησαν.

Ο Καρκάν βρέθηκε ξαφνικά στο μέσο μιας ντουζίνας λεπτών σπαθιών και τόσο αυτός όσο και το άλογό του κόπηκαν σε μικροσκοπικά κοψίδια που σχημάτισαν ένα σωρό στα πόδια των Ελενόιν. Το γέλιο τους γέμισε την κοιλάδα, καθώς μερικές από αυτές άρχισαν να χώνουν κομμάτια σάρκας ανάμεσα στα κοφτερά τους δόντια. Ένα μουγκρητό αποτροπιασμού και μίσους υψώθηκε από τη μεριά των πολεμιστών της Τάνελορν και αμέσως μετά άνδρες υστερικοί από φόβο και αηδία άρχισαν να ρίχονται πάνω στις Ελενόιν, οι οποίες γελούσαν ακόμη πιο πολύ και στροβίλιζαν τα κοφτερά σπαθιά τους.

Το Στόρμπρίνγκερ μουρμούριζε καθώς άκουγε τις κλαγές της μάχης, αλλά ο Έλρικ δεν κουνιόταν από τη θέση του. Ήξερε πως οι Ελενόιν θα τους σκότωναν όλους σαν τον Καρκάν.

"Έλρικ, θα πρέπει να υπάρχει κάποιο ξόρκι εναντίον τους!" βόγγηξε ο Μούνγκλαμ.

"Υπάρχει! Μα δεν μπορώ να καλέσω τους Γκραχλούκ!" Το στήθος του Έλρικ ανεβοκατέβαινε και το μυαλό του ήταν ένα καζάνι που έβραζε. "Δεν μπορώ, Μούνγκλαμ!"

"Για χάρη της Τάνελορν, πρέπει να προσπαθήσεις!"

Ο Έλρικ απλώς σπειρούνισε το άλογό του μπροστά, ορμώντας στις Ελενόιν και κραυγάζοντας το όνομα του Άριοχ, όπως συνήθιζαν οι πρόγονοί του από τότε που είχε χτιστεί το Ίμριρ: "Άριοχ! Άριοχ! Αίμα και ψυχές για τον αφέντη μου τον Άριοχ!"

Απέκρουσε το χτύπημα μιας Ελενόιν και αγριοκοίταξε τα κτηνώδη μάτια της καθώς το Στόρμπρίνγκερ έστελνε ένα τράνταγμα να διαπεράσει το μπράτσο του. Χτύπησε αλλά ο δαίμονας που δεν ήταν γυναίκα απέκρουσε με τη σειρά του. Κόκκινα μαλλιά τινάχτηκαν και τυλίχτηκαν γύρω από το λαιμό του. Τα πελέκησε και το σφίξιμο χαλάρωσε. Πήγε να καρφώσει το γυμνό κορμί αλλά η Ελενόιν έκανε στο πλάι. Ένα άλλο χτύπημα από το λεπτό σπαθί τον έκανε να γείρει προς τα πίσω για να το αποφύγει και άθελά του τον έρριξε από τη σέλλα. Πήδησε αμέσως όρθιος, απέκρουσε μια δεύτερη επίθεση και μετά έσφιξε το Στόρμπρίνγκερ με τα δύο χέρια και το βύθισε στη λεία κοιλιά. Η Ελενόιν φώναξε οργισμένα και πράσινη μούχλα ξεπήδησε από την ανοιχτή πληγή. Ο δαίμονας έπεσε γρυλίζοντας, ακόμη ζωντανός. Ο Έλρικ χτύπησε το λαιμό και το κεφάλι αναπήδησε, ενώ τα μαλλιά προσπαθούσαν να τον τυλίξουν.

Έσκυψε, σήκωσε το κεφάλι κι άρχισε να ανεβαίνει τη λοφοπλαγιά, εκεί όπου οι ζητιάνοι είχαν μαζευτεί για να παρακολουθήσουν τον αφανισμό των πολεμιστών της Τάνελορν. Καθώς πλησίαζε, οι ζητιάνοι διαλύθηκαν και άρχισαν να τρέχουν αλλά πρόλαβε έναν από αυτούς και τον κάρφωσε στην πλάτη με τη λεπίδα του. Ο άνδρας έπεσε, προσπάθησε να συνεχίσει να σέρνεται αλλά τα παραμορφωμένα του γόνατα δεν τον κρατούσαν και κατέρρευσε πάνω στο λεκιασμένο χορτάρι. Ο Έλρικ τον σήκωσε και τον έρριξε στον ώμο. Μετά γύρισε και άρχισε πάλι να τρέχει προς το καραβάνι.

Οι πολεμιστές της Τάνελορν πολεμούσαν καλά αλλά ήδη οι μισοί είχαν σκοτωθεί από τις Ελενόιν. Κατά απίστευτο τρόπο, στο πεδίο της μάχης ήταν σωριασμένα και μερικά κορμιά Ελενόιν. Ο Έλρικ είδε τον Μούνγκλαμ να πολεμά και με τα δυο σπαθιά του. Είδε τον Ρακχίρ, ακόμη έφιππο, να δίνει διαταγές στους άνδρες του. Είδε τον Μπρουτ του Λασμάρ στο κέντρο της μάχης. Δεν σταμάτησε, όμως, να τρέχει μέχρι που βρέθηκε πίσω από ένα αμάξι και άφησε τα ματωμένα του φορτία να πέσουν στο έδαφος. Με το σπαθί άνοιξε το κορμί του ζητιάνου και ύστερα μάζεψε τα μαλλιά της Ελενόιν και τα μούλιασε στο αίμα του άνδρα.

Σηκώθηκε ξανά όρθιος και στράφηκε προς τη Δύση, με τα ματωμένα μαλλιά στο ένα χέρι και το Στόρμπρίνγκερ στο άλλο. Σήκωσε σπαθί και κεφάλι ψηλά και άρχισε να μιλά στην Υψηλή Γλώσσα του Μελνιμπονέ. Κρατημένα προς τη Δύση και μουλιασμένα στο αίμα ενός εχθρού, τα μαλλιά μιας Ελενόιν μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να καλέσουν τους προαιώνιους εχθρούς τους - τους Γκραχλούκ. Θυμήθηκε τα λόγια που είχε διαβάσει σε ένα αρχαίο γρημόριο του πατέρα του. Τώρα έπρεπε να κάνει και την επίκληση:

Γκραχλούκ ελάτε και Γκραχλούκ σκοτώστε!
Ελάτε να αφανείστε τον αρχαίο σας εχθρό!
Η νίκη αυτή τη μέρα είναι δική σας!

Όλη η δύναμη του Φλεγόμενου Θεού τον εγκατέλειπε, καθώς χρησιμοποιούσε την ενέργεια για να εκτελέσει την επίκληση. Χωρίς το Δαχτυλίδι των Βασιλέων, ίσως να ξόδευε τη δύναμή του άσκοπα:

Γκραχλούκ τρέξτε χωρίς δισταγμό!
Ελάτε να σκοτώσετε τον αρχαίο σας εχθρό!
Η εκδίκηση αυτή τη μέρα είναι δική σας!

Το ξόρκι ήταν λιγότερο περίπλοκο από πολλά που είχε χρησιμοποιήσει στο παρελθόν αλλά τον αποστράγγισε όσο και τα πιο ισχυρά: "Γκραχλούκ, σας καλώ! Ελάτε να εκδικηθείτε τους εχθρούς σας!"

Ο θρύλλος έλεγε πως πολλούς κύκλους του κόσμου πριν, οι Ελενόιν είχαν εκδιώξει τους Γκραχλούκ από τις χώρες τους στην Όγδοη Διάσταση και από τότε οι Γκραχλούκ γύρευαν να πάρουν εκδίκηση με κάθε ευκαιρία. Γύρω από τον Έλρικ ο αέρας δονήθηκε και έγινε καφετής, μετά πράσινος και τελικά μαύρος: "Γκραχλούκ! Ελάτε να αφανείστε τις Ελενόιν!" Η φωνή του Έλρικ ήταν πια αδύναμη: "Γκραχλούκ - η πύλη άνοιξε!"

Το έδαφος σείστηκε, παράξενη άνεμοι φύσηξαν τα ματωμένα μαλλιά της Ελενόιν και ο αέρας έγινε πηχτός και πορφυρός καθώς ο Έλρικ έπεσε στα γόνατα, συνεχίζοντας να κρώζει βραχνά την επίκληση: "Γκραχλούκ..."

Στα αυτιά του ήρθε ένα υπόκωφο μουγκρητό. Στα ρουθούνια του η μπόχα από κάτι απερίγραπτο. Οι Γκραχλούκ είχαν έρθει. Ήταν πιθηκοειδή πλάσματα, το ίδιο κτηνώδη με τις Ελενόιν. Είχαν μαζί τους δίχτυα, σκοινιά και ασπί-

δες. Καθώς έλεγαν τα βιβλία των μάγων, τόσο οι Γκραχλούκ όσο και οι Ελενόιν είχαν κάποτε νοημοσύνη και αποτελούσαν τμήματα της ίδιας ράτσας που είχαν αποχωριστεί και εξελιχθεί διαφορετικά.

Βγήκαν από την πορφυρή ομίχλη κατά εικοσάδες και στάθηκαν κοιτάζοντας τον Έλρικ ο οποίος ήταν ακόμη πεσμένος στα γόνατα. Ο Έλρικ έδειξε προς το σημείο όπου οι εναπομείναντες πολεμιστές της Τάνελορν αντιστέκονταν ακόμη στις Ελενόιν: "Εκεί..."

Οι Γκραχλούκ ρουθούνισαν με αιμοδιψία και κατευθύνθηκαν προς τις Ελενόιν. Εκείνες τους είδαν και οι κλαψιάρικες φωνές τους άλλαξαν χροιά καθώς υποχώρησαν μια μικρή απόσταση προς τη λοφοπλαγιά.

Ο Έλρικ πίεσε τον εαυτό του να σηκωθεί όρθιος και φώναξε με όση δύναμη του έμενε: "Ρακχίρ! Απόσυρε τους άνδρες σου! Τώρα θα αναλάβουν οι Γκραχλούκ..."

"Τελικά, κατάφερες να μας βοηθήσεις", ούρλιαξε ο Ρακχίρ, γυρίζοντας πάνω στο άλογό του. Τα ρούχα του ήταν κομματιασμένα και αιμορραγούσε από μια ντουζίνα πληγές.

Παρακολούθησαν τους Γκραχλούκ καθώς τίναξαν τις θηλιές και τα δίχτυα τους προς τις Ελενόιν, αποκρούοντας τις σπαθιές με τις ασπίδες τους. Οι πιθηκοειδείς δαίμονες τις σύνθλιψαν, τις ποδοπάτησαν και μετά καταβρόχθισαν ένα μέρος από τα σωθικά τους. Όταν η τελευταία Ελενόιν είχε πεθάνει, οι Γκραχλούκ σήκωσαν τα πεσμένα σπαθιά, τα ανέστρεψαν, και έπεσαν επάνω τους.

"Γιατί αυτοκτονούν;" ρώτησε έκπληκτος ο Ρακχίρ.

"Ζουν μόνο για να εξοντώνουν τις Ελενόιν. Όταν αυτό συμβεί, δεν έχουν πια λόγο ύπαρξης". Ο Έλρικ ταλαντεύτηκε και ο Ρακχίρ με τον Μούνγκλαμ έτρεξαν να τον στηρίξουν.

"Κοιτάξτε!" είπε ο Μούνγκλαμ γελώντας. "Οι ζητιάνοι το έβαλαν στα πόδια!"

"Τον Θελέμπ Καάρνα", μουρμούρισε ο Έλρικ. "Πρέπει να βρούμε τον Θελέμπ Καάρνα..."

"Σίγουρα θα γύρισε μαζί με τον Ούρις πίσω στο Νάντσοκορ", είπε ο Μούνγκλαμ.

"Πρέπει... πρέπει να ξαναβρώ το Δαχτυλίδι των Βασιλέων".

"Απ' όσο είδα, μπορείς να κάνεις τις μαγείες σου και χωρίς αυτό", είπε ο Ρακχίρ.

"Σοβαρά;" Ο Έλρικ έστρεψε το πρόσωπό του προς τον Ρακχίρ και όταν εκείνος το είδε, απλά χαμήλωσε το βλέμμα και ένευσε:

"Θα σε βοηθήσουμε να πάρεις πίσω το δαχτυλίδι σου", είπε ο Ρακχίρ χαμηλόφωνα. "Δεν θα έχουμε άλλα προβλήματα με τους ζητιάνους. Θα έρθουμε μαζί σου ως το Νάντσοκορ".

"Ευχόμουν να συμβεί κάτι τέτοιο". Ο Έλρικ ανέβηκε με δυσκολία στη σέλλα ενός από τα άλογα που είχαν απομείνει και τραβώντας τα χαλινάρια το έστρεψε προς την κατεύθυνση της Πόλης των Ζητιάνων. "Ίσως τα βέλη σου να μπορέσουν να σκοτώσουν αυτό που το σπαθί μου δεν μπορεί".

"Δεν σε καταλαβαίνω", είπε ο Ρακχίρ.

"Θα σου εξηγήσουμε στο δρόμο", είπε ο Μούνγκλαμ.

VI

Οι πολεμιστές της Τάνελορν βρέθηκαν στους βρομερούς δρόμους του Νάντσοκορ. Ο Έλρικ, ο Μούνγκλαμ και ο Ρακχίρ προχωρούσαν μπροστά αλλά δεν υπήρχε ούτε αυταρέσκια ούτε θρίαμβος στη συμπεριφορά τους. Κοιτούσαν μόνο μπροστά ενώ οι ζητιάνοι δεν τολμούσαν να επιτεθούν. Λούφαζαν στις σκιές.

Ένα φίλτρο του Ρακχίρ βοήθησε τον Έλρικ να ανακτήσει λίγη από τη δύναμή του, κι έτσι δεν έγερνε πια πάνω στο λαιμό του αλόγου αλλά καθόταν στη σέλλα ίσια καθώς διέσχιζαν την πλατεία και έφταναν στο παλάτι του Ζητιάνου Βασιλιά. Ο Έλρικ δεν σταμάτησε αλλά έσπρωξε το άλογό του να ανεβεί τα σκαλοπάτια και μπήκε έφιππος στη μισοσκότεινη αίθουσα.

"Θελέμπ Καάρνα!" φώναξε. Η φωνή του αντήχησε στην αίθουσα αλλά ο μάγος δεν απάντησε. Τα μαγκάλια των σκουπιδιών φούντωσαν από τον αέρα και έρριξαν λίγο περισσότερο φως στο βάθρο του θρόνου: "Θελέμπ Καάρνα!"

Μα δεν ήταν ο Θελέμπ Καάρνα που βρισκόταν γονατισμένος εκεί αλλά μια άθλια κουρελιασμένη μορφή που κλαψούριζε και ικέτευε κάτι που καθόταν επάνω στο θρόνο. Ο Έλρικ προχώρησε με το άλογό του λίγο ακόμη και είδε ποιος ήταν πάνω στο θρόνο. Ο δαίμονας που είχε δει και προηγουμένως. Τα χέρια του ήταν σταυρωμένα, τα μάτια κλειστά και φαινόταν κάπως θεατρινίστικα να αγνοεί τα παρακάλια του πλάσματος που γονάτιζε στα πόδια του. Οι σύντροφοι του Έλρικ μπήκαν κι αυτοί έφιπποι στην αί-

θουσα και προχώρησαν μέχρι το βάθρο του θρόνου όπου σταμάτησαν. Η γονατισμένη μορφή γύρισε το κεφάλι. Ήταν ο Ούρις. Όταν είδε τον Έλρικ στραβοκατάπιε και άπλωσε το ακρωτηριασμένο του χέρι προς το χασαπομάχαιρο, πεταμένο λίγο πιο πέρα.

Ο Έλρικ αναστέναξε: "Μη φοβάσαι, Ούρις. Βαρέθηκα τις αιματοχυσίες. Δεν θέλω τη ζωή σου".

Ο δαίμονας άνοιξε τα μάτια: "Πρίγκιπα Έλρικ, επέστρεψες;" είπε. Η χροιά της φωνής του φαινόταν να έχει αλλάξει ανεπαίσθητα.

"Πράγματι. Πού είναι ο κύριός σου;"

"Φοβάμαι πως έφυγε για πάντα από το Νάντσοκορ".

"Και σε άφησε να κάθεσαι εδώ για πάντα;"

Ο δαίμονας έγνεψε με το κεφάλι. Ο Ούρις ακούμπησε το ρυπαρό του χέρι πάνω στον μηρό του Έλρικ: "Έλρικ, βοήθησέ με! Πρέπει να πάρω πίσω το Θησαυρό μου! Είναι για μένα το παν! Αφάνισε το δαίμονα κι εγώ θα σου δώσω πίσω το Δαχτυλίδι των Βασιλέων".

Ο Έλρικ χαμογέλασε: "Είσαι πολύ γενναιόδωρος, Βασιλιά Ούρις".

Δάκρυα αυλάκωσαν τη βρομιά πάνω στο βλογιοκομμένο πρόσωπο του Ούρις: "Σε παρακαλώ, Έλρικ... Σε ικετεύω..."

"Σκοπεύω να εξοντώσω το δαίμονα".

Ο Ούρις κοίταξε νευρικά γύρω του και ρώτησε: "Αυτό μονάχα;"

"Για τα άλλα την απόφαση πρέπει να την πάρουν οι πολεμιστές της Τάνελορν, που προσπάθησες να ληστέψεις και που οι σύντροφοί τους σκοτώθηκαν εξαιτίας σου με φριχτό τρόπο".

"Ο Θελέμπ Καάρνα το έκανε, όχι εγώ!"

"Και πού είναι τώρα ο Θελέμπ Καάρνα;"

"Όταν εξαπέλυσες αυτούς τους πιθηκάνθρωπους πάνω στις Ελενόιν, έφυγε. Τράβηξε προς τον ποταμό Βάρλαακ - προς το Τρόος".

"Ρακχίρ;" είπε ο Έλρικ, δίχως να κοιτάξει πίσω του. "Μπορείς να δοκιμάσεις τα βέλη σου;"

Ακούστηκε βούισμα χορδής τόξου και ένα βέλος καρφώθηκε στο στήθος του δαίμονα. Εκείνος το κοίταξε με αμυδρό ενδιαφέρον όπως παλλόταν και μετά πήρε μια βαθιά εισπνοή. Το βέλος βυθίστηκε πιο πολύ μέσα του και τελικά εξαφανίστηκε εντελώς.

"Δεν έπιασε!" φώναξε ο Ούρις, τρέχοντας προς το χασαπομάχαιρο.

Δεύτερο βέλος πέταξε από το πορφυρό τόξο του Ρακχίρ αλλά κι αυτό απορροφήθηκε, όπως και ένα τρίτο. Παραμιλώντας, ο Ούρις έσεισε το χασαπομάχαιρό του. Ο Έλρικ τον προειδοποίησε: "Προστατεύεται ενάντια σε κάθε είδους σπαθί, Ούρις!"

Οι φολίδες του δαίμονα κροτάλισαν: "Αναρωτιέμαι αν αυτό μπορεί να θεωρηθεί σπαθί..."

Ο Ούρις δίστασε. Σάλια έσταξαν στο σαγόνι του και τα κόκκινα μάτια του γούρλωσαν: "Εξαφανίσου δαίμονα! Πρέπει να πάρω το θησαυρό μου! Είναι δικός μου!"

Ο δαίμονας τον κοίταξε ειρωνικά. Με ένα ουρλιαχτό τρόμου και απελπισίας, ο Ούρις ρίχτηκε πάνω στο δαίμονα, κραδαίνοντας τον Κρεατοκόφτη. Καθώς η λεπίδα ερχόταν σε επαφή με το κεφάλι του κολασμένου πλάσματος, ακούστηκε ένας ήχος σαν αστραπή που χτυπάει σε μέταλλο και μετά το χασαπομάχαιρο έγινε κομμάτια. Ο Ούρις έμεινε ακίνητος, κοιτάζοντας το δαίμονα, τρέμοντας σύγκορμος. Αδιάφορα, ο δαίμονας άπλωσε τέσσερα από τα χέρια του και τον άρπαξε. Τα σαγόνια του άνοιξαν περισσότερο απ' όσο θα πίστευε κανείς δυνατόν και ο όγκος του διπλασιάστηκε. Έφερε τον Ζητιάνο Βασιλιά μέσα στα σαγόνια του και την άλλη στιγμή το μόνο που φαινόταν να προεξέχει από το στόμα ήταν δυο πόδια που κλωτσούσαν απελπισμένα. Ο δαίμονας κατάπιε και από τον Ούρις του Νάντσοκορ δεν απόμεινε το παραμικρό ίχνος.

Ο Έλρικ σήκωσε τους ώμους: "Η προστασία σου φαίνεται αποτελεσματική".

Ο δαίμονας χαμογέλασε: "Ναι, γλυκέ μου Έλρικ".

Ο τόνος της φωνής έγινε ξαφνικά πολύ γνώριμος. Ο Έλρικ κοίταξε το δαίμονα με στενεμένα μάτια: "Εσύ δεν είσαι κοινός..."

"Ελπίζω όχι, πιο αγαπημένε από όλους τους θνητούς".

Το άλογο του Έλρικ χλιμίντρισε και σηκώθηκε στα πισινά του πόδια, καθώς το σχήμα του δαίμονα άρχισε να αλλάζει. Ακούστηκε βόμβος και μαύρος καπνός τύλιξε το θρόνο. Την επόμενη στιγμή, άλλη μορφή καθόταν εκεί, με τα πόδια σταυρωμένα. Είχε σχήμα ανθρώπου αλλά ήταν ομορφότερη από οποιονδήποτε θνητό. Ένα πλάσμα μεγαλόπρεπης και εξώκοσμης ομορφιάς.

"Άριοχ!" Ο Έλρικ έσκυψε το κεφάλι μπροστά στον Άρχοντα του Χάους.

"Ναι, Έλρικ. Πήρα τη θέση του δαίμονα, όταν εσύ έφυγες".

"Μα είχες αρνηθεί να με βοηθήσεις..."

"Όπως σου έχω ήδη πει, συμβαίνουν πολύ μεγάλες εξελίξεις στους Ανώτερους Κόσμους. Σύντομα το Χάος θα πρέπει να πολεμήσει με το Νόμο και όντα σαν τον Ντόνμπλας να εξοριστούν στους κόσμους της ανυπαρξίας".

"Ξέρεις πως ο Ντόνμπλας μου μίλησε μέσα στο λαβύρινθο του Φλεγόμενου Θεού;"

"Πράγματι. Γι' αυτό και έχασα χρόνο να επισκεφτώ τη διάστασή σας. Δεν μπορώ να επιτρέψω στον Ντόνμπλας τον Δικαιουργό ή τους άχαρους συντρόφους του να σε πατρονάρουν. Προσβλήθηκα. Τώρα σου απέδειξα πως η δύναμή μου είναι μεγαλύτερη από εκείνη του Νόμου".

Ο Άριοχ κοίταξε πέρα από τον Έλρικ, στο σημείο όπου ο Ρακχίρ, ο Μούνγκλαμ, ο Μπρούτ και οι υπόλοιποι σκίαζαν τα μάτια τους για να αντέξουν στην ομορφιά του:

"Ίσως τώρα εσείς οι ανόητοι της Τάνελορν να καταλάβετε πως είναι προτιμότερο να υπηρετείτε το Χάος!"

"Εγώ δεν προσκυνώ ούτε Χάος ούτε Νόμο!" είπε βλοσυρά ο Ρακχίρ.

"Κάποια μέρα θα διδαχθείς πως η ουδετερότητα είναι χειρότερη από το να παίρνεις το μέρος μιας παράταξης, αποστάτη!"

Η αρμονική φωνή έσταζε τώρα φαρμάκι.

"Δεν μπορείς να με βλάψεις", είπε ο Ρακχίρ. "Κι αν ο Έλρικ γυρίσει μαζί μας στην Τάνελορν, ίσως να απαλλαγεί κι αυτός από τον αποτρόπαιο ζυγό σου!"

"Ο Έλρικ είναι από το Μελνιμπονέ. Ο λαός του πάντα υπηρετούσε το Χάος - και οι ανταμοιβές

μεγάλες. Με ποιον άλλο τρόπο θα έβγαζε από το θρόνο τον δαίμονα του Θελέμπ Καάρνα;"

"Ίσως στην Τάνελορν ο Έλρικ να μην έχει πια ανάγκη το Δαχτυλίδι των Βασιλέων", του απάντησε ο Ρακχίρ στον ίδιο τόνο.

Ακούστηκε θόρυβος σαν του καταρράχτη και το βρόντο του κεραυνού, κι αμέσως η μορφή του Άριοχ άρχισε να μεγαλώνει και ταυτόχρονα να χάνεται, μέχρι που μέσα στην αίθουσα δεν απόμεινε τίποτε άλλο εκτός από τη μπόχα των σκουπιδιών.

Ο Έλρικ αφίππευσε και έτρεξε στο θρόνο. Χώνοντας το χέρι από κάτω, τράβηξε το μπαούλο του Ούρις και το χτύπησε το με το Στόρμπρίνγκερ.

Το σπαθί μουρμούρισε δυσαρεστημένο, σαν να αντιπαθούσε αυτήν την κοινότυπη δουλειά. Πετράδια, χρυσάφι και τεχνουργήματα σκόρπισαν μέσα στη γλίτσα ενώ ο Έλρικ αναζητούσε το δαχτυλίδι του.

Τελικά, το σήκωσε θριαμβευτικά και το ξαναπέρασε στο δάχτυλό του. Η περπατησιά του ήταν πιο ανάλαφρη καθώς επέστρεφε στο άλογό του.

Ο Μούνγκλαμ στο μεταξύ ξεκαβάλλησε κι έχωσε τα καλύτερα πετράδια στο πουγκί του κλείνοντας το μάτι στον Ρακχίρ, ο οποίος του χαμογέλασε.

"Και τώρα", είπε ο Έλρικ, "Θα πάω στο Τρόος να αναζητήσω τον Θελέμπ Καάρνα. Δεν έχω πάρει ακόμη την εκδίκησή μου".

"Γιατί δεν τον αφήνεις να σαπίσει σ' εκείνο το

αρρωστιάρικο δάσος;" ρώτησε ο Μούνγκλαμ.

Ο Ρακχίρ ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Έλρικ: "Αν ο Θελέμπ Καάρνα σε μισεί τόσο πολύ, θα σε βρει ξανά. Γιατί να χάνεις τον καιρό σου κυνηγώντας τον;"

Ο Έλρικ χαμογέλασε αχνά στον παλιό του φίλο:

"Πάντα διέθετες ρητορική ικανότητα, Ρακχίρ. Είναι αλήθεια πως είμαι πολύ κουρασμένος - θεοί και δαίμονες έπεσαν κάτω από το σπαθί μου από τότε που επισκέφθηκα το Νάντσοκορ".

"Έλα τότε να αναπαυθείς στην Τάνελορν - στη γαλήνια Τάνελορν όπου ακόμη και οι μεγαλύτεροι Άρχοντες των Ανώτερων Κόσμων δεν μπορούν να μπουν χωρίς άδεια".

Ο Έλρικ κοίταξε το δαχτυλίδι του: "Έχω όμως πάρει όρκο να αφανίσω τον Θελέμπ Καάρνα..."

"Θα έχεις χρόνο να τηρήσεις τον όρκο σου".

Ο Έλρικ πέρασε τα δάχτυλα μέσα από τα κατάλευκα μαλλιά του και φάνηκε στους φίλους του πως δάκρυα γυάλιζαν μέσα στα πορφυρά του μάτια.

"Ναι", είπε. "Ναι, θα έρθει η ώρα..."

Και έτσι έφυγαν από το Νάντσοκορ, αφήνοντας τους ζητιάνους στη βρομιά και τη λίγδα που δεν είχαν καμιά σχέση με τη μαγεία ή με τον Έλρικ του Μελνιμπονέ. Κατευθύνθηκαν προς την Αιώνια Τάνελορν.

Την Τάνελορν που καλωσόριζε και αγκάλιαζε όλους τους κουρασμένους ταξιδιώτες που την επισκέπτονταν. Όλους, εκτός ίσως από έναν.

Κυνηγημένος από τη μοίρα και γεμάτος ενοχές, θλίψη και απελπισία, ο Έλρικ του Μελνιμπονέ προσευχόταν, ώστε αυτή τη φορά η Τάνελορν να μπορέσει να τον κρατήσει...

ΤΑ ΠΕΤΡΑΔΙΑ ΤΟΥ ΓΚΒΑΧΛΟΥΡ

του Ρόμπερτ Χάουαρντ

Ο Κόναν ο Βάρβαρος είναι ένας από τους πιο γνωστούς "κλέφτες" στον κόσμο της ηρωικής φαντασίας. Σχεδόν όλα τα διηγήματα που έγραψε ο Χάουαρντ - και αργότερα οι μιμητές του - με τον γιγαντόσωμο Κιμμέριο, έχουν να κάνουν με την αναζήτηση και την αρπαγή κάποιου μυθικού θησαυρού που φυλάγεται από φοβερά τέρατα και διαβολικούς μάγους. "Τα Πετράδια του Γκβαχλούρ" είναι ένα από αυτά και πρωτοδημοσιεύτηκε στο περιοδικό "Weird Tales" το 1935, ένα μόλις χρόνο πριν από τον άκαιρο θάνατο του συγγραφέα.

Θ.Μ.

Ι. ΤΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΤΗΣ ΜΗΧΑΝΟΡΡΑΦΙΑΣ

Οι γκρεμοί υψώνονταν απότομοι μέσα από τη ζούγκλα, σαν ογκώδεις πέτρινες πολεμίστρες και έλαμπαν με χρώματα γαλαζοπράσινα και κόκκινα μουντά στο φως του ήλιου που ανέτελλε. Ξανοίγονταν για πολλά χιλιόμετρα πάνω από το σμαραγδένιο ωκεανό των φύλλων και των θάμνων. Αυτό το πελώριο φυσικό κάστρο φαινόταν αδιάβατο και αστραποβολούσε απειλητικά εκεί όπου το ηλιόφωτο χτυπούσε τα κομμάτια του γυμνού χαλαζία. Κι όμως, ο άνδρας που το σκαρφάλωνε βρισκόταν ήδη στα μισά της απόστασης μέχρι την κορυφή.

Καταγόταν από μια φυλή ορεισίβιων, συνηθισμένων να σκαρφαλώνουν απότομες βουνοπλαγιές και διέθετε ασυνήθιστη δύναμη και επιδεξιότητα. Μοναδικό του ρούχο ένα κοντό μεταξένιο παντελόνι και τα σανδάλια, κρεμασμένα στην πλάτη μαζί με το σπαθί και το μαχαίρι του.

Ήταν γεροδεμένος και ευλύγιστος σαν πάνθηρας. Το δέρμα του ηλιοκαμμένο ενώ τη μαύρη χαίτη του συγκρατούσε μια ασημένια ταινία γύρω από τους κροτάφους. Οι ατσαλένιοι μύωνες, η καλή όραση και το σταθερό βάδισμα τον εξυπηρετούσαν θαυμάσια, εφόσον μια τέτοια ανάβαση έθετε σε δοκιμασία όλα τα φυσικά χαρίσματα στο έπακρο. Πενήντα μέτρα από κάτω

του αναδεύονταν οι φυλλωσιές της ζούγκλας. Σε ίση απόσταση από πάνω του, τα χείλη των γκρεμών λόγχιζαν τον γαλάζιο ουρανό.

Πάσχιζε ολοένα και πιό βιαστικά αλλά η ταχύτητά του ήταν αναγκαστικά σαν του σαλιγκαριού, καθώς σκαρφάλωνε έτσι κολλημένος σαν έντομο επάνω στα τοιχώματα. Τα χέρια και τα πόδια του αναζητούσαν διαρκώς εσοχές και πατήματα, αβέβαια τις περισσότερες φορές, ενώ συχνά κρεμόταν στην κυριολεξία από τις άκρες των δαχτύλων. Κι όμως, συνέχιζε να ανεβαίνει, παλεύοντας για κάθε εκατοστό. Κάποιες φορές σταματούσε να ξεκουράσει το πονεμένο σώμα, να σκουπίσει τον ιδρώτα και να κοιτάξει ερευνητικά τη ζούγκλα, αναζητώντας στην καταπράσινη έκταση ίχνη ανθρώπινης ζωής.

Η κορυφή ήταν πια κοντά του όταν είδε, λίγα μέτρα πάνω από το κεφάλι του, ένα άνοιγμα στη συμπαγή πέτρα του γκρεμού. Σε μια στιγμή την έφτασε - ήταν μια μικρή σπηλιά, ακριβώς κάτω από το χείλος του γκρεμού. Καθώς το κεφάλι του ήρθε στο ίδιο επίπεδο με το δάπεδο της σπηλιάς, έβγαλε ένα μουγκρητό έκπληξης και έμεινε ακίνητος, με τους αγκώνες περασμένους πάνω στο χείλος της εσοχής. Η σπηλιά ήταν πολύ μικρή αλλά είχε έναν ένοικο - μια ζαρωμένη καφετιά μούμια, καθισμένη ανακούρκουδα, με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στο αφυδατωμένο στήθος και το ξεραμένο κεφάλι γερμένο πάνω τους. Τα μέλη της ήταν δεμένα με δερμάτινα κορδόνια, που με το πέρασμα του χρόνου είχαν γίνει εύθραυστα σαν ιστοί αράχνης... Αν ο νεκρός ήταν κάποτε ντυμένος με ρούχα, αυτά

από καιρό είχαν μετατραπεί σε σκόνη, όμως, χωμένη ανάμεσα στα σταυρωμένα χέρια και το βουλιαγμένο στήθος υπήρχε μια τυλιγμένη περγαμηνή, κιτρινισμένη από το χρόνο σαν παλιό ελεφαντόδοντο.

Ο άντρας άπλωσε το μακρύ του χέρι και άρπαξε τον κύλινδρο. Χωρίς να του δώσει ιδιαίτερη σημασία, τον έχωσε στη ζώνη του και μετά τραβήχτηκε πάνω μέχρι που βρέθηκε όρθιος στο άνοιγμα της εσοχής. Με ένα ακόμη πήδημα πιάστηκε από τα χείλη του γκρεμού και σκαρφάλωσε στην κορυφή. Σταμάτησε βαριανασαίνοντας και κοίταξε προς τα κάτω από την άλλη μεριά. Ήταν σαν να κοιτούσε στο εσωτερικό μιας τεράστιας γαβάθας, με τα τοιχώματά της καμωμένα από πέτρα. Ο πυθμένας ήταν καλυμμένος από βλάστηση πυκνή, αν και πουθενά τα φυτά δεν έφταναν σε πυκνότητα την εξωτερική ζούγκλα. Οι γκρεμοί την περικύκλωναν χωρίς διακοπή σε ομοιόμορφο ύψος. Ήταν μια ιδιοτροπία της φύσης που όμοιά της, ίσως, δεν υπήρχε σε ολόκληρο τον κόσμο: ένα φυσικό αμφιθέατρο, κυκλικό και δασωμένο, με διάμετρο πέντε ή έξι χιλιόμετρα, αποκομμένο από τον υπόλοιπο κόσμο μέσα στο δαχτυλίδι των πανύψηλων γκρεμών.

Ο άνδρας στην κορυφή δεν έχασε χρόνο να θαυμάσει το γεωγραφικό φαινόμενο. Με ανυπομονησία και ένταση άρχισε να σαρώνει με το βλέμμα τις κορυφές των δέντρων από κάτω του και τελικά έβγαλε έναν βαθύ αναστεναγμό ικανοποίησης όταν διέκρινε τη λάμψη των μαρμάρινων θόλων ανάμεσα στις φυλλωσιές. Δεν ή-

ταν μύθος, λοιπόν. Από κάτω βρισκόταν το θαυμαστό και ερειπωμένο παλάτι του Αλκμέενον!...

Ο Κόναν ο Κιμμέριος, αφού πέρασε απ' τα Νησιά Μπαραχανά, τη Μαύρη Ακτή και άλλα επικίνδυνα μέρη του κόσμου, έφτασε στο βασίλειο του Κεσάν, ακολουθώντας το δέλεαρ ενός θρυλικού θησαυρού που, όπως έλεγαν, ξεπερνούσε σε αξία ακόμη και τους θησαυρούς των βασιλιάδων του Τουράν. Το Κεσάν ήταν ένα βαρβαρικό βασίλειο στα ανατολικά σύνορα του Κους, εκεί όπου οι μεγάλες σαβάνες γίνονται ένα με τα δάση του νότου. Ο λαός του ήταν μια ανάμεικτη φυλή, όπου σκουρόδερμοι ευγενείς κυβερνούσαν έναν πληθυσμό κυρίως από μαύρους υπηκόους. Οι κυβερνήτες - πρίγκηπες και αρχιερείς - ισχυρίζονταν ότι ήσαν απόγονοι μιας λευκής φυλής που σε κάποια μακρυνή εποχή, ίδρυσε ένα βασίλειο με πρωτεύουσα το Αλκμέενον.

Μύθοι αντιφατικοί προσπαθούσαν να εξηγήσουν τις αιτίες για την παρακμή αυτού του λαού και την εγκατάλειψη της πόλης. Εξίσου ασαφείς ήσαν και οι ιστορίες γύρω από τα Δόντια του Γκβαχλούρ, τον θησαυρό του Αλκμέενον. Όμως, όλα αυτά ήσαν αρκετά για να φέρουν τον Κόναν στις αχανείς εκτάσεις της υγρής ζούγκλας και των απόκρημνων βουνών του Κεσάν. Πολλά έθνη του βορρά και της δύσης θεωρούσαν ακόμη και το Κεσάν ένα μυθικό βασίλειο. Αυτός, όμως, όχι μόνον το ανακάλυψε αλλά έμαθε και αρκετά για να διασταυρώσει τις σχετικές φήμες γύρω από το θησαυρό που οι άνθρωποι ονόμαζαν Δόντια του Γκβαχλούρ.

Δεν ήταν εύκολο, ωστόσο, να εντοπίσει το μέρος όπου βρισκόνταν κρυμμένος και υποχρεώθηκε να δώσει εξηγήσεις για την παρουσία του στο Κεσάν, εφόσον οι ξένοι δεν ήσαν ευπρόσδεκτοι. Η κατάσταση δεν τον φόβισε. Με ψυχρή αυτοπεποίθηση έκανε την προσφορά του στους φιλύποπτους ευγενείς της μεγαλόπρεπης βαρβαρικής αυλής και τους είπε ότι ήταν επαγγελματίας πολεμιστής που ήρθε στο Κεσάν αναζητώντας απασχόληση. Με μια καλή ανταμοιβή, μπορούσε να εκπαιδεύσει το στρατό του Κεσάν και να τον οδηγήσει εναντίον του Πουντ, του παραδοσιακού εχθρού τους, που οι πρόσφατες επιτυχίες είχαν προκαλέσει την οργή του ευερέθιστου βασιλιά του Κεσάν.

Η πρότασή του δεν ήταν και τόσο παράτολμη. Η φήμη του Κόναν είχε φτάσει πριν από τον ίδιο ακόμη και στο μακρινό Κεσάν. Τα κατορθώματά του, τον καιρό που ήταν αρχηγός των μαύρων κουρσάρων, είχαν κάνει όλα τα μαύρα βασίλεια να γνωρίζουν, να θαυμάζουν και να φοβούνται το όνομά του. Δεν αρνήθηκε τις δοκιμασίες στις οποίες τον υποβάλλαν οι μελαχροινοί άρχοντες.

Οι αψιμαχίες κατά μήκος των συνόρων ήταν ασταμάτητες και πρόσφεραν άφθονες ευκαιρίες στον Κιμμέριο να επιδείξει τις ικανότητές του στις μάχες σώμα με σώμα. Η αχαλίνωτη αγριότητά του εντυπωσίασε τους άρχοντες του Κεσάν, που ήδη γνώριζαν τη φήμη του σαν στρατιωτικού ηγέτη και οι προοπτικές έμοιαζαν ευοίωνες. Το μόνο που επιθυμούσε κρυφά ο Κόναν, ήταν αυτή η θέση να του προσφέρει τη νόμιμη δικαιολογία της παραμονής του στο Κεσάν,

μέχρι τουλάχιστον να εντοπίσει το μέρος όπου κρύβονταν τα Δόντια του Γκβαχλούρ.

Ωστόσο, ένα απρόσμενο γεγονός κόντεψε να ανατρέψει ξαφνικά τα σχέδιά του. Μια μέρα ήρθε στο Κεσάν ο Τουτμέκρι, επικεφαλής μιας αντιπροσωπείας από το Ζεμπάμπουεϊ. Ο Τουτμέκρι ήταν ένας τυχοδιώκτης από τη Στυγία, που με την πονηριά του είχε καταφέρει να κερδίσει την εύνοια των δύο ηγεμόνων του μεγάλου εκείνου εμπορικού βασιλείου, πέρα στην ανατολή. Αυτός κι ο Κιμμέριος γνωρίζονταν από παλιά αλλά δεν έτρεφαν καμιά συμπάθεια ο ένας για τον άλλο. Ο Τουτμέκρι ήρθε κι αυτός να κάνει μια πρόταση στο βασιλιά του Κεσάν, σχετικά με την κατάκτηση του Πούντ, το οποίο κατά σύμπτωση έδιωξε από την επικράτειά του όλους τους εμπόρους του Ζεμπάμπουεϊ κι έκαψε τις περιουσίες τους. Η προσφορά του ήταν πιο δελεαστική από τη φήμη του Κόναν. Αναλάμβανε να εισβάλει στο Πούντ από τα ανατολικά με έναν στρατό μαύρων ακοντιστών, Σεμιτών τοξοτών και μισθοφόρων, ώστε να βοηθήσει το βασιλιά του Κεσάν να καθυποτάξει το εχθρικό βασίλειο. Οι καλόβολοι βασιλιάδες του Ζεμπάμπουεϊ ζητούσαν σαν μοναδικό αντάλλαγμα το μονοπώλειο του εμπορίου με το Κεσάν και τους υποτελείς του και... - σαν δείγμα καλής πρόθεσης, μερικά από τα... Δόντια του Γκβαχλούρ!

Ο Τουτμέκρι βιάστηκε να διαβεβαιώσει τους καχύποπτους άρχοντες πως τα πετράδια δεν επρόκειτο να χρησιμοποιηθούν για ταπεινούς σκοπούς. Θα τα τοποθετούσαν στο ναό της πρωτεύουσας, πλάι στα χρυσά είδωλα του Ντάγκον

και της Ντερκέτο, σαν... φιλοξενούμενους στον ιερό βωμό του βασιλείου, ώστε να επισφραγίσουν τη συμμαχία ανάμεσα στο Κεσάν και το Ζεμπάμπουεϊ!... Αυτή η δήλωση έκανε ένα άγριο μειδίαμα να χαραχτεί στα σκληρά χείλη του Κόναν αλλά ο Κιμμέριος δεν προσπάθησε να αντιπαλέψει σε πονηριά και μηχανορραφίες τον Τουτμέκρι και τον Σεμίτη ακόλουθό του, τον Ζαρκίμπα. Ήξερε πως αν ο Τουτμέκρι πετύχαινε το σκοπό του, θα ζητούσε και την άμεση αποπομπή του ανταγωνιστή του. Έτσι ο Κόναν δεν μπορούσε να κάνει παρά μονάχα ένα πράγμα: να βρει τα πετράδια πριν ο βασιλιάς του Κεσάν πάρει την οριστική του απόφαση και να εξαφανιστεί μαζί τους. Είχε πλέον τη βεβαιότητα πως τα πετράδια δεν κρύβονταν στην Κέσια, την πρωτεύουσα, η οποία, στο κάτω κάτω, δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα συνονθύλευμα καλαμένιων καλυβιών, συνωστισμένων γύρω από ένα χωμάτινο τείχος που περιέκλειε το παλάτι από πέτρα, πλίνθους και μπαμπού.

Καθώς, λοιπόν, εκείνος έβραζε στο ζουμί του, γεμάτος ανυπομονησία, ο αρχιερέας Γκορούλγκα ανακοίνωσε ότι, πριν ληφθεί οποιαδήποτε απόφαση, έπρεπε πρώτα να ζητηθεί η συγκατάθεση των θεών, τόσο για την προτεινόμενη συμμαχία, όσο και για την παράδοση των ιερών και απαραβίαστων αντικειμένων.

Έπρεπε να ζητήσουν τη συμβουλή της μάντισσας του Αλκμέενον κι αυτό ήταν που προξένησε σε όλους δέος και προκάλεσε πολλές συζητήσεις τόσο μέσα στο παλάτι όσο και στις καλύβες των κοινών κατοίκων της πόλης. Γιατί

οι άνθρωποι έλεγαν πως η μάντισσα ήταν κάποια
πριγκίπισσα Γελάγια, η τελευταία αρχόντισσα
του Αλκμέενον, η οποία είχε πεθάνει στο άνθος
της νιότης και της ομορφιάς της, αλλά της οποί-
ας το σώμα είχε κατά θαυμαστό τρόπο μείνει ά-
θικτο στη διάρκεια των αιώνων που ακολού-
θησαν. Τον παλιό καιρό οι ιερείς πήγαιναν μέχρι
τη στοιχειωμένη πόλη και εκείνη τους δίδασκε
τη σοφία. Ο τελευταίος, όμως, ιερέας που είχε
ζητήσει να δει τη μάντισσα ήταν ένας κακός
άνθρωπος, ο οποίος είχε προσπαθήσει να κλέψει
για λογαριασμό του τα παράξενα κομμένα πε-
τράδια που οι άνθρωποι αποκαλούσαν Δόντια
του Γκβαχλούρ... Κάποια μοίρα φοβερή τον χτύ-
πησε στο ερημωμένο παλάτι και οι ακόλουθοί
του, που καταφέραν να γλιτώσουν, γύρισαν πί-
σω με τρομαχτικές αφηγήσεις, οι οποίες κράτη-
σαν τους ιερείς για εκατό ολόκληρα χρόνια
μακριά από την πόλη και τη μάντισσα.

Ωστόσο, ο Γκορούλγκα, ο τωρινός αρχιερέας,
σίγουρος για τη δική του ακεραιότητα, ανα-
κοίνωσε πως θα πήγαινε με μερικούς πιστούς να
αναβιώσει το πανάρχαιο έθιμο.

Οι γλώσσες άρχισαν να φλυαρούν ασύστολα κι
ο Κόναν βρήκε τελικά το στοιχείο για το οποίο
έψαχνε ολόκληρες εβδομάδες χάρη σε κάποιες
κουβέντες ενός κατώτερου ιερέα. Έτσι, ο Κιμ-
μέριος το έσκασε από την πόλη την παραμονή
της ημέρας που θα ξεκινούσε η αποστολή του
Γκορούλγκα και καλπάζοντας όσο πιο γρήγο-
ρα μπορούσε για μιάμιση μέρα, έφτασε τελικά
με το ξημέρωμα στους γκρεμούς του Αλκμέε-
νον, οι οποίοι βρίσκονταν στη νοτιοδυτική γωνιά

του βασιλείου, στη μέση μιας ακατοίκητης ζούγκλας που αποτελούσε τόπο απαγορευμένο για τους κοινούς θνητούς. Κανείς εκτός από τους ιερείς δεν τολμούσε να πλησιάσει τη στοιχειωμένη κοιλάδα σε απόσταση πολλών χιλιομέτρων, ενώ ακόμα κι οι ιερείς, δεν πάτησαν το πόδι τους στο Αλκμέενον εδώ και εκατό χρόνια.

Σύμφωνα με τις φήμες, κανένας άνθρωπος δεν είχε σκαρφαλώσει ποτέ σ'αυτούς τους γκρεμούς και κανείς εκτός από τους ιερείς δεν γνώριζε τη μυστική είσοδο της κοιλάδας. Ο Κόναν δεν έχασε το χρόνο του ψάχνοντας να τη βρει. Οι απότομες πλαγιές που τρόμαζαν αυτούς τους ανθρώπους, συνηθισμένους στις σαβάνες, δεν ήταν απροσπέλαστες για κάποιον γεννημένο στα απόκρημνα υψώματα της Κιμμερίας.

Τώρα, από την κορυφή του γκρεμού, κοιτούσε την κυκλική πεδιάδα κάτω του και αναρωτιόταν ποιά άραγε καταστροφή, πόλεμος ή δεισιδαιμονία έδιωξε την αρχαία λευκή φυλή από το προπύργιό της και την ανάγκασε να αναμειχθεί με τους γειτονικούς μαύρους λαούς. Η κοιλάδα αποτελούσε τον προμαχώνα της. Εκεί ήταν κτισμένο το παλάτι αλλά το κατοικούσαν μόνον η βασιλική οικογένεια και οι αυλικοί. Η αληθινή πόλη βρισκόταν έξω από το φράγμα των γκρεμών. Τα ερείπιά της κρύβονταν ανάμεσα στις αχανείς πράσινες μάζες της ζούγκλας. Οι θόλοι, όμως, που άστραφταν από κάτω του αποτελούσαν τις άθικτες στέγες του βασιλικού ανάκτορου του Αλκμέενον, οι οποίοι είχαν αντισταθεί στο καταστροφικό πέρασμά του χρόνου.

Άρχισε την κατάβαση. Η εσωτερική πλευρά των γκρεμών ήταν λιγότερο απότομη και πρόσφερε περισσότερα πατήματα. Σε λιγότερο από το μισό χρόνο που χρειάστηκε για να σκαρφαλώσει, βρέθηκε στο έδαφος της κοιλάδας. Με το ένα χέρι στο σπαθί, κοίταξε επιφυλακτικά γύρω του. Δεν υπήρχε λόγος να υποθέσει ότι οι άνθρωποι έλεγαν ψέματα όταν υποστήριζαν πως το Αλκμέενον ήταν άδειο και εγκαταλειμένο, κατοικημένο μόνο από φαντάσματα του παρελθόντος. Ο Κόναν, ωστόσο, ήταν από τη φύση του καχύποπτος και προσεκτικός.

Η σιωπή έπνιγε τα πάντα. Ούτε φύλλο δεν κουνιόταν. Όταν έσκυψε να κοιτάξει κάτω από τα δέντρα, δεν είδε τίποτε άλλο πέρα από τις ατέλειωτες σειρές των κορμών που χάνονταν στο μισόφωτο του δάσους. Παρόλα αυτά, συνέχισε προσεκτικά, με το σπαθί γυμνό, χτενίζοντας τις σκιές με τα αεικίνητα μάτια του και προσπαθώντας να κινείται όσο πιο αθόρυβα γινόταν. Παντού γύρω του άρχισε να διακρίνει τα ίχνη ενός αρχαίου πολιτισμού. Μαρμάρινοι πίδακες, στεγνοί και θρυψαλλιασμένοι, στέκονταν μέσα σε κύκλους λυγερών δέντρων που η διάταξή τους ήταν πολύ συμμετρική για να έχουν φυτρώσει εκεί τυχαία. Οι θάμνοι και τα αγριόχορτα είχαν εισβάλλει στα προσεκτικά καλλιεργημένα σύδεντρα αλλά τα περιγράμματά τους ήταν ακόμη ορατά. Πλατιά πλακόστρωτα όριζαν μονοπάτια κάτω από τα δέντρα, αν και οι πλάκες τους ήταν ραγισμένες και χορτάρι φύτρωνε ανάμεσα στις ρωγμές. Διέκρινε τοίχους με διακοσμητικές μαρκίζες και πλέγματα από σκαλισμένη πέτρα που ίσως κάποτε αποτελούσαν τα τειχώματα περιπτέρων αναψυχής. Μπροστά του, οι θόλοι άστραφταν ανάμεσα στα δέντρα και το οικοδόμημα που τους στήριζε άρχισε να γίνεται ορατό. Τελικά, σπρώχνοντας στο πλάι ένα παραπέτασμα από κλαδιά και αναρριχητικά φυτά, βγήκε σ'ένα ξέφωτο και είδε μπροστά του την πλατιά, κιονωτή είσοδο του παλατιού. Καθώς ανέβαινε τα μεγάλα μαρμάρινα σκαλοπάτια, πρόσεξε πως το κτίριο αυτό βρισκόταν σε πολύ καλύτερη κατάσταση σε σύγκριση προς τα μικρότερα οικοδομήματα που είχε δει. Οι χοντροί του τοίχοι με τις ογκώδεις κολώνες φαίνονταν πολύ ανθεκτικοί απέναντι στην επίθεση του χρόνου και των στοιχείων της φύσης. Η ίδια αφύσικη σιωπή επικρατούσε κι εκεί. Το ανάλαφρο χτύπημα των σανδαλιών του ακουγόταν παράξενα ηχηρό μέσα στην ησυχία.

Κάπου μέσα σε εκείνο το παλάτι υπήρχε ένα είδωλο ή μια εικόνα, που τον παλιό καιρό χρησίμευε σαν μέσο μαντείας για τους ιερείς του Κεσάν. Σε κάποιο άλλο σημείο του παλατιού - εκτός κι αν εκείνος ο φαφλατάς ιερέας του είπε ψέματα - βρισκόταν κρυμμένος ο θησαυρός των ξεχασμένων βασιλιάδων του Αλκμέενον.

Ο Κόναν μπήκε σε μια μεγάλη και ψηλή αίθουσα. Την περιβάλαν κολώνες και αψίδες των οποίων οι ξύλινες πόρτες είχαν προ πολλού σαπίσει και εξαφανιστεί. Στην άλλη άκρη της αίθουσας, βυθισμένης στο μισοσκόταδο, βρήκε μια μισάνοιχτη διπλή μπρούτζινη πόρτα. Πέρασε μέσα και βρέθηκε σ' ένα πελώριο θολωτό χώρο. Θα πρέπει

να ήταν κάποτε η αίθουσα ακροάσεων των βασιλέων του Αλκμέενον. Είχε σχήμα οκταγωνικό και ο μεγάλος θόλος της οροφής διέθετε μεγαλύτερα ανοίγματα, έτσι ώστε ο χώρος ήταν πολύ καλύτερα φωτισμένος από την προηγούμενη αίθουσα. Στην απέναντι άκρη υπήρχε ένα βάθρο με πλατιά σκαλιά από λαζούριο και στην κορυφή του στεκόταν ένας ογκώδης θρόνος με σκαλισμένα μπράτσα και ψηλή ράχη.

Ο Κόναν μούγκρισε άθελά του και τα μάτια του γυάλισαν. Ήταν ο θρυλλικός χρυσός θρόνος του Αλκμέενον! Τον ζύγιασε με το εξασκημένο του μάτι. Αυτός και μόνο, θα κόστιζε μια πε-ριουσία, αρκεί να μπορούσε να τον κουβαλήσει. Ο πλούτος του φλόγισε ακόμη περισσότερο την φαντασία σχετικά με τον θησαυρό και τον έκανε να φλέγεται από ανυπομονησία. Τα δάχτυλά του τον έτρωγαν να πιάσουν τα πετράδια που είχε ακούσει να περιγράφουν οι παραμυθάδες στα παζάρια της Κέσια - πετράδια που δεν είχαν στον κόσμο όμοιά τους: ρουμπίνια, σμαράγδια, διαμάντια, αιματόπετρες, οπάλια, ζαφείρια - λάφυρα ενός αρχαίου κόσμου.

Περίμενε να βρει το είδωλο της μάντισσας καθισμένο πάνω στο θρόνο αλλά μια και δεν ήταν εκεί θα πρέπει να βρισκόταν σε κάποιο άλλο σημείο του παλατιού, αν πράγματι υπήρχε τέτοιο πράγμα. Βέβαια, από τότε που έστρεψε το βλέμμα του προς το Κεσάν, πολλοί μύθοι αποδείχθηκαν αληθινοί κι έτσι δεν αμφέβαλλε πως κάπου τελικά θα έβρισκε και το είδωλο ενός θεού.

Πίσω από το θρόνο υπήρχε μια στενή αψιδωτή είσοδος, την οποία αναμφίβολα τον παλιό καιρό

θα κάλυπταν παραπετάσματα. Έρριξε μια ματιά μέσα και είδε μια άδεια εσοχή και ένα στενό διάδρομο που ξεκινούσε κάθετα με αυτήν. Πισωπατώντας, διέκρινε μια άλλη είσοδο στα αριστερά του βάθρου, μόνο που αυτή διέθετε και πόρτα. Δεν ήταν μια κοινή πόρτα αλλά καμωμένη από χρυσάφι με πολλά περίεργα σκαλίσματα. Στο άγγιγμά του άνοιξε με τόση ευκολία, λες και οι μεντεσέδες της είχαν μόλις πριν λίγο λαδωθεί. Μπαίνοντας μέσα, κοκκάλωσε.

Βρισκόταν σε ένα τετράγωνο δωμάτιο σχετικά μικρών διαστάσεων, του οποίου οι μαρμάρινοι τοίχοι υψώνονταν μέχρι το ανάγλυφο ταβάνι στολισμένοι με χρυσάφι. Χρυσές κορνίζες διέτρεχαν τη βάση και το πάνω μέρος των τοίχων και δεν υπήρχε άλλη είσοδος εκτός από αυτήν που μόλις είχε διαβεί. Όμως, όλες αυτές τις λεπτομέρειες τις πρόσεξε μηχανικά, γιατί ολόκληρη η προσοχή του στράφηκε προς τη μορφή που βρισκόταν ξαπλωμένη σε ένα φιλντισένιο βάθρο μπροστά του.

Περίμενε να δει ένα είδωλο, ίσως σκαλισμένο με κάποια παλιά τεχνοτροπία, αλλά κανείς καλλιτέχνης δεν θα μπορούσε να μιμηθεί την τελειότητα της μορφής που ήταν ξαπλωμένη μπροστά του. Δεν ήταν ομοίωμα από πέτρα, μέταλλο ή φίλντισι. Ήταν το αληθινό σώμα μιας γυναίκας, αν και ο Κόναν δεν μπορούσε να διανοηθεί με ποιές απόκρυφες τεχνικές είχε διατηρηθεί τόσους αιώνες ανέπαφο. Ακόμη και τα ρούχα που φορούσε ήταν άθικτα - και ο Κόναν, με τούτη τη διαπίστωση, ζάρωσε το μέτωπο, καθώς μια αόριστη ανησυχία άρχιζε να του βασα-

νίζει το μυαλό. Οι τεχνικές που είχαν διατηρήσει το σώμα δεν πρέπει να επηρέαζαν και τα ρούχα - ένα χρυσό στηθόδεσμο στολισμένο με ομόκεντρους κύκλους από διαμάντια, μια κοντή μεταξωτή φούστα δεμένη με ζώνη από πολύτιμες πέτρες και επιχρυσωμένα σανδάλια. Όμως, ούτε το ύφασμα ούτε το μέταλλο έδειχναν κάποια σημάδια φθοράς.

Η Γελάγια ήταν παγερά όμορφη, ακόμη και νεκρή. Το κορμί της έμοιαζε αλαβάστρινο, λεπτό αλλά γεμάτο καμπύλες. Ένα μεγάλο πορφυρό πετράδι γυάλιζε ανάμεσα στον σκούρο χείμαρρο των μαλλιών της. Ο Κόναν την κοίταξε για λίγο σκεπτικός και μετά χτύπησε ερευνητικά το βάθρο με το σπαθί του. Του πέρασε η ιδέα πως ο θησαυρός μπορεί να κρυβόταν σε κάποιο κούφωμα αλλά το βάθρο φαινόταν συμπαγές. Γύρισε και βημάτισε μέσα στο δωμάτιο αναποφάσιστος. Πού μπορούσε να ψάξει, στο λίγο χρόνο που είχε ακόμη στη διάθεσή του; Ο ιερέας, τον οποίο είχε ακούσει να μιλάει με μια πόρνη, είχε πει ότι ο θησαυρός βρισκόταν μέσα στο παλάτι. Το ανάκτορο, όμως, ήταν τεράστιο. Αναρωτήθηκε μήπως έπρεπε να κρυφτεί, να περιμένει τους ιερείς να έρθουν και να φύγουν κι έπειτα να ξαναψάξει με την ησυχία του. Υπήρχαν, όμως, πολλές πιθανότητες να πάρουν μαζί τους τα πετράδια επιστρέφοντας στην Κέσια, μια και ήταν πεισμένος ότι ο Τουτμέκρι είχε διαφθείρει τον Γκορούλγκα.

Ο Κόναν γνώριζε καλά τον Τουτμέκρι και μπορούσε να μαντέψει τα σχέδιά του. Ήξερε πως ήταν αυτός που είχε προτείνει στους βασιλιάδες

του Ζεμπάμπουεί την κατάκτηση του Πουντ - μια κατάκτηση η οποία απλά αποτελούσε ένα βήμα προς τον αληθινό τους σκοπό, την από-κτηση των Δοντιών του Γκβαχλούρ. Οι βασιλιά-δες, όμως, ήταν πολύ επιφυλακτικοί, και πριν κάνουν οποιαδήποτε κίνηση εναντίον της Κέσια θα του ζήτησαν αποδείξεις πως ο θησαυρός υ-πήρχε πραγματικά. Η απόδειξη ήταν τα πετρά-δια που ο Τουτμέκρι ζήτησε σαν δείγμα καλής θέλησης, δήθεν για την επισφράγιση της συμ-μαχίας. Οι βασιλιάδες του Ζεμπάμπουεί θα ενερ-γούσαν ανάλογα μόνον έχοντας στα χέρια τους θετικές ενδείξεις για την ύπαρξη του θησαυρού. Τότε το Πουντ θα δεχόταν ταυτόχρονη εισβολή από ανατολή και δύση αλλά το Ζεμπάμπουεί θα φρόντιζε ώστε τις περισσότερες μάχες να τις δώσουν οι Κεσανοί. Τέλος, όταν το Πουντ και το Κεσάν θα αποδεκατίζονταν από τη σύγκρουση, το Ζεμπάμπουεί θα τσάκιζε τις δύο φυλές, θα λεηλατούσε το Κεσάν και θα άρπαζε το θησαυρό έστω και αν χρειαζόταν να καταστρέψει κάθε κτίριο και να βασανίσει θανάσιμα κάθε κάτοικο.

Υπήρχε, όμως, και μια άλλη πιθανότητα: Αν ο Τουτμέκρι κατάφερνε να βάλει χέρι στο θησαυρό, θα ήταν εύκολο για αυτόν να ξεγελάσει τους εργοδότες του, να κλέψει τα πετράδια για λογαριασμό του και να αφήσει τους πρόξενους από το Ζεμπάμπουεί στα κρύα του λουτρού.

Ο Κόναν πίστευε πως η επίσκεψη στο μαντείο δεν ήταν παρά ένα στρατήγημα για να πειστεί ο βασιλιάς του Κεσάν να δεχθεί τους όρους του Τουτμέκρι. Καθόλου δεν αμφέβαλε για την πανουργία του Γκορούλγκα. Ο Κόναν θα μπορούσε

να προσεγγίσει ο ίδιος τον αρχιερέα αλλά δεν το έκανε επειδή στο παιχνίδι της δωροδοκίας δεν είχε καμιά πιθανότητα να ανταγωνιστεί τον Τουτμέκρι κι αν το επιχειρούσε θα έπεφτε κατευθείαν στα χέρια του Στύγιου. Ο Γκορούλγκα θα κατέδιδε τον Κιμμέριο στο λαό, θα αποκτούσε την υπόληψη ενός τίμιου και ακέραιου ανθρώπου και ταυτόχρονα θα απάλασσε τον Τουτμέκρι από τον επικίνδυνο αντίπαλο.

Αναρωτιόταν, βέβαια, με ποια μέθοδο έπεισε ο Τουτμέκρι τον αρχιερέα και τι ακριβώς πρόσφερε σε κάποιον που είχε στα χέρια του τον μεγαλύτερο θησαυρό του κόσμου. Όπως, όμως, και να είχε το πράγμα, ήταν βεβαιος πως ο Γκορούλγκα θα επέστρεφε στην πρωτεύουσα λέγοντας ότι η προφήτισσα τον διαβεβαίωσε πως επιθυμία των θεών ήταν να δεχθεί το Κεσάν τους όρους του Τουτμέκρι, αφήνοντας αναμφίβολα κάποιες αιχμές ενάντια στον Κόναν. Έπειτα από αυτό, ο αέρας της Κέσια δεν θα σήκωνε πια τον Κιμμέριο, έστω κι αν ο ίδιος ήταν αποφασισμένος να μην ξαναπατήσει το πόδι του εκεί...

Το δωμάτιο της προφήτισσας δεν του πρόσφερε κανένα καινούριο στοιχείο. Επέστρεψε στην αίθουσα του θρόνου και δοκίμασε να τον σηκώσει. Ήταν βαρύς αλλά τα κατάφερε. Το πάτωμα από κάτω ήταν μαρμάρινο και σύμπαγές. Γύρισε ξανά στην εσοχή. Το μυαλό του επέμενε πως έπρεπε να υπάρχει κάποια μυστική κρύπτη κοντά στην προφήτισσα. Άρχισε να χτυπά τους τοίχους βήμα-βήμα και να αφουγκράζεται, μέχρι που τελικά ένα σημείο, ακριβώς απέναντι από

την είσοδο του δωματίου αντήχησε κούφιο. Κοιτάζοντας πιο κοντά, είδε πως η σχισμή ανάμεσα στις μαρμάρινες πλάκες ήταν σε εκείνο το σημείο μεγαλύτερη . Έχωσε μέσα τη μύτη του μαχαιριού του και την ανεβοκατέβασε.

Η πλάκα άνοιξε εντελώς αθόρυβα, αποκαλύπτοντας μια εσοχή στον τοίχο αλλά τίποτα περισσότερο. Βλαστήμησε όργισμένα. Το άνοιγμα ήταν άδειο και δεν φαινόταν να χρησίμευσε ποτέ για κρύπτη θησαυρού. Χώνοντας το κεφάλι στην εσοχή, διέκρινε μια σειρά από μικροσκοπικές τρύπες πάνω στον τοίχο, περίπου στο ύψος του στόματος ενός ανθρώπου. Κοίταξε μέσα από τις τρύπες και μούγκρισε με ικανοποίηση. Έτσι μπορούσε να εξηγηθεί το μυστήριο της προφήτισσας, αν και το σύστημα ήταν κάπως πιο πρωτόγονο απ'ότι περίμενε. Ο Γκορούλγκα μπορούσε να μπει ο ίδιος ή να τοποθετήσει κάποιον έμπιστό του μέσα στην εσοχή και να μιλά μέσα από αυτές τις τρύπες στους εύπιστους διάκονους, οι οποίοι θα ήταν σίγουροι πως άκουγαν τη φωνή της ίδιας της Γελάγια.

Ο Κιμμέριος θυμήθηκε κάτι. Έβγαλε από τη ζώνη του την περγαμηνή που είχε αρπάξει από τη μούμια. Την ξετύλιξε προσεκτικά, γιατί φαινόταν έτοιμη να διαλυθεί, και κοίταξε με σμιγμένα φρύδια τα ξεθωριασμένα σύμβολα που είχε γραμμένα πάνω της. Χάρη στις περιπλανήσεις του σε όλο τον κόσμο, ο γιγαντόσωμος τυχοδιώκτης είχε αποκτήσει ένα ευρύ φάσμα γνώσεων, προπάντων σχετικά με την γραφή ξένων και αρχαίων γλωσσών. Πολλοί σοφοί θα εκπλήσσονταν από τις γλωσσολογικές ικανότητες του

Κιμμέριου. Ο Κόναν, όμως, είχε περάσει περιπέτειες στις οποίες η γνώση μιας παράξενης γλώσσας αποτελούσε συχνά ζήτημα ζωής και θανάτου. Τα σύμβολα της περγαμηνής ήταν αλλόκοτα, γνώριμα και ακατανόητα ταυτόχρονα αλλά τελικά συνειδητοποίησε για ποιο λόγο συνέβαινε αυτό. Τα γράμματα ήταν αρχαία πελιστικά και είχαν πολλές διαφορές ως προς τη σύγχρονη γραφή την οποία γνώριζε και η οποία είχε διαμορφωθεί κατά τους τρεις τελευταίους αιώνες μετά από μια κατακτητική επιδρομή. Η αρχαιότερη, όμως, και καθαρότερη αυτή γραφή τον μπέρδευε. Κατάφερε, ωστόσο, να εντοπίσει μια σειρά συμβόλων που επαναλαμβάνονταν σε πολλά σημεία και κατάλαβε πως αποδίδαν ένα όνομα: Μπιτ Γιακίν. Υπόθεσε πως έπρεπε να είναι το όνομα του συγγραφέα.

Με ζαρωμένο το μέτωπο και τα χείλη να ανοιγοκλείνουν άθελά του, προσπαθώντας να συλλαβήσει το χειρόγραφο, ανακάλυψε πως του ήταν αδύνατον να μεταφράσει το μεγαλύτερο μέρος, ενώ το υπόλοιπο του φαινόταν εντελώς αόριστο. Από τα συμφραζόμενα, πάντως, κατάλαβε πως ο συγγραφέας, ο μυστηριώδης Μπιτ Γιακίν, είχε έρθει από μακριά με την ακολουθία του και είχε μπει στην κοιλάδα του Αλκμέενον. Το εδάφιο που ακολουθούσε του ήταν εντελώς ακατανόητο, γεμάτο άγνωστες φράσεις και σύμβολα. Τα μόνα σημεία που μπορούσε να μεταφράσει μοιάζαν να αναφέρονται στο πέρασμα μιας μεγάλης χρονικής περιόδου. Το όνομα Γελάγια επαναλαμβανόταν συχνά ενώ προς το τέλος του χειρόγραφου γινόταν αντιληπτό ότι

ο Μπιτ Γιακίν καταλάβαινε πως τον πλησίαζε ο θάνατος. Με κάποιο ξάφνιασμα, ο Κόναν συνειδητοποίησε ότι η μούμια στη σπηλιά του γκρεμού πρέπει αν ήταν το απομεινάρι του συγγραφέα. Ο άνδρας είχε πεθάνει, όπως το είχε προβλέψει, και οι ακόλουθοί του τον τοποθέτησαν κοντά στο χείλος του γκρεμού, σύμφωνα με τις οδηγίες του.

Ήταν περίεργο που ο Μπιτ Γιακίν δεν αναφερόταν σε κανέναν από τους θρύλλους του Αλκμέενον. Προφανώς είχε έρθει στην κοιλάδα αφότου αυτή είχε εγκαταλειφθεί από τους αρχικούς κατοίκους της αλλά φαινόταν παράξενο που οι ιερείς του παλιού καιρού οι οποίοι έρχονταν για να συμβουλευτούν το μαντείο δεν είχαν ποτέ συναντήσει αυτόν τον άνδρα ή τους υπηρέτες του. Ο Κόναν ήταν βέβαιος πως η μούμια και η περγαμηνή θα πρέπει να ήταν πάνω από εκατό χρονών. Ο Μπιτ Γιακίν θα πρέπει να βρισκόταν στην κοιλάδα όταν οι παλιοί ιερείς έρχονταν ακόμη να προσκυνήσουν τη νεκρή Γελάγια. Γιατί, όμως, αυτός ο άνθρωπος ήρθε να κατοικήσει σε μια τέτοια ερημιά, και προς ποια άγνωστη κατεύθυνση τράβηξαν οι υπηρέτες του αφότου φρόντισαν το πτώμα του κυρίου τους;

Ο Κόναν σήκωσε τους ώμους αδιάφορα και ξανάχωσε την περγαμηνή στη ζώνη του αλλά την επόμενη στιγμή τινάχτηκε βίαια με τις τρίχες ανασηκωμένες. Μέσα στη θανατερή σιωπή, αντηχούσε ο βαρύς ήχος ενός μεγάλου σήμαντρου!.. Γύρισε, συσπειρωμένος σαν αίλουρος και κοίταξε προς τη μεριά του στενού διαδρόμου από όπου φαινόταν να έρχεται ο ήχος.

Είχαν φτάσει οι ιερείς της Κέσια; Ήξερε πως κάτι τέτοιο ήταν αδύνατον. Δεν είχαν προλάβει ακόμη να διασχίσουν την κοιλάδα. Όμως το σήμαντρο ήταν μια αναντίρρητη ένδειξη ανθρώπινης παρουσίας.

Κατά βάθος ο Κόναν ήταν άνθρωπος της δράσης. Τις όποιες λεπτότητες στο χαρακτήρα του τις είχε αποκτήσει μετά από την επαφή του με πιο πονηρές φυλές. Έτσι, όταν του τύχαινε κάτι απροσδόκητο, οι αντιδράσεις του γίνονταν ενστικτώδεις. Αντί, λοιπόν, να κρυφτεί ή να προσπαθήσει να κινηθεί προς την αντίθετη κατεύθυνση, πήγε τρέχοντας προς τη μεριά όπου ακούστηκε ο ήχος. Τα σανδάλια του δεν έκαναν περισσότερο θόρυβο από τα πέλματα ενός πάνθηρα. Τα μάτια του στενέψαν ενώ τα χείλη του τραβήχτηκαν προς τα πίσω σε ένα ζωώδες γρύλλισμα. Ο πανικός είχε για μια στιγμή αγγίξει την ψυχή του και η τυφλή οργή του πρωτόγονου που νιώθει απειλή βγήκε στην επιφάνεια.

Τελικά, μέσα από τον ελικοειδή διάδρομο κατέληξε σε μια μικρή, ανοιχτή αυλή. Το βλέμμα του πρόσεξε κάτι που γυάλιζε στον ήλιο. Ήταν το σημαντρο, ένας μεγάλος χρυσός δίσκος που κρεμόταν από ένα επίσης χρυσό στήριγμα και προεξείχε από τον ετοιμόρροπο τοίχο. Ένα μπρούτζινο σφυρί ήταν αφημένο εκεί κοντά, αλλά πουθενά δεν φαινόταν ψυχή. Καμιά κίνηση δεν ακουγόταν μέσα στο μεγάλο παλάτι. Με την υπομονή του εξαντλημένη, έκανε το γύρο της αυλής, κοιτάζοντας μέσα από τις καμάρες, έτοιμος να πηδήσει στο πλάι σαν αστραπή ή να χτυπήσει δεξιά κι αριστερά σαν κόμπρα.

Έφτασε το σήμαντρο και κοίταξε στην πλησιέστερη καμάρα. Διέκρινε μόνο ένα μισοφωτισμένο δωμάτιο γεμάτο συντρίμια. Κάτω από το σήμαντρο, οι γυαλισμένες μαρμάρινες πλάκες δεν εμφανίζαν κανένα χνάρι αλλά υπήρχε μια διάχυτη μυρωδιά στον αέρα - μια αόριστη δυσοσμία που δεν μπορούσε να καθορίσει. Τα ρουθούνια του άνοιξαν διάπλατα σαν του αγριμιού, καθώς προσπαθούσε να την αναγνωρίσει. Στράφηκε προς την καμάρα αλλά ξαφνικά οι φαινομενικά συμπαγείς πλάκες υποχώρησαν κάτω από τα πόδια του. Καθώς έπεφτε, άνοιξε διάπλατα τα χέρια και γράπωσε το χείλος του ανοίγματος που έχασκε από κάτω του. Η φθαρμένη, όμως, πέτρα δεν μπόρεσε να κρατήσει το βάρος του και θρυψαλιάστηκε ρίχνοντάς τον στο απόλυτο σκοτάδι. Παγερό νερό τον ρούφηκε και τον παρέσυρε μακριά με εκπληκτική ταχύτητα.

II. ΜΙΑ ΘΕΑ ΞΥΠΝΑ

Στην αρχή ο Κιμμέριος δεν έκανε καμιά προσπάθεια να αντιπαλέψει το ρεύμα που τον παρέσυρε μέσα στο σκοτάδι. Επέπλεε στην επιφάνεια, κρατώντας το σπαθί ανάμεσα στα δόντια και δεν γύρεψε καν να υποθέσει πού θα κατέληγε. Ξαφνικά, όμως, μια ακτίνα φωτός διαπέρασε το σκοτάδι μπροστά του. Είδε την αφρισμένη μαύρη επιφάνεια του νερού να αναταράζεται, λες και κάποιο τέρας του βυθού ετοιμαζόταν να αναδυθεί ενώ διέκρινε τα απότομα πέτρινα τειχώματα του καναλιού να σχηματίζουν ένα θόλο πάνω από το κεφάλι του. Από κάθε πλευρά του

καναλιού υπήρχε ένα στενό πεζούλι αλλά ήταν πολύ μακριά για να τα φτάσει.

Σε κάποιο σημείο η οροφή είχε καταρρεύσει και το φως περνούσε από το άνοιγμα. Πέρα από αυτή τη στήλη του φωτός, βασίλευε απόλυτο σκοτάδι και ο πανικός κατέλαβε τον Κιμμέριο όταν συνειδητοποίησε πως θα βυθιζόταν πάλι στην άγνωστη μαυρίλα του καναλιού. Την επόμενη στιγμή, όμως, διέκρινε κάτι μπρούτζινα σκαλιά που οδηγούσαν από τα πεζούλια στην επιφάνεια του νερού, τοποθετημένα σε τακτά διαστήματα. Άρχισε αμέσως να κολυμπά προς το μέρος τους, αντιπαλεύοντας το ρεύμα που προσπαθούσε να τον κρατήσει στη μέση του καναλιού. Τον τραβούσε λες κι είχε ζωντανά χέρια, αλλά εκείνος αγωνίστηκε με τη δύναμη της απόγνωσης και τελικά κατάφερε να φτάσει τη σκάλα και με μια βουτιά να γραπωθεί από τελευταίο μπρούτζινο σκαλί.

Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα βγήκε από το αφρισμένο νερό και εμπιστεύθηκε διστακτικά το βάρος του στα διαβρωμένα σκαλιά. Εκείνα λύγισαν κάτω από τα πόδια του αλλά τον κράτησαν κι έτσι μπόρεσε να ανεβεί στο πεζούλι που ακολουθούσε τα τειχώματα, σε ύψος λιγότερο από εκείνο ενός ενήλικα άνδρα από την οροφή. Ο ψηλός Κιμμέριος αναγκάστηκε να σκύψει το κεφάλι καθώς σηκωνόταν. Μια βαριά μπρούτζινη πόρτα βρισκόταν στον τοίχο ακριβώς μπροστά του αλλά δεν άνοιξε παρόλες τις προσπάθειες.

Ξανάβαλε το σπαθί από τα δόντια στο θηκάρι, φτύνοντας αίμα - επειδή η κόψη του είχε ματώσει τα χείλη στη διάρκεια της πάλης του ενάντια στον υπόγειο ποταμό - και έστρεψε την προσοχή προς τη σπασμένη οροφή. Μπορούσε να φτάσει το άνοιγμα και να γραπωθεί από τα χείλη του. Το δοκίμασε προσεκτικά και σιγουρεύτηκε πως μπορούσε να κρατήσει το βάρος του. Την επόμενη στιγμή πέρασε από την τρύπα και βρέθηκε σε ένα μεγάλο ερειπωμένο δωμάτιο. Ένα μεγάλο μέρος του ταβανιού είχε καταρρεύσει, όπως επίσης κι ένα μέρος του πατώματος, μέσα από το οποίο είχε βγει. Μισογκρεμισμένες αψίδες οδηγούσαν σε άλλα δωμάτια και διαδρόμους. Ο Κόναν ήταν σίγουρος πως βρισκόταν ακόμη μέσα στο μεγάλο παλάτι. Αναρωτήθηκε ανήσυχα κάτω από πόσα δωμάτια του παλατιού έτρεχε το υπόγειο ποτάμι και πότε τα πανάρχαια πλακάκια του δαπέδου μπορούσαν να υποχωρήσουν και πάλι για να τον ξαναρίξουν πίσω στο ρεύμα από το οποίο μόλις είχε γλιτώσει.

Ύστερα άρχισε να σκέφτεται κατά πόσο η πτώση του οφειλόταν σε ατύχημα. Οι φθαρμένες πλάκες είχαν άραγε υποχωρήσει κατά τύχη κάτω από το βάρος του, ή μήπως υπήρχε μια πιο μυστηριώδης εξήγηση; Ένα πράγμα ήταν πάντως ξεκάθαρο: δεν ήταν το μοναδικό ζωντανό πλάσμα στο παλάτι. Το σήμαντρο δεν είχε χτυπήσει μόνο του, ανεξάρτητα αν ο ήχος του είχε σκοπό να τον παρασύρει στο θάνατο ή όχι. Η σιωπή του παλατιού έγινε ξαφνικά απειλητική.

Μήπως κάποιος είχε έρθει στο αρχαίο ανάκτορο για τον ίδιο λόγο; Μια ξαφνική σκέψη πέρασε από το μυαλό του καθώς θυμήθηκε τον μυστηριώδη Μπιτ Γιακίν. Μήπως αυτός ο άνθρωπος είχε βρει τα Δόντια του Γκβαχλούρ κατά τη

διάρκεια της μεγάλης παραμονής του στο Αλκμέενον; Μήπως οι υπηρέτες του τα είχαν πάρει μαζί τους όταν έφυγαν; Η υποψία πως μπορούσε να κυνηγά μια χίμαιρα εκνεύριζε φοβερά τον Κιμμέριο.

Διαλέγοντας ένα διάδρομο που πίστευε ότι θα τον οδηγούσε πίσω στο τμήμα του παλατιού από το οποίο είχε μπει, τον ακολούθησε με βήματα προσεκτικά και με τη σκέψη πάντα στο μαύρο ποτάμι που κυλούσε αφρισμένο κάπου κάτω από τα πόδια του.

Οι υποθέσεις που έκανε αφορούσαν κυρίως το δωμάτιο της μάντισσας και τη μυστηριώδη ένοικό του. Κάπου εκεί κοντά θα πρέπει να υπήρχε το κλειδί του μυστηρίου για το θησαυρό, αν πράγματι βρισκόταν ακόμη στην πανάρχαια κρυψώνα του. Το μεγάλο παλάτι παρέμενε σιωπηλό όπως πάντα, κι ο μόνος θόρυβος ήταν το γρήγορο πέρασμα των σανδαλωμένων του ποδιών. Τα δωμάτια και οι αίθουσες που διέσχιζε είχαν καταρρεύσει σε ερείπια αλλά καθώς συνέχιζε, οι φθορές του χρόνου γίνονταν λιγότερο εμφανείς. Αναρωτιόταν για ποιο λόγο οι μπρούτζινες σκάλες είχαν τοποθετηθεί στις "όχθες" του υπόγειου ποταμού αλλά μετά ξέχασε το όλο ζήτημα με ένα σήκωμα των ώμων. Δεν τον απασχολούσαν ιδιαίτερα τα απειράριθμα προβλήματα της αρχαιότητας...

Δεν ήταν σίγουρος πού ακριβώς βρισκόταν το δωμάτιο της μάντισσας αλλά τελικά ανακάλυψε έναν διάδρομο ο οποίος τον οδήγησε πίσω στη μεγάλη αίθουσα του θρόνου. Έκρινε πως θα ήταν άσκοπο να γυρνά τυχαία στο παλάτι, ανα-

ζητώντας το θησαυρό. Θα μπορούσε να κρυφτεί κάπου εκεί κοντά, να περιμένει μέχρι να έρθουν οι ιερείς από το Κεσάν και στη συνέχεια, αφού θα έπαιρναν τις δήθεν συμβουλές της μάντισσας, θα τους ακολουθούσε μέχρι την κρυψώνα των πετραδιών, στην οποία ήταν βέβαιος ότι θα κατέληγαν. Ίσως να έπαιρναν μόνο μερικά από τα πετράδια μαζί τους. Αυτός θα έμενε ικανοποιημένος και με τα υπόλοιπα.

Παρασυρμένος από μια μακάβρια γοητεία, ξαναμπήκε στο δωμάτιο της μάντισσας και στάθηκε πάνω από την ακίνητη μορφή της πριγκίπισσας που λατρευόταν σαν θεά, υπνωτισμένος από την ψυχρή ομορφιά της. Ποιο μυστικό να έκρυβε εκείνη η θαυμαστά σμιλεμένη μορφή;

Τινάχτηκε έκπληκτος προς τα πίσω, ρουφώντας τον αέρα μέσα από σφιγμένα δόντια, ενώ οι τρίχες σηκώθηκαν στη βάση του κρανίου του. Το σώμα ήταν ακίνητο, όπως και το είχε πρωτοδεί, ακίνητο και σιωπηλό, ντυμένο στο χρυσάφι και το μετάξι. Τα χυτά πόδια, όμως, δεν ήταν πια άκαμπτα και το πρόσωπο είχε κοκκινίσει στα μάγουλα και τα χείλη... Με μια κραυγή πανικού, ο Κόναν τράβηξε το σπαθί του:

"Μα τον Κρόμ, είναι ζωντανή!"

Στο άκουσμα της φωνής του, οι μακριές μαύρες βλεφαρίδες σηκώθηκαν. Τα μάτια άνοιξαν και τον κοίταξαν με ένα λαμπερό βλέμμα γεμάτο μυστήριο. Εκείνος την αγριοκοίταξε, κοκκαλωμένος και άλαλος. Η κοπέλα ανασηκώθηκε με χάρη και ευλιγισία, συνεχίζοντας να τον κρατά μαγεμένο. Τελικά, ο Κόναν έγλειψε τα ξεραμένα του χείλη και ξαναβρήκε τη φωνή του.

"Είσαι... είσαι η Γελάγια;" ψέλλισε.

"Ναι, είμαι η Γελάγια!" Η φωνή ήταν βαθιά και μελωδική. Ο βάρβαρος την κοίταξε με καινούρια απορία. "Μη με φοβάσαι. Δεν θα σε βλάψω, αν κάνεις αυτό που θα σου ζητήσω".

"Πώς μπορεί μια πεθαμένη να ξαναγυρνά στη ζωή μετά από τόσους αιώνες; " ρώτησε, σαν να μην πίστευε στις αισθήσεις του.

Μια παράξενη λάμψη είχε αρχίσει να σιγοκαίει στα μάτια του. Εκείνη σήκωσε τα μπράτσα της σε μια περίεργη χειρονομία: "Είμαι θεά. Χίλια χρόνια πριν, έπεσε επάνω μου η κατάρα μεγαλύτερων θεών, των θεών του σκότους που ζουν πέρα από τα σύνορα του φωτός. Ό,τι θνητό είχα μέσα μου πέθανε αλλά το θεϊκό μου κομμάτι δεν μπορούσε να πεθάνει. Έτσι κείτομαι εδώ για τόσους αιώνες, ξυπνώντας κάθε νύχτα με το ηλιοβασίλεμμα, καλώντας τα πνεύματα των αυλικών μου μέσα από τις σκιές του παρελθόντος. Αν δεν θέλεις να δεις κάτι που θα αφανίσει την ψυχή σου για πάντα, φύγε από εδώ αμέσως! Σε διατάζω! Φύγε!"

Η φωνή έγινε αυταρχική και το λεπτό χέρι σηκώθηκε και έδειξε προς τα έξω. Ο Κόναν θηκάρωσε το σπαθί του με στενεμένα μάτια αλλά δεν υπάκουσε στη διαταγή της. Πλησίασε πιο κοντά, λες και τραβηγμένος από μια ακαταμάχητη γοητεία, και ύστερα - χωρίς καμιά προειδοποίηση, την άρπαξε στα χέρια του. Εκείνη έβγαλε μια στριγκλιά που καθόλου δεν άρμοζε σε θεά, καθώς ο βάρβαρος με ένα άγριο τράβηγμα της έσκισε τη μεταξωτή φούστα.

"Θεά! Άκου θεά!" Η φωνή του ήταν γεμάτη ορ-

γισμένη περιφρόνηση. Αγνόησε τις μανιασμένες συσπάσεις της κοπέλας που προσπαθούσε να ξεφύγει: "Μου φάνηκε περίεργο μια πριγκίπισσα του Αλκμέενον να μιλά με Κορινθιακή προφορά. Μόλις βρήκα τα λογικά μου, θυμήθηκα ότι κάπου σε έχω ξαναδεί. Είσαι η Μουριέλα, η χορεύτρια του Ζαρκίμπα από την Κορινθία. Αυτό το σημάδι στο γοφό σου που μοιάζει με μισοφέγγαρο το αποδεικνύει. Το είδα κάποτε όταν ο Ζαρκίμπα σε μαστίγωνε. Άκου θεά!" Χαστούκισε ηχηρά το μηρό που είχε προδώσει την κοπέλα και εκείνη ούρλιαξε φοβισμένα.

Η αυταρχικότητά της είχε εξαφανιστεί. Δεν ήταν πια μια απόκοσμη μορφή της αρχαιότητας αλλά μια τρομοκρατημένη και ταπεινωμένη κοπέλα, όπως αυτές που θα μπορούσε κανείς να αγοράσει σχεδόν σε κάθε Σεμιτικό παζάρι. Άρχισε να κλαίει με αναφυλλητά. Ο Κόναν την κοίταξε με οργισμένη ικανοποίηση: "Ώστε είσαι μια από τις πεπλοφόρες γυναίκες που ο Ζαρκίμπα έφερε μαζί του στην Κέσια. Νόμιζες πως θα μπορούσες να με ξεγελάσεις, μικρή ανόητη; Πριν ένα χρόνο σε είχα δει στην Ακμπιτάνα, μαζί με αυτό το γουρούνι τον Ζαρκίμπα, κι εγώ ποτέ δεν ξεχνώ πρόσωπα - ή γυναικεία κορμιά. Μου φαίνεται πως θα..."

Εκείνη άρχισε να χτυπιέται μέσα στην αγκαλιά του περνώντας απελπισμένα τα λεπτά της μπράτσα γύρω από τον μυώδη λαιμό του. Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της και οι λυγμοί της είχαν πάρει μια χροιά υστερίας.

"Σε παρακαλώ, μη μου κάνεις κακό! Εξαναγκάστηκα να το κάνω! Ο Ζαρκίμπα με έφερε εδώ

για να παραστήσω τη μάντισσα!"

"Βρε ιερόσυλη μικρή!" μούγκρισε ο Κόναν. "Δεν φοβάσαι τους θεούς; Μα τον Κρομ, δεν υπάρχει πουθενά λίγη τιμιότητα;"

"Πώς μπορούσα να παρακούσω τον Ζαρκίμπα;" είπε εκείνη φοβισμένα. "Και τώρα τι θα πάθω; Θα με καταραστούν αυτοί οι άγνωστοι θεοί;"

"Τι λες να σου κάνουν οι ιερείς όταν ανακαλύψουν πως είσαι απατεώνας;" τη ρώτησε ο Κόναν.

Σε αυτή τη σκέψη, τα πόδια της κόπηκαν. Σωριάστηκε τρεμάμενη στα πόδια του Κόναν, αγκάλιασε σφιχτά τα γόνατά του και ανακάτεψε ακατάληπτες ικεσίες για έλεος και προστασία με οικτρές δικαιολογίες για την αθωότητά της.

"Πού είναι ο Ζαρκίμπα;" τη ρώτησε. "Σταμάτα τις κλάψες και απάντησέ μου!"

"Έξω από το παλάτι", ψέλλισε εκείνη. "Περιμένει πότε θα έρθουν οι ιερείς".

"Πόσους έχει μαζί του;"

"Κανέναν. Ήρθαμε μόνοι".

"Ώστε έτσι! Πρέπει να αφήσατε την Κέσια λί-γο μετά από μένα. Σκαρφαλώσατε τον γκρεμό;"

Εκείνη έσεισε το κεφάλι, αδυνατώντας να μιλήσει καθαρά από τα κλάματα. Εκείνος την άρπαξε εκνευρισμένος από τους λεπτούς ώμους και άρχισε να την ταρακουνάει μέχρι που της κόπηκε η ανάσα.

"Σταμάτα τις μουρμούρες κι απάντησέ μου! Πώς μπήκατε στην κοιλάδα;"

"Ο Ζακίμπα ήξερε το μυστικό πέρασμα", είπε εκείνη, ξεροκαταπίνοντας. "Του το αποκάλυψαν ο ιερέας Γκουαρούνγκα και ο Τουτμέκρι. Στη νότια πλευρά της κοιλάδας υπάρχει μια λιμνούλα

στα ριζά των γκρεμών. Κάτω από την επιφάνεια βρίσκεται το στόμιο μιας σπηλιάς που δεν ξεχωρίζει με την πρώτη ματιά. Βουτήξαμε στο νερό και μπήκαμε στη σπηλιά, η οποία μετά από λίγο βγαίνει από το νερό και συνεχίζει μέσα στα σπλάχνα του βράχου μέχρι την άλλη πλευρά των γκρεμών. Το άνοιγμα της άλλης πλευράς είναι καλυμμένο από πυκνά φυλλώματα."

"Εγώ σκαρφάλωσα τον γκρεμό από την ανατολική πλευρά", μουρμούρισε ο Κόναν. "Και μετά;"

"Φτάσαμε στο παλάτι και ο Ζαρκίμπα με έκρυψε στα δέντρα ενώ εκείνος πήγε να ψάξει για το δωμάτιο της μάντισσας. Δεν νομίζω πως εμπιστεύεται απόλυτα τον Γκουαρούνγκα. Ενώ είχε φύγει, μου φάνηκε πως άκουσα τον ήχο ενός σήμαντρου, αν και δεν είμαι απόλυτα σίγουρη. Τελικά ο Ζαρκίμπα γύρισε πίσω και με πήρε μαζί του στο παλάτι, μέχρι το δωμάτιο όπου βρισκόταν η θεά Γελάγια. Την έγδυσε και έντυσε εμένα με τα ρούχα και τα κοσμήματά της. Ύστερα πήγε να κρύψει το σώμα και να περιμένει για τους ιερείς. Όταν μπήκες, ήθελα να πεταχτώ πάνω και να σε ικετέψω να με πάρεις μακριά από αυτό το μέρος αλλά φοβόμουν τον Ζαρκίμπα. Όταν ανακάλυψες πως ήμουν ζωντανή, σκέφτηκα να σε τρομάξω ώστε να φύγεις".

"Τι έπρεπε να πεις, παριστάνοντας την μάντισσα;" τη ρώτησε.

"Έπρεπε να διατάξω τους ιερείς να πάρουν τα δόντια του Γκβαχλούρ και να δώσουν μερικά στον Τουτμέκρι, όπως είχε ζητήσει, παίρνοντας τα υπόλοιπα μαζί τους στην Κέσια. Θα τους έλεγα πως μια φοβερή κατάρα θα έπεφτε επάνω στο

Κεσάν αν δεν συμφωνούσαν με τις προτάσεις του Τουτμέκρι. Α, ναι, έπρεπε ακόμη να τους πω πως έπρεπε αμέσως να σε γδάρουν ζωντανό".

"Ο Τουτμέκρι θέλει το θησαυρό σε μέρος που αυτός - ή ο στρατός του Ζεμπάμπουεϊ - να μπορέσει να τον βρει εύκολα", μουρμούρισε ο Κιμμέριος, αγνοώντας την τελευταία αναφορά της κοπέλας για τον ίδιο. "Μα δεν έχω τελειώσει ακόμη μαζί του... Ασφαλώς, ο Γκορούλγκα θα είναι κι αυτός ανακατεμένος στη συνωμοσία".

"Όχι. Αυτός πιστεύει βαθιά στους θεούς και είναι αδιάφθορος. Δεν ξέρει τίποτα για την επιχείρηση και θα υπακούσει στα λόγια της μάντισσας. Ήταν όλα μέσα στο σχέδιο του Τουτμέκρι. Γνωρίζοντας πως οι Κεσανοί θα έρχονταν να συμβουλευτούν την μάντισσα, έβαλε τον Ζαρκίμπα να με φέρει μαζί με την αντιπροσωπεία από το Ζεμπάμπουεϊ, κλεισμένη σε φορείο και σκεπασμένη με βαριά πέπλα".

"Βρε, που να με πάρει!" μουρμούρισε ο Κόναν. "Ένας ιερέας που πιστεύει πραγματικά στους θεούς και δεν δωροδοκείται! Μα τον Κρομ! Αναρωτιέμαι αν ήταν ο Ζαρκίμπα αυτός που χτύπησε το σήμαντρο. Να ήξερε πως ήμουν εδώ; Και πώς μπορούσε να γνωρίζει για το φθαρμένο πλακόστρωτο; Πού είναι τώρα;"

"Κρύβεται σε ένα σύδεντρο λωτών, κοντά στην αρχαία λεωφόρο που οδηγεί από το νότιο τμήμα των γκρεμών στο παλάτι", απάντησε η΄Μουριέλα. Έπειτα, ξανάρχισε τα παρακάλια: "Κόναν, λυπήσου με! Φοβάμαι αυτό το αρχαίο μέρος. Μου φάνηκε πως άκουσα πατημασιές την ώρα που ήμουν ξαπλωμένη - πατημασιές που δεν

ήταν δικές σου. Πάρε με μαζί σου! Είμαι σίγουρη πως ο Ζαρκίμπα θα με σκοτώσει όταν εξυπηρετήσω το σκοπό του εδώ. Και οι ιερείς θα με σκοτώσουν αν ανακαλύψουν την απάτη μου".

Έσφιγγε τον Κόναν υστερικά, με το δακρυσμένο της πρόσωπο σηκωμένο προς το μέρος του και τα μαύρα μεταξένια μαλλιά της χυμένα ανάκατα στους λευκούς της ώμους. Ο Κόναν τη σήκωσε και την κάθισε στο γόνατό του.

"Άκουσέ με. Θα σε προστατέψω από τον Ζαρκίμπα. Οι ιερείς δεν θα αντιληφθούν την απάτη σου. Πρέπει, όμως, να κάνεις ό,τι σου πω".

Εκείνη τραύλισε υποσχέσεις τυφλής υπακοής, σφίγγοντας τον μυώδη λαιμό του λες και αναζητούσε σιγουριά από την επαφή.

"Ωραία. Όταν έρθουν οι ιερείς, θα παίξεις το ρόλο της Γελάγια, όπως ακριβώς το σχεδίασε ο Ζαρκίμπα - θα είναι σκοτάδι και στο φως των δαυλών δεν θα μπορέσουν να διακρίνουν τη διαφορά. Θα τους πεις, όμως, τα εξής: Πως είναι θέλημα των θεών ο Στύγιος και τα Σεμίτικα σκυλιά του να διωχθούν αμέσως από το Κεσάν. Πως είναι προδότες και κλέφτες που γυρεύουν να ληστέψουν τους θεούς. Πως τα τα Δόντια του Γκβαχλούρ πρέπει να παραδοθούν στη φύλαξη του στρατηγού Κόναν. Πως αυτός πρέπει να ηγηθεί του στρατού του Κεσάν, επειδή είναι ο εκλεκτός των θεών".

Εκείνη ρίγησε, παίρνοντας μια έκφραση απόγνωσης αλλά ένευσε καταφατικά. "Και ο Ζαρκίμπα;" είπε αμέσως μετά. "Θα με σκοτώσει!"

"Μη σε νοιάζει για τον Ζαρκίμπα", μούγκρισε ο Κιμμέριος. "Αυτό το σκυλί θα το αναλάβω εγώ.

Εσύ να κάνεις όπως σου είπα. Τώρα, ξαναμάζεψε τα μαλλιά σου και βάλε στη θέση του το πετράδι που έπεσε".

Της έβαλε ο ίδιος το μεγάλο λαμπερό πετράδι, κουνόντας ικανοποιημένος το κεφάλι. "Αυτό από μόνο του αγοράζει ένα δωμάτιο σκλάβους. Φόρα και τη φούστα. Είναι σκισμένη στο πλάι αλλά οι ιερείς δεν θα το προσέξουν. Σκούπισε το πρόσωπό σου. Μια θεά δεν κλαίει σαν δαρμένο κοριτσάκι. Μα τον Κρομ, μοιάζεις πραγματικά με τη Γελάγια, στο πρόσωπο, στα μαλλιά, σε όλα! Αν δώσεις στους ιερείς μια εξίσου καλή παράσταση σαν αυτήν που έδωσες σε μένα, θα τους ξεγελάσεις εύκολα".

"Θα προσπαθήσω", είπε εκείνη, τρέμοντας.

"Ωραία. Εγώ πάω να βρω τον Ζαρκίμπα".

Σε αυτά τα λόγια, η κοπέλα πανικοβλήθηκε ξανά: "Οχι! Μη με αφήνεις μόνη! Το μέρος αυτό είναι στοιχειωμένο!"

"Τίποτα δεν πρόκειται να σου κάνει κακό", τη διαβεβαίωσε ανυπόμονα ο Κιμμέριος. "Τίποτα εκτός από τον Ζαρκίμπα, κι αυτόν πρόκειται να τον κανονίσω εγώ. Θα γυρίσω πολύ γρήγορα και θα σε προσέχω από κάπου κοντά, σε περίπτωση που κάτι πάει στραβά στη διάρκεια της τελετής. Αν όμως παίξεις το ρόλο σου καλά, τίποτα δεν μπορεί να πάει στραβά".

Γυρίζοντας, βγήκε τρέχοντας από το δωμάτιο, ενώ πίσω του η Μουριέλα έσκουζε απελπισμένα.

Το σούρουπο έπεσε και οι μεγάλες αίθουσες βυθίστηκαν στις σκιές. Οι χάλκινες κορνίζες των τοίχων έλαμπαν θαμπά μέσα στο μισοσκόταδο.

Ο Κόναν περπατούσε σαν σιωπηλό φάντασμα, έχοντας την αίσθηση πως από κάθε σκιερή εσοχή τον παρακολουθούσε και ένα αόρατο πνεύμα του παρελθόντος. Δεν ήταν περίεργο που η κοπέλα ένιωθε τόση νευρικότητα μέσα σε ένα τέτοιο περιβάλλον. Κατέβηκε τα μαρμάρινα σκαλοπάτια με το σπαθί στο χέρι. Η σιωπή βασίλευε στην κοιλάδα ενώ πάνω από την κορυφογραμμή των γκρεμών είχαν αρχίσει να φαίνονται τα πρώτα αστέρια. Αν οι ιερείς της Κέσια είχαν μπει στην κοιλάδα, δεν υπήρχε ήχος ή κίνηση στις φυλλωσιές που να προδίδει την παρουσία τους.

Βρήκε την αρχαία πλακόστρωτη λεωφόρο που κατευθυνόταν προς το νότο, χαμένη ανάμεσα σε θάμνους και φτέρες. Την ακολούθησε προσεκτικά, φροντίζοντας να μένει πάντα κοντά στις σκιές, μέχρι που είδε μπροστά του το σύδεντρο των λωτών να εμφανίζεται στο μισοσκόταδο. Εκεί, σύμφωνα με την κοπέλα, έπρεπε να κρυβόταν ο Ζαρκίμπα. Ο Κόναν μετατράπηκε σε μια αθόρυβη σκιά και έγινε ένα με τους θάμνους. Πλησίασε το σύδεντρο με μια κυκλωτική κίνηση αλλά στην περίμετρο των δέντρων σταμάτησε απότομα και ζάρωσε μέσα στις φυλλωσιές σαν ξαφνιασμένος πανθηρας. Μπροστά του, ανάμεσα στα πυκνά φύλλα, φαινόταν ένα χλωμό οβάλ σχήμα που θα μπορούσε να είναι ένας μεγάλος ανθός. Ωστόσο, ο Κόναν κατάλαβε πως έβλεπε το πρόσωπο ενός άνδρα. Ένα πρόσωπο στραμμένο προς το μέρος του. Χώθηκε βαθύτερα στις σκιές. Να τον είχε δει άραγε ο Ζαρκίμπα; Φαινόταν πως κοίταζε κατευθείαν προς αυτόν. Πέρασαν αρκετά δευτερόλεπτα αλλά το αμυδρό

πρόσωπο δεν κουνήθηκεί από τη θέση του. Ο Κόναν διέκρινε τώρα και το κοντό μαύρο γένι. Ξαφνικά; ο Κόναν συνειδητοποίησε πως κάτι παράξενο συνέβαινε. Ήξερε πως ο Ζαρκίμπα δεν ήταν ιδιαίτερα ψηλός. Όταν στεκόταν όρθιος, το κεφάλι του ίσα που έφτανε στον ώμο του Κόναν. Τώρα όμως το πρόσωπό του βρισκόταν στο ίδιο ύψος με το δικό του. Μήπως ήταν ανεβασμένος πάνω σε κάτι; Ο Κόναν έσκυψε να κοιτάξει το έδαφος σε εκείνο το σημείο αλλά οι θάμνοι του εμπόδιζαν τη θέα. Είδε, όμως, κάτι άλλο και κοκκάλωσε.

Μέσα από ένα άνοιγμα της βλάστησης, διέκρινε τον κορμό του δέντρου κάτω από το οποίο πρέπει να στεκόταν ο Ζαρκίμπα. Το πρόσωπο ήταν ακριβώς στην ίδια ευθεία με τον δέντρο. Κανονικά, θα έπρεπε κάτω από το πρόσωπο να βλέπει το σώμα του Ζαρκίμπα και όχι τον κορμό από πίσω του.

Σαν τίγρη που κυνηγά το θύμα της, ο Κόναν χώθηκε βαθύτερα μέσα στο σύδεντρο και μια στιγμή αργότερα παραμέρισε ένα κλαδί και κοίταξε από κοντά τό πρόσωπο του Ζαρκίμπα που δεν είχε κινηθεί. Ούτε και επρόκειτο να κινηθεί ποτέ ξανά με τη θέλησή του, επειδή ήταν κομμένο και κρεμασμένο σ' ένα κλαδί από τα μακριά του μαύρα μαλλιά.

III. Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΜΑΝΤΙΣΣΑΣ

Ο Κόναν γύρισε απότομα και σάρωσε τις σκιές με άγριο βλέμμα. Το σώμα του σκοτωμένου δεν φαινόταν πουθενά. Μονάχα το ψηλό χορτάρι ήταν πατημένο και λερωμένο από αίμα. Ο Κιμμέριος αφουγκράστηκε κρατώντας την αναπνοή του. Τα δέντρα και οι θάμνοι με τα μεγάλα χλωμά λουλούδια τους στέκονταν απειλητικά και σιωπηλά μέσα στο σούρουπο. Πρωτόγονοι φόβοι άρχισαν να του βασανίζουν το μυαλό. Ήταν δουλειά των ιερέων του Κεσάν; Αν ναι, πού βρίσκονταν τώρα; Ήταν τελικά ο Ζαρκίμπα αυτός που χτύπησε το σήμαντρο; Θυμήθηκε ξανά τον Μπιτ Γιακίν και τους μυστηριώδεις υπηρέτες του. Ο ίδιος ο Μπιτ Γιακίν ήταν μια ζαρωμένη μούμια, όμως, δεν υπήρχε καμιά απόδειξη πως οι υπηρέτες του είχαν φύγει από την κοιλάδα!

Ο Κόναν σκέφτηκε τη Μουριέλα μόνη και απροστάτευτη στο μεγάλο σκοτεινό παλάτι και άρχισε να τρέχει προς τα πίσω, έτοιμος κάθε στιγμή να χτυπήσει δεξιά και αριστερά. Από μακριά είδε τη λάμψη μιας φωτιάς να καθρεφτίζεται στα μάρμαρα του παλατιού. Χώθηκε μέσα στους θάμνους και προχώρησε καλυμμένος από την πυκνή βλάστηση μέχρι την αυλή του παλατιού. Στα αυτιά του έφτασαν φωνές. Φως από δαυλούς έφεγγε πάνω σε ιδρωμένους, εβένινους ώμους. Οι ιερείς του Κεσάν είχαν φτάσει. Δεν είχαν έρθει από τη χορταριασμένη λεωφόρο όπως περίμενε ο Ζαρκίμπα. Προφανώς υπήρχαν και άλλοι μυστικοί δρόμοι προς την κοιλάδα του Αλκμέενον.

Γέμιζαν τα πλατιά μαρμάρινα σκαλοπάτια, κρατώντας τους δαυλούς ψηλά. Μπροστά από όλους πήγαινε ο Γκορούλγκα, ενώ πίσω του ακολουθούσαν μεγαλόσωμοι μαύροι διάκονοι. Στο τέλος της πομπής βάδιζε ένας γιγαντό-

σωμος νέγρος τον οποίο ο Κόναν αναγνώρισε
αμέσως. Ήταν ο Γκουαρούνγκα, ο οποίος σύμ-
φωνα με τη Μουριέλα αποκάλυψε το μυστικό
πέρασμα στον Ζαρκίμπα. Ο Κόναν αναρωτήθηκε
πόσο βαθιά ήταν μπλεγμένος στις μηχανορρα-
φίες του Στύγιου.

Δεν άφησαν κανέναν να φρουρεί την είσοδο
του παλατιού και το φως των δαυλών μετακι-
νήθηκε αργά προς το σκοτεινό εσωτερικό. Ο Κό-
ναν έτρεξε πίσω τους και καλυπτόμενος από τις
πελώριες κολώνες έφτασε τη μεγάλη πόρτα κα-
θώς εκείνοι διέσχιζαν την αίθουσα του θρόνου.
Ο ένας πίσω από τον άλλον, με τα φτερά στρου-
θοκαμήλου να αναδεύονται στα κεφάλια τους
και τα ρούχα τους από δέρματα λεοπάρδαλης
να έρχονται σε έντονη αντίθεση με τα μάρμαρα
και τα μεταλλικά ανάγλυφα του παλατιού, πέ-
ρασαν το μεγάλο δωμάτιο και σταμάτησαν για
μια στιγμή μπροστά στη χρυσή πόρτα, αριστερά
του βάθρου του θρόνου. Η φωνή του Γκορούλ-
γκα αντήχησε απόκοσμη και υπόκωφη μέσα στον
άδειο χώρο, προφέροντας φράσεις ακατα-
νόητες στον κρυμμένο Κιμμέριο. Έπειτα ο αρχιε-
ρέας άνοιξε τη χρυσή πόρτα και μπήκε, κάνο-
ντας συνεχώς βαθιές υποκλίσεις και ακολουθού-
μενος από τους υπόλοιπους πιστούς. Η χρυσή
πόρτα έκλεισε πίσω τους κόβοντας κάθε ήχο και
εικόνα. Ο Κόναν έτρεξε αθόρυβα και χώθηκε
στην εσοχή πίσω από το θρόνο.

Μικροσκοπικές στήλες φωτός πέρασαν από τις
τρύπες του τοίχου καθώς έκανε στο πλάι το μυ-
στικό πλαίσιο. Έσκυψε το κεφάλι και κρυφοκοί-
ταξε. Η Μουριέλα είχε ανασηκωθεί επάνω στο

βάθρο και καθόταν με τα χέρια σταυρωμένα και
το κεφάλι να ακουμπά στον τοίχο, λίγα εκατο-
στά μακριά από τα μάτια του. Το λεπτό άρωμα
των μαλλιών της χτύπησε τα ρουθούνια του.
Δεν μπορούσε, ασφαλώς, να δει το πρόσωπό της
αλλά από τη στάση της φαινόταν να κοιτάζει
γαλήνια σε κάποιο κενό, πέρα από τα ξυρισμένα
κεφάλια των μαύρων γιγάντων που γονάτιζαν
μπροστά της. Ο Κόναν χαμογέλασε ειρωνικά: "Το
πουτανάκι είναι μεγάλη ηθοποιός", σκέφτηκε
από μέσα του. Ήταν σίγουρος πως ο φόβος την
κατάτρωγε αλλά δεν έδειχνε κανένα εξωτερικό
του σημάδι.

Ο Γκορούλγκα έψελνε κάποιον ψαλμό με μια
προφορά άγνωστη στον Κόναν, ίσως κάποια επί-
κληση στην αρχαία γλώσσα του Αλκμέενον που
είχε περάσει από στόμα σε στόμα στις γενιές
των αρχιερέων. Ο ψαλμός φαινόταν ατέλειωτος
και ο Κόναν άρχισε να εκνευρίζεται. Όσο περισ-
σότερο κρατούσε η τελετή, τόσο πιο μεγάλος
θα γινόταν ο τρόμος της Μουριέλα. Αν αποκα-
λυπτόταν - έσφιξε τη λαβή του σπαθιού του -
δεν θα άφηνε τη μικρή στα χέρια των μαύρων.

Όμως τελικά ο ψαλμός έφτασε στο τέλος του,
μαζί με ένα ομαδικό επιφώνημα των διακόνων.
Σηκώνοντας τα χέρια προς το βάθρο, ο Γκο-
ρούλγκα φώναξε με τη βαθιά πλούσια φωνή του:
"Ω μεγάλη θεά, συγκάτοικε του μεγάλου Σκοτει-
νού, άνοιξε τα χείλη για χάρη του δούλου σου,
του οποίου το κεφάλι βρίσκεται στο χώμα κάτω
από τα πόδια σου! Μίλα, Μεγάλη Θεά. Γνωρίζεις
τα προβλήματά μας. Το σκοτάδι που μας ταλαι-
πωρεί είναι για σένα σαν τον ήλιο του μεσημε-

ριού. Χύσε το φως της σοφίας σου στο μονοπάτι των δούλων σου. Πες μας, στόμα των Θεών, ποια είναι η επιθυμία τους σχετικά με τον Τουτμέκρι τον Στύγιο;"

Τα μαλλιά που αντανακλούσαν μπρούτζινες θαμπές ανταύγειες στο φως των δαυλών φάνηκαν να αναδεύονται. Ένας αναστεναγμός φόβου και δέους ξέφυγε από τα χείλη των συγκεντρωμένων. Η φωνή της Μουριέλα ήρθε καθαρά στα αυτιά του Κόναν μέσα στη σιωπή και του φάνηκε παγερή, απαθής και απρόσωπη, αν και δε μπορούσε να κρύψει την Κορινθιακή προ-φορά της: "Το θέλημα των θεών είναι ο Στύγιος και τα Σεμίτικα σκυλιά του να διωχθούν από το Κεσάν!" Επαναλάμβανε επακριβώς τα λόγια του. "Είναι κλέφτες και προδότες που σχεδιάζουν να ληστέψουν τους θεούς. Τα Δόντια του Γκβαχλούρ πρέπει να παραδοθούν στην προστασία του στρατηγού Κόναν. Αυτός πρέπει να οδηγήσει τους στρατούς του Κεσάν. Είναι ο εκλεκτός των Θεών!"

Η φωνή της τρεμούλιασε καθώς τέλειωνε και ο Κόναν άρχισε να ιδρώνει, πιστεύοντας πως η κοπέλα ήταν στα πρόθυρα νευρικής κατάρρευσης. Όμως οι μαύροι δεν το πρόσεξαν περισσότερο από την Κορινθιακή προφορά της, για την οποία άλλωστε δεν γνώριζαν τίποτα. Έτριψαν τα χέρια τους και άρχισαν να μουρμουρίζουν με θαυμασμό και δέος.

Τα μάτια του Γκορούλγκα γυάλισαν φανατισμένα στο φως των δαυλών:"Η Γελάγια μίλησε!" φώναξε με ενθουσιασμένη φωνή. "Είναι το θέλημα των Θεών! Πολύ καιρό πριν, την εποχή των

προγόνων μας, τα Δόντια κρύφτηκαν κατόπιν διαταγής των Θεών, οι οποίοι τα είχαν αποσπάσει από τα τρομερά σαγόνια του Γκβαχλούρ, του βασιλιά του σκότους κατά τη γέννηση του κόσμου. Με τη δική τους διαταγή τα Δόντια του Γκβαχλούρ κρύφτηκαν και με δική τους διαταγή θα ξαναβγούν στο φως. Ω, αστρογέννητη Θεά, δώσε μας την άδεια να πάμε στη μυστική κρυψώνα τους και να τα πάρουμε για να τα παραδώσουμε στον εκλεκτό των Θεών!"

"Έχετε την αδειά μου!" απάντησε η ψεύτικη θεά με μια αυταρχική χειρονομία που έκανε τον Κόναν να χαμογελάσει και πάλι και τους ιερείς να πισωπατήσουν κάνοντας ασταμάτητες υποκλίσεις. Η χρυσή πόρτα έκλεισε και η "θεά" έπεσε εξαντλημένη πάνω στο βάθρο: "Κόναν!" ψιθύρισε αδύναμα. "Κόναν!.."

"Σσσς!" είπε εκείνος μέσα από το άνοιγμα και μετά έβαλε το πλαίσιο στη θέση του. Μια ματιά του έδειξε τους δαυλούς να απομακρύνονται από την αίθουσα του θρόνου αλλά ταυτόχρονα αντιλήφθηκε και μια ακτινοβολία που δεν προερχόταν από τους δαυλούς. Ξαφνιάστηκε αλλά αμέσως μετά βρήκε την εξήγηση. Το φεγγάρι είχε ανατείλει και το φως του περνούσε από τα ανοίγματα του θόλου, τα οποία με κάποια παράξενη τεχνική το έκαναν ακόμη πιο έντονο. Ο φωτεινός θόλος του Αλκμέενον δεν ήταν, λοιπόν, μύθος. Ίσως το εσωτερικό του να ήταν καμωμένο από τους παράξενους διάφανους κρύσταλλους που βρίσκονταν μόνο στα μαύρα βασίλεια. Το φως πλημμύρισε την αίθουσα και τα γειτονικά δωμάτια. Αμέσως μετά, άκουσε πίσω του μια

τρομοκρατημένη γυναικεία φωνή. Περνώντας α-πό την πόρτα που βρισκόταν πίσω από το θρόνο, αντίκρυσε ένα απροσδόκητο θέαμα.

Οι δαυλοί των ιερέων μπορεί να είχαν χαθεί στο εσωτερικό του παλατιού αλλά ένας ιερέας είχε μείνει πίσω. Ηταν ο Γκουαρούνγκα. Τα δαιμονικά χαρακτηριστικά του ήταν παραμορφωμένα από οργή. Κρατούσε την έντρομη Μουριέλα από το λαιμό, τραντάζοντάς την βίαια: "Προδότρα!" Η φωνή του έβγαινε από τα παχιά κόκκινα χείλη σαν σφύριγμα κόμπρας."Τι παιχνίδι παίζεις; Δεν σου έμαθε ο Ζαρκίμπα τί έπρεπε να πεις; Προδίδεις τον αφέντη σου, ή αυτός προδίδει τους φίλους του με τη βοήθειά σου; Πόρνη! Θα σου στρίψω το λαρύγγι, αλλά πρώτα θα... "

Το γούρλωμα των πανέμορφων ματιών της κοπέλας καθώς κοιτούσε κάτι πίσω από την πλάτη του, προειδοποίησε τον πελώριο μαύρο. Την άφησε και γύρισε το κορμί, ακριβώς τη στιγμή που το σπαθί του Κόναν κατέβαινε προς το μέρος του. Το χτύπημα τον έρριξε στο μαρμάρινο πάτωμα, όπου και έμεινε να σπαρταράει, με αίμα να αναβλύζει από μία ξώφαλτση πληγή στο κρανίο του. Ο Κόναν προχώρησε προς το μέρος του για να αποτελειώσει τη δουλειά - γιατί ήξερε πως η απότομη κίνηση του μαύρου είχε κάνει τη λεπίδα να τον χτυπήσει με το πλατύ της μέρος αλλά η Μουριέλα ρίχτηκε υστερικά στην αγκαλιά του: "Έκανα ό,τι με πρόσταξες!" είπε λαχανιασμένα. "Τώρα πάρε με από εδώ! Σε παρακαλώ, πάρε με από εδώ!"

"Δεν μπορούμε να φύγουμε ακόμα", μούγκρισε εκείνος. "Θέλω να ακολουθήσω τους ιερείς

και να δω από πού θα πάρουν τα πετράδια. Ίσως να έχουν και άλλο πλιάτσικο κρυμμένο εκεί κοντά. Μπορείς, όμως, να έρθεις μαζί μου. Πού είναι το πετράδι που φορούσες στα μαλλιά σου;"

"Θα πρέπει να μου έπεσε", τραύλισε κείνη, ψαχουλεύοντας τα μαλλιά της. "Ήμουν τόσο τρομαγμένη, όταν οι ιερείς έφυγαν, ώστε έτρεξα αμέσως να σε βρω αλλά αυτό το κτήνος είχε μείνει πίσω και... "

"Πήγαινε να βρεις το πετράδι ενώ εγώ θα ξεφορτώνομαι αυτό το κουφάρι", τη διέταξε. "Τράβα! Αυτό το πετράδι κοστίζει μια περιουσία από μόνο του!"

Η Μουριέλα δίστασε αλλά τελικά, καθώς ο Κόναν άρπαζε τον Γκουαρούνγκα από τη ζώνη και τον τραβούσε προς την κρυφή εσοχή του τοίχου, γύρισε προς το δωμάτιο των χρησμών. Ο Κόναν πέταξε τον αναίσθητο μαύρο και σήκωσε το σπαθί. Ο Κιμμέριος είχε ζήσει για καιρό στα επικίνδυνα μέρη του κόσμου και δεν είχε αυταπάτες για το έλεος. Ο μόνος ακίνδυνος εχθρός είναι ένας ακέφαλος εχθρός. Πριν, όμως, χτυπήσει, μια ξαφνιασμένη κραυγή σταμάτησε τη λεπίδα του. Ερχόταν από το μαντείο: "Κόναν! Κόναν! Ξαναγύρισε!"

Η στιγγλιά κατέληξε σε ένα πνιχτό γαργάρισμα και ένα παράξενο σύρσιμο. Βλαστημώντας, ο Κόναν πετάχτηκε έξω από την εσοχή και ξαναμπήκε στο δωμάτιο σχεδόν πριν ο ήχος σταματήσει. Κοίταξε γύρω του έκπληκτος. Η Μουριέλα ήταν ξαπλωμένη επάνω στο βάθρο, με τα μάτια κλειστά: "Τι στην οργή κάνεις;" τη ρώτησε αγριεμένα. "Είναι ώρα για παιχνίδια;"

Η φωνή του έσβησε. Το βλέμμα του έπεσε πάνω·στον φιλντισένιο γοφό που έσφιγγε η μεταξένια φούστα. Η φούστα έπρεπε να είναι ξηλωμένη από τον ποδόγυρο ως τη ζώνη όπως την είχε σκίσει ο ίδιος. Η φούστα, όμως, δεν είχε κανένα σκίσιμο. Με μια δρασκελιά έφτασε το βάθρο και ακούμπησε το χέρι του πάντω στο φιλντισένιο σώμα αλλά την άλλη στιγμή το τράβηξε πίσω σαν να είχε αγγίξει πυρωμένο σίδερο:"Κρόμ!" μουρμούρισε, στενεύοντας τα μάτια. "Δεν είναι η Μουριέλα! Είναι η Γελάγια!"

Τώρα καταλάβαινε πού οφειλόταν η τρομαγμένη κραυγή που είχε βγει από τα χείλη της Μουριέλα καθώς έμπαινε στο δωμάτιο. Η θεά είχε επιστρέψει. Ο Ζαρκίμπα είχε γδύσει το κορμί της για να ντύσει με τα ρούχα και τα κοσμήματά της τη νεαρή χορεύτρια αλλά τώρα ήταν ντυμένη και πάλι στα μετάξια και τα πετράδια όπως τότε που την πρωτοαντίκρυσε ο Κόναν. Οι τρίχες στη βάση του κεφαλιού του ανασηκώθηκαν: "Μουριέλα!" φώναξε ξαφνικά. "Μουριέλα, πού είσαι;"

Οι αντίλαλοι του απάντησαν κοροϊδευτικά. Δεν υπήρχε άλλη έξοδος από το δωμάτιο πέρα από τη χρυσή πόρτα, άρα κανείς δεν θα μπορούσε να βγει ή να μπει χωρίς να τον καταλάβει. Το σίγουρο ήταν πως κάποιος είχε επιστρέψει τη Γελάγια στο βάθρο στα λίγα λεπτά που είχαν περάσει από τη συμπλοκή με τον Γκουαρούνγκα. Τα αυτιά του κουδούνιζαν ακόμη από την κραυγή της αλλά η κοπέλα είχε κυριολεκτικά εξαφανιστεί. Υπήρχε μονάχα μια εξήγηση - αν απέριπτε κανείς την εκδοχή του υπερφυσικού.

Μέσα στο δωμάτιο υπήρχε κάποια μυστική είσοδος.

Καθώς η σκέψη αυτή περνούσε από το μυαλό του, μπόρεσε και να τη διακρίνει. Πάνω σε έναν τοίχο από φαινομενικά συμπαγές μάρμαρο, υπήρχε μια αδιόρατη σχισμή από την οποία κρεμόταν ένα μικρό μεταξωτό ξέφτι. Έσκυψε και είδε πως ήταν από τη σκισμένη φούστα της Μουριέλα. Η πόρτα που έκλεινε το είχε πιάσει, καθώς εκείνη μεταφερόταν μέσα από το άνοιγμα από τους άρπαγές της. Το κομμάτι του ρούχου είχε εμποδίσει τη μυστική είσοδο να σφραγίσει απόλυτα. Χώνοντας τη μύτη του μαχαιριού του μέσα στη ρωγμή, ο Κόναν άρχισε να σπρώχνει με όλη του τη δύναμη. Η λεπίδα λύγισε αλλά ήταν καμωμένη από το φημισμένο ατσάλι του Ακμπιτάν και δεν έσπασε. Τελικά, η μαρμάρινη πόρτα άνοιξε. Ο Κόναν κοίταξε μέσα με το σπαθί προτεταμένο αλλά δεν διέκρινε κίνδυνο. Το φως που ερχόταν από το δωμάτιο των χρησμών αποκάλυπτε μια μικρή μαρμάρινη σκάλα. Ο Κόναν άνοιξε εντελώς την πόρτα, τη μάγκωσε με το μαχαίρι του και μετά κατέβηκε τα σκαλιά χωρίς δισταγμό. Καμιά δεκαριά σκαλιά πιο κάτω, η σκάλα τέλειωνε σε έναν στενό διάδρομο που χανόταν στο σκοτάδι.

Σταμάτησε ξαφνικά, παρατηρώντας τις τοιχογραφίες που μόλις διακρίνονταν στο φως που ερχόταν από ψηλά. Η τεχνοτροπία ήταν αναμφίβολα πελισιτική, επειδή είχε δει παρόμοιες στα τείχη των παλατιών της Άσγκαλον. Οι σκηνές, όμως, δεν είχαν καμιά σχέση με τους Πελισίτες, εκτός από μια ανθρώπινη μορφή που εμφανι-

ζόταν ξανά και ξανά: ένας αδύνατος γέρος με λευκά γένια, του οποίου τα φυλετικά χαρακτηριστικά ήταν ολοφάνερα. Σε αρκετές εικόνες ήταν ζωγραφισμένο το δωμάτιο των χρησμών με τη Γελάγια ξαπλωμένη πάνω στο φιλντισένιο βάθρο και γιγαντόσωμους μαύρους να γονατίζουν μπροστά της. Πίσω από τον τοίχο, κρυμμένος στη μυστική εσοχή, στεκόταν ο γέρος Πελισίτης. Σε διπλανές τοιχογραφίες παριστάνονταν και άλλα πλάσματα - πλάσματα που τριγυρνούσαν στο παλάτι εκτελώντας τις διαταγές του Πελισίτη και έβγαζαν ακατανόμαστα πράγματα μέσα από τον υπόγειο ποταμό.

Στα λίγα δευτερόλεπτα που ο Κόναν στεκόταν κοκκαλωμένος εκεί, οι μέχρι τώρα ακατανόητες φράσεις της περγαμηνής αποκαλύφθηκαν μέσα στο μυαλό του με ανατριχιαστική καθαρότητα. Τα κομμάτια που έλειπαν στην ερμηνεία, μπήκαν στη θέση τους. Το μυστήριο του Μπιτ Γιακίν και των υπηρετών του δεν ήταν πια μυστήριο.

Ο Κόναν γύρισε και κοίταξε μέσα στο σκοτάδι, καθώς ένα παγωμένο δάχτυλο του γαργαλούσε τη ραχοκοκκαλιά. Ακολούθησε, όμως, το διάδρομο χωρίς δισταγμό, ενώ γύρω του ο αέρας ήταν βαρύς από την οσμή που είχε μυρίσει και στην αυλή με το σήμαντρο. Μέσα στο απόλυτο σκοτάδι, άκουσε μπροστά του έναν απροσδιόριστο ήχο σαν σύρσιμο ποδιών ή υφάσματος. Λίγο μετά, το χέρι του συνάντησε μια μεταλλική πόρτα που του έφραζε το δρόμο. Την έσπρωξε αλλά εκείνη παρέμεινε κλειστή. Η μύτη του σπαθιού του μάταια προσπάθησε να βρει κάποια ρωγμή στην κόγχη της. Έβαλε όλη του τη δύναμη, σπρώχνοντας ξανά, μέχρι που οι φλέβες πετάχτηκαν στο μέτωπό του. Ήταν μάταιο. Ούτε ένας μανιασμένος ελέφαντας δεν θα μπορούσε να γκρεμίσει ένα τέτοιο εμπόδιο. Καθώς έγερνε επάνω στην πόρτα, άκουσε από την άλλη πλευρά της έναν ήχο που αμέσως αναγνώρισε - το τρίξιμο ενός σκουριασμένου σίδερου, λες και ένας μοχλός έξυνε την αυλακιά του. Η ενστικτώδης του ενέργεια ακολούθησε τόσο γρήγορα, ώστε ήχος, σκέψη και αντίδραση έγιναν ταυτόχρονα. Με ένα μεγάλο πήδημα τινάχτηκε προς τα πίσω, τη στιγμή που κάτι πελώριο έπεφτε στη θέση που βρισκόταν λίγο πριν, γεμίζοντας τη σήραγγα με αντίλαλους. Τα θραύσματα που τον πέτυχαν του έδωσαν να καταλάβει πως ήταν ένα τεράστιο πέτρινο αγκωνάρι το οποίο, αν είχε δείξει έστω και μια στιγμή δισταγμού, θα τον είχε λιώσει σαν μυρμήγκι.

Ο Κόναν πισωπάτησε. Κάπου πίσω από εκείνη την πόρτα βρισκόταν η Μουριέλα, αν δεν ήταν ήδη νεκρή. Αν συνέχιζε να ακολουθεί τη σήραγγα, ίσως μια άλλη πέτρα έπεφτε επάνω του και αυτή τη φορά να μην ήταν τόσο τυχερός. Δεν ωφελούσε να ακολουθήσει την έρευνα προς αυτή την κατεύθυνση και έτσι αποφάσισε να ανεβεί πάλι στην επιφάνεια και να ψάξει για κάποια άλλη είσοδο.

Ενώ ακουμπούσε το πόδι στο πρώτο σκαλί, η πόρτα από πάνω του έκλεισε, αφήνοντάς τον στο σκοτάδι. Ανέβηκε τρέχοντας τα σκαλιά και άρχισε να χτυπά την πόρτα χωρίς αποτέλεσμα. Κάτι σαν πανικός τον κατέλαβε μέσα στο απόλυτο σκοτάδι. Ήταν έτοιμος να αρχίσει να πελε-

κάει το μάρμαρο με το σπαθί του, όταν το χέρι του ψηλάφησε έναν περίεργο μεταλλικό σύρτη. Τον τράβηξε πίσω, και η πόρτα υποχώρησε στο σπρώξιμό του. Το μαχαίρι του δεν υπήρχε πουθενά. Το δωμάτιο των χρησμών ήταν άδειο, όπως και το βάθρο. Η Γελάγια είχε και πάλι εξαφανιστεί. Βγήκε στην αίθουσα του θρόνου γεμάτος απορία, κι ύστερα, μετά από μια ξαφνική σκέψη, πήγε πίσω από το θρόνο και κοίταξε μέσα στην εσοχή. Στο σημείο όπου είχε πετάξει τον αναίσθητο Γκουαρούνγκα υπήρχε μόνο μια μικρή λιμνούλα αίμα. Ο μαύρος είχε κι αυτός εξαφανιστεί.

IV. ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΓΚΒΑΧΛΟΥΡ

Η οργή σκότιζε το μυαλό του Κόναν του Κιμμέριου. Δεν ήξερε με ποιο τρόπο να ψάξει για τη Μουριέλα και τελικά μόνο μια σκέψη αποκρυσταλλώθηκε μέσα του - να ψάξει να βρει τους ιερείς. Ίσως στην κρυψώνα του θησαυρού να έβρισκε και κάποιες ενδείξεις για την τύχη της κοπέλας.

Καθώς περνούσε βιαστικά μέσα από τη μεγάλη σκοτεινή αίθουσα που οδηγούσε στο προαύλιο, μισοπερίμενε να δεχθεί κάποια επίθεση από τις σκιές. Ωστόσο, μονάχα ο δυνατός χτύπος της καρδιάς του τον συνόδεψε μέχρι το φεγγαρόφωτο που φώτιζε τα μάρμαρα. Κοίταξε γύρω του για κάποια σημάδια που να του δείχνουν την κατεύθυνση την οποία έπρεπε να ακολουθήσει. Μερικά σκόρπια πέταλα του φανέρωσαν το σημείο όπου κάποιο χέρι ή ρούχο είχαν σύρθεί

πάνω σε έναν λουλουδιασμένο θάμνο. Το χορτάρι ήταν σε πολλά σημεία πατημένο από βαριά πόδια. Ο Κόναν, που κυνηγούσε λύκους στους λόφους της πατρίδας του, δεν δυσκολεύτηκε να βρει και να ακολουθήσει τα ίχνη των ιερέων του Κεσάν. Περνώντας μέσα από μπερδεμένους θάμνους και πελώρια χλωμά λουλούδια, έφτασε τελικά σε ένα μεγάλο βράχο που ξεπηδούσε σαν κάστρο-γίγαντας από τους γκρεμούς, σε ένα σημείο πολύ κοντά στο παλάτι αλλά κρυμμένο από δέντρα και αναρριχητικά φυτά. Καθώς φαινόταν, ο μεθυσμένος ιερέας έκανε λάθος όταν του έλεγε πως τα Δόντια είναι κρυμμένα μέσα στο παλάτι.

Ο βράχος ήταν καλυμμένος με αλλόκοτα σκαλίσματα που παρίσταναν ανθρώπους, ζώα και ημιανθρώπινα πλάσματα που θα μπορούσαν να είναι θεοί ή δαίμονες. Η τεχνοτροπία τους διέφερε τόσο πολύ από αυτήν του υπόλοιπου παλατιού, ώστε ο Κόναν αναρωτήθηκε μήπως το μέρος αυτό ήταν απομεινάρι μιας ακόμη πιο παλιάς εποχής, ξεχασμένης ακόμη και τον καιρό που ο λαός του Αλκμέενον ανακάλυψε τη στοιχειωμένη κοιλάδα. Τα ανοιχτά σαγόνια ενός δράκου ήταν σκαλισμένα γύρω από μια μπρούτζινη πόρτα που φαινόταν να ζυγίζει αρκετούς τόνους. Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. Δεν διέκρινε κάποια κλειδαριά αλλά μια σειρά από μπάρες φανέρωνε πως υπήρχε ένα σύστημα κλειδώματος και ξεκλειδώματος - ένα σύστημα σίγουρα γνωστό μονάχα στους ιερείς του Κεσάν.

Τα ίχνη έδειχναν πως ο Γκορούλγκα και οι ακόλουθοί του είχαν περάσει από την πόρτα. Ο

Κόναν δίστασε. Αν τους περίμενε να βγουν, ίσως να κλείδωναν την πόρτα και αυτός να μην μπορούσε να την ξανανοίξει. Αν πάλι έμπαινε μέσα, ίσως αυτοί έβγαιναν πρώτοι και τον κλείδωναν στη σπηλιά.

Αφήνοντας κατά μέρος τις επιφυλάξεις, πέρασε μέσα από τη μεγάλη πύλη. Κάπου μέσα στη σπηλιά βρίσκονταν οι ιερείς, τα Δόντια του Γκβαχλούρ, ίσως και κάποια εξήγηση για την τύχη της Μουριέλα.

Το φεγγαρόφωτο φώτιζε για μερικά μέτρα την πλατιά σήραγγα στην οποία βρέθηκε. Μπροστά του διέκρινε μια αμυδρή λάμψη και άκουσε τον αντίλαλο περίεργων ψαλμών. Οι ιερείς δεν ήταν τόσο μακριά του όσο φανταζόταν. Πριν το φως του φεγγαριού χαθεί, η σήραγγα τον οδήγησε μέσα σε μια σπηλιά με ψηλή αψιδωτή οροφή, της οποίας τα τοιχώματα φωσφώριζαν, ρίχνοντας ένα παράξενο μισόφωτο γύρω. Μέσα σε αυτό το φως μπορούσε να διακρίνει ένα τερατώδες είδωλο καθισμένο ανακούρκουδα πάνω σε ένα βωμό, και τα μαύρα στόμια επτά ή οκτώ σηράγγων που οδηγούσαν έξω από τη σπηλιά. Στην πιο πλατιά από αυτές - εκείνη που βρισκόταν ακριβώς πίσω από το είδωλο - είδε τη λάμψη από τους δαυλούς και άκουσε την ψαλμωδία να αυξάνει σε ένταση.

Ακολούθησε το φως και σε λίγο βρέθηκε στην είσοδο μιας ακόμη μεγαλύτερης σπηλιάς. Αυτή δεν φωσφώριζε αλλά το φως των δαυλών έπεφτε επάνω σε έναν μεγαλύτερο βωμό και σε ένα ακόμη πιο αποκρουστικό είδωλο καθισμένο πάνω του. Ο Γκορούλγκα και οι δέκα διάκονοί του

είχαν γονατίσει και χτυπούσαν τα κεφάλια τους στο έδαφος, ενώ συνέχιζαν να ψέλνουν μονότονα. Ο Κόναν συνειδητοποίησε πως η αποκομιδή των Δοντιών από τη μυστική τους κρύπτη ήταν μια διαδικασία που απαιτούσε περίπλοκες και χρονοβόρες τελετουργίες. Η ανυπομονησία τον έκανε να εκνευριστεί αλλά τελικά οι ψαλμοί και οι μετάνοιες τέλειωσαν και οι μαύροι σηκώθηκαν και πέρασαν μέσα στη σήραγγα που άνοιγε πίσω από το είδωλο. Τους ακολούθησε χωρίς κίνδυνο να ανακαλυφθεί. Γλιστρούσε μέσα στις σκιές σαν πλάσμα της νύχτας ενώ οι μαύροι ιερείς ήταν εντελώς απορροφημένοι από την τελετή. Προφανώς δεν είχαν καν προσέξει την απουσία του Γκουαρούνγκα.

Βγήκαν σε μια σπηλιά πελώριων διαστάσεων, της οποίας τα τειχώματα παρουσίαζαν προεξοχές σαν κυκλικές γαλαρίες και σκαλιά σκαλισμένα στην πέτρα που έφταναν μέχρι την οροφή. Εκεί ξανάρχισαν τις γονυπεσίες μπροστά σε ένα βωμό ακόμη μεγαλύτερρο και ένα θεό ακόμη πιο αηδιαστικό από αυτούς που είχαν συναντήσει πριν.

Ξαφνικά, η ψαλμωδία σταμάτησε απότομα και οι γονατισμένοι μαύροι σήκωσαν ψηλά τα κεφάλια. Μια εξώκοσμη φωνή αντηχούσε από ψηλά. Ένα αλλόκοτο φως άρχισε να καίει με μια παλλόμενη λάμψη κοντά στην οροφή. Μια κραυγή δέους ξέφυγε από τον αρχιερέα και τους διακόνους του. Μέσα στο παράξενο φως, είχε φανερωθεί μια λυγερή λευκή μορφή, ντυμένη στα μετάξια και το χρυσάφι.

"Γελάγια!" φώναξε ο Γκορούλγκα, με το σκού-

ρο του πρόσωπο να αλλάζει προς το σταχτί. "Γιατί μας ακολούθησες; Τι επιθυμείς;"

Η περίεργη φωνή κατέβηκε από την οροφή, αντηχώντας στα αψιδωτά τοιχώματα που την μεγέθυναν και την παραμόρφωναν ώστε να μην είναι πια αναγνωρίσιμη:"Αλλοίμονο στους άπιστους! Αλλοίμονο στα νόθα παιδιά της Κέσια! Κατάρα σε αυτούς που αρνούνται τη Θεά τους!"

"Δεν καταλαβαίνω!" τραύλισε ο Γκορούλγκα. "Σου είμαστε πιστοί! Στο δωμάτιο των χρησμών μας είπες..."

"Ξεχάστε όσα ακούσατε στο δωμάτιο των χρησμών!"αντήχησε η τρομερή φωνή, πολλαπλασιασμένη άπειρες φορές από την ηχώ της σπηλιάς. "Φυλαχτείτε από τους ψευδοπροφήτες και τους ψεύτικους θεούς! Ένας δαίμονας πήρε τη μορφή μου και σας έδωσε ψεύτικες προφητείες. Τώρα ακούστε με καλά και υπακούστε, επειδή μόνο εγώ είμαι η αληθινή Θεά και σας δίνω μια ευκαιρία να σωθείτε από την καταδίκη! Πάρτε τα Δόντια του Γκβαχλούρ από την κρύπτη όπου τοποθετήθηκαν τόσο καιρό πριν. Το Αλκμέενον δεν είναι πια ιερό μέρος, επειδή συλλήθηκε από βλάσφημους. Δώστε τα Δόντια στον Τουτμέκρι τον Στύγιο, για να τα αποθέσει στο ιερό του Ντάγκον και της Ντερκέτο. Μόνο αυτό θα σώσει το Κεσάν από τη μοίρα που έχουν σχεδιάσει για αυτό οι δαίμονες της νύχτας. Πάρτε τα Δόντια του Γκβαχλούρ και επιστρέψτε αμέσως στην Κέσια. Δώστε τα Δόντια στον Τουτμέκρι και μετά συλλάβετε τον Κόναν, τον άθλιο ξένο, και γδάρτε τον ζωντανό στη μεγάλη πλατεία".

Μουρμουρίζοντας έντρομοι οι ιερείς, σηκώθηκαν όρθιοι και έτρεξαν προς την πόρτα που άνοιγε πίσω από τον τερατώδη θεό. Για μια στιγμή υπήρξε συνωστισμός και πανικόβλητες φωνές, καθώς οι δαυλοί άγγιζαν τα ιδρωμένα μαύρα κορμιά και μετά χώθηκαν μέσα και τα βήματά τους χάθηκαν στη σήραγγα.

Ο Κόναν δεν ακολούθησε. Τον είχε καταλάβει μια μανιασμένη επιθυμία να ανακαλύψει την αλήθεια πίσω από αυτή την παράλογη υπόθεση. Να ήταν πράγματι η Γελάγια αυτή που είχε μιλήσει, όπως του έλεγαν οι ιδρωμένες παλάμες του, ή μήπως η Μουριέλα τον είχε τελικά προδώσει; Αν ήταν έτσι...

Πριν ο τελευταίος δαυλός χαθεί στη μαύρη σήραγγα, αυτός ανέβαινε με μεγάλες δρασκελιές τα πέτρινα σκαλιά που οδηγούσαν προς την οροφή. Η γαλάζια λάμψη έσβηνε, αλλά μπορούσε ακόμη να διακρίνει τη φιλντισένια μορφή να στέκεται ακίνητη πάνω στην πέτρινη γαλαρία. Το αίμα του είχε παγώσει καθώς την πλησίαζε αλλά δεν δίστασε. Με το σπαθί υψωμένο, ορθώθηκε απειλητικά μπροστά της.

Από το στόμιο μιας σκοτεινής σήραγγας πίσω του, μια σκούρα μορφή όρμησε καταπάνω του. Όμως, οι ξαφνικές πατημασιές των ξυπόλυτων ποδιών είχαν φτάσει στα αυτιά του Κόναν. Έστριψε σαν γάτα, αποφεύγοντας το θανάσιμο χτύπημα που προοριζόταν για την πλάτη του. Καθώς το λαμπερό ατσάλι μέσα στο μαύρο χέρι περνούσε σφυρίζοντας από δίπλα του, εκείνος ανταπέδωσε το χτύπημα με την ταχύτητα ενός οργισμένου φιδιού. Η μακριά ίσια λεπίδα του σπαθιού του διαπέρασε τον αντίπαλό του και

πετάχτηκε μισό μέτρο έξω από την πλάτη του: "Ώστε έτσι!"

Ο Κόναν τράβηξε πίσω το σπαθί και το θύμα του σωριάστηκε κάτω βαριανασαίνοντας. Συσπάστηκε για λίγο και μετά έμεινε ακίνητο. Στο λιγοστό φως, ο Κόναν διέκρινε το πρόσωπο του Γκουαρούνγκα. Γύρισε από το πτώμα προς τη θεά. Σκοινιά γύρω από τα γόνατα και κάτω από το στήθος την κρατούσαν όρθια πάνω σε έναν σταλαγμίτη ενώ τα πυκνά μαλλιά της, δεμένα γύρω του, κρατούσαν το κεφάλι της στητό. Ακόμη και από τόσο μικρή απόσταση, τα σκοινιά δεν ήταν ορατά στο αβέβαιο φως.

"Θα πρέπει να ήρθε εδώ όταν εγώ κατέβηκα στη σήραγγα", μουρμούρισε ο Κόναν. "Θα υποπτεύθηκε πως είχα κατεβεί και έτσι τράβηξε το μαχαίρι για να κλείσει την πόρτα".

Ο Κόναν τράβηξε το μαχαίρι του μέσα από τα σφιγμένα δάχτυλα του νεκρού και το ξανάβαλε στη ζώνη του συνεχίζοντας τις σκέψεις του ψυθιριστά: "Ύστερα έφερε τη Γελάγια εδώ για να ξεγελάσει τους συμπατριώτες του. Με όλους αυτούς τους αντίλαλους θα ήταν αδύνατον να αναγνωρίσουν τη φωνή του. Όσο για τη γαλάζια φωτιά, την έχω ξαναδεί. Είναι ένα τέχνασμα των ιερέων της Στυγίας. Ο Τουτμέκρι θα πρέπει να δίδαξε το κόλπο στον Γκουαρούνγκα".

Ο Γκουαρούνγκα θα μπορούσε εύκολα να φτάσει στη σπηλιά πριν τους συντρόφους του. Θα γνώριζε τις σπηλιές από περιγραφές ή κάποιο χάρτη του ιερατείου, θα μπήκε στη σπηλιά μετά τους άλλους και ακολουθόντας κάποια παράκαμψη θα ανέβηκε μαζί με το φορτίο του στη

γαλαρία ενώ ο Γκορούλγκα και οι άλλοι διάκονοι ήταν απασχολημένοι με τις ατέλειωτες ιεροτελεστίες τους. Η γαλάζια λάμψη είχε πια σβήσει αλλά ο Κόναν αντιλήφθηκε μια άλλη λάμψη να βγαίνει από το στόμιο μιας σήραγγας στο ίδιο ύψος με αυτόν. Κάπου στην άλλη άκρη της σήραγγας ίσως υπήρχε μια άλλη σπηλιά με φωσφορώδη τειχώματα. Μια και η σήραγγα είχε την ίδια περίπου κατεύθυνση με αυτήν που είχαν πάρει οι ιερείς, αποφάσισε να ακολουθήσει αυτήν αντί να κατεβεί στο σκοτάδι της μεγάλης σπηλιάς από κάτω του. Ίσως να συνδεόταν με το σημείο προορισμού των ιερέων.

Το φως έγινε δυνατώτερο καθώς προχωρούσε, μέχρι που μπορούσε να διακρίνει τα τειχώματα και το έδαφος της σήραγγας. Μπροστά και από κάτω του άκουγε πάλι τους ιερείς να ψέλνουν. Ξαφνικά, η φωσφορώδης λάμψη αποκάλυψε μια είσοδο στα αριστερά του, και από εκεί έφτασαν στα αυτιά του οι ήχοι υστερικών λυγμών. Γύρισε και κοίταξε αγριεμένα μέσα από το άνοιγμα. Αντίκρυσε ένα δωμάτιο σκαλισμένο μέσα στο βράχο και όχι μια φυσική σπηλιά όπως οι άλλες. Η θολωτή οροφή έχυνε το φωσφορώδες φως και οι τοίχοι του ήταν σχεδόν εντελώς σκεπασμένοι με χρυσάφι. Κοντά στον απέναντι τοίχο, πάνω σε έναν γρανιτένιο θρόνο, ήταν καθισμένος ο τερατώδης και χυδαίος Πτεόρ, ο θεός των Πελισιτών, καμωμένος από μπρούτζο, με ολοφάνερα τα τεράστια ανατομικά χαρακτηριστικά που καθρέφτιζαν την ακολασία της λατρείας του. Μέσα στα πόδια του ήταν ξαπλωμένη μια άτονη λευκή μορφή.

"Βρε που να με πάρει!" μουρμούρισε ο Κόναν. Κοίταξε καχύποπτα γύρω στο δωμάτιο, και μη βλέποντας πουθενά ενδείξεις άλλης ζωής, προχώρησε αθόρυβα και στάθηκε πάνω από την κοπέλα. Έκλαιγε γοερά, με το πρόσωπο χωμένο στα χέρια της. Από χοντρούς χρυσούς χαλκάδες στα μπράτσα του ειδώλου, λεπτές χρυσές αλυσσίδες κατέληγαν στους καρπούς της. Ο Κόναν ακούμπησε τον γυμνό της ώμο και εκείνη τινάχτηκε σπαστικά, στριγκλίζοντας: "Κόναν!"

Έκανε μια σπασμωδική προσπάθεια να τον αγκαλιάσει αλλά οι αλυσσίδες την εμπόδισαν. Εκείνος έκοψε το μαλακό χρυσάφι όσο πιο κοντά μπορούσε στους χαλκάδες των καρπών της: "Θα πρέπει να συνεχίσεις να φοράς αυτά τα βραχιόλια μέχρι να βρούμε κάποια λίμα", μούγκρισε. "Άσε με κάτω, γαμώτο! Πολύ συναισθηματικές είστε εσείς οι ηθοποιοί! Τι σου συνέβη, τέλος πάντων;"

"Όταν γύρισα στο δωμάτιο των χρησμών είδα τη θεά ξαπλωμένη πάνω στο βάθρο της. Σε φώναξα και άρχισα να τρέχω προς την πόρτα αλλά κάτι με άρπαξε από πίσω. Μου έκλεισε το στόμα και με κουβάλησε μέσα από ένα μυστικό πέρασμα σε μια υπόγεια σήραγγα. Δεν είδα τι ήταν αυτό που με κρατούσε μέχρι που περάσαμε μέσα από μια μεγάλη μεταλλική πόρτα και βγήκαμε σε μια άλλη σήραγγα της οποίας η οροφή ήταν παρόμοια φωτισμένη με ετούτο το δωμάτιο. Σχεδόν λυποθύμησα όταν τους είδα! Δεν είναι άνθρωποι! Είναι γκρίζοι τριχωτοί δαίμονες που περπατούν όρθιοι και μιλούν μια γλώσσα που δεν καταλαβαίνω. Στάθηκαν σαν κάτι να

περίμεναν και μου φάνηκε πως άκουσα κάποιον να προσπαθεί να ανοίξει την πόρτα. Τότε ένα από τα πλάσματα κατέβασε έναν μεταλλικό μοχλό στον τοίχο και κάτι έπεσε με πάταγο από την άλλη πλευρά της πόρτας. Ύστερα με ξανασήκωσαν και με κουβάλησαν μέσα από ελικοειδείς διαδρόμους και πέτρινες σκάλες, μέχρι αυτό το δωμάτιο όπου με αλυσσόδεσαν στα πόδια αυτού του φριχτού ειδώλου και μετά έφυγαν. Τι είδους όντα είναι, Κόναν;"

"Είναι οι υπηρέτες του Μπιτ Γιακίν", μούγκρισε εκείνος. "Έμαθα ορισμένα πράγματα από ένα χειρόγραφο που ανακάλυψα και ύστερα έπεσα κατά τύχη σε κάποιες τοιχογραφίες που μου αποκάλυψαν τα υπόλοιπα. Ο Μπιτ Γιακίν ήταν ένας Πελισίτης που ανακάλυψε την κοιλάδα μετά την εγκατάλειψή της από το λαό του Αλκμέενον. Βρήκε το σώμα της Γελάγια και αντιλήφθηκε πως οι ιερείς επιστρέφουν κατά χρονικά διαστήματα για να της κάνουν προσφορές, αφού ακόμη και τότε τη λάτρευαν σαν θεά. Τους έκανε να πιστέψουν πως είναι μάντισσα, ενώ ήταν η δική του φωνή αυτή που μιλούσε από μια εσοχή πίσω από το φιλντισένιο βάθρο. Οι ιερείς δεν υποπτεύονταν τίποτα, επειδή ποτέ δεν έβλεπαν αυτόν ή τους υπηρέτες του. Ο Μπιτ Γιακίν έζησε και πέθανε χωρίς ποτέ να γίνει αντιληπτός. Μόνο ο Κρομ γνωρίζει πόσα χρόνια έμεινε εδώ, αλλά θα πρέπει να ήταν αιώνες. Οι σοφοί Πελισίτες ξέρουν πώς να παρατείνουν τη ζωή τους για εκατοντάδες χρόνια. Έχω δει με τα μάτια μου μερικούς από αυτούς. Γιατί, όμως, ζούσε μόνος εδώ και γιατί σχεδίασε αυτή την

απάτη του μαντείου, κανείς δεν μπορεί να ξέρει αλλά πιστεύω πως ήθελε να διατηρήσει την πόλη ιερή και απαραβίαστη για να μην τον ενοχλήσουν. Έτρωγε τα φαγητά που οι ιερείς έφερναν σαν προσφορές στη Γελάγια και οι υπηρέτες του έτρωγαν άλλα πράγματα - πάντα ήξερα πως ένας υπόγειος ποταμός ξεκινά από τη λίμνη όπου οι κάτοικοι των υψιπέδων του Πουντ πετούν τους νεκρούς τους. Ο ποταμός αυτός περνά κάτω από το παλάτι. Έχουν τοποθετήσει σιδερένιες σκάλες μέσα στο νερό, ώστε να κρεμιούνται από εκεί και να ψαρεύουν τα κουφάρια που περνούν. Ο Μπιτ Γιακίν τα κατέγραψε όλα σε κείμενα και τοιχογραφίες. Τελικά, όμως, πέθανε, και οι υπηρέτες του τον μουμιοποίησαν σύμφωνα με τις οδηγίες που τους έδωσε πριν από το θάνατό του. Τα υπόλοιπα μπορούμε να τα υποθέσουμε πιο εύκολα. Οι υπηρέτες του, που φαίνεται πως είναι ακόμη πιο μακρόβιοι από αυτόν, συνέχισαν να κατοικούν εδώ αλλά την επόμενη φορά που ένας ιερέας ήρθε να συμβουλευτεί το μαντείο, τον κατασπάραξαν, μια και δεν είχαν πια τον αφέντη τους για να τους συγκρατήσει. Από τότε μέχρι σήμερα, κανείς δεν ήρθε να μιλήσει στη θεά. Είναι φανερό πως ανανέωναν τα ρούχα και τα κοσμήματα της θεάς όπως έκανε ο Μπιτ Γιακίν. Σίγουρα θα υπάρχει κάπου ένα σφραγισμένο δωμάτιο όπου τα ρούχα προστατεύονται από τη φθορά του χρόνου. Έτσι έντυσαν τη θεά και την επέστρεψαν πίσω στο δωμάτιο των χρησμών από όπου την είχε κλέψει ο Ζαρκίμπα. Με την ευκαιρία, έκοψαν και το κεφάλι του Ζαρκίμπα..."

Εκείνη ρίγησε αλλά ταυτόχρονα έβγαλε έναν στεναγμό ανακούφισης: "Δεν θα με ξαναμαστιγώσει πια".

"Από αυτή την πλευρά της Κόλασης, σίγουρα όχι", συμφώνησε ο Κόναν. "Έλα, όμως. Ο Γκουαρούνγκα μου χάλασε τα σχέδια με την κλεμμένη του θεά. Θα ακολουθήσω τους ιερείς και θα προσπαθήσω να τους κλέψω τα πετράδια αφού τα πάρουν. Εσύ να μείνεις κοντά μου. Δεν μπορώ να χάνω το χρόνο μου με το να σε ψάχνω".

"Και οι υπηρέτες του Μπιτ Γιακίν;" ψιθύρισε εκείνη τρομαγμένα.

"Θα πρέπει να το ρισκάρουμε", γρύλλισε εκείνος. "Δεν ξέρω τί έχουν στο μυαλό, μα μέχρι στιγμής δεν έδειξαν διάθεση να πολεμήσουν στα ανοιχτά. Έλα".

Πιάνοντάς την από τον καρπό, την έβγαλε στο διάδρομο. Από μακριά άκουσαν τους ψαλμούς των ιερέων, ανακατεμένους με το υπόκωφο κύλισμα νερών. Το φως έγινε πιο έντονο από πάνω τους, καθώς βγήκαν σε μια ψηλή γαλαρία μιας μεγάλης σπηλιάς και κοίταξαν το έδαφος τριάντα μέτρα κάτω από τα πόδια τους. Στην άλλη άκρη της σπηλιάς, ένα στενό ρυάκι κυλούσε μέσα σε ένα βαθύ πέτρινο αυλάκι. Έβγαινε μέσα από το σκοτάδι, διέσχιζε τη σπηλιά και χανόταν πάλι. Η επιφάνειά του αντανακλούσε τη λάμψη από πάνω τους σε μυριάδες χρώματα. Ο Κόναν και η συντρόφισσά του στέκονταν πάνω σε μια από τις φυσικές γαλαρίες που ακολουθούσαν την καμπύλη του ψηλού τειχώματος της σπηλιάς. Από το σημείο που βρίσκονταν, μια φυσική

πέτρινη γέφυρα δημιουργούσε μια αψίδα πάνω από το μεγάλο κενό και κατέληγε σε ένα πολύ μικρότερο πεζούλι στην άλλη άκρη. Τρία μέτρα πιο κάτω, μια άλλη πλατύτερη γέφυρα ακολουθούσε παρόμοια κατεύθυνση. Και στις δυο τους άκρες, μια σειρά από πέτρινα σκαλιά ένωναν τις αψίδες με τον υπόλοιπο βράχο.

Το βλέμμα του Κόναν ακολούθησε την καμπύλη της αψίδας και πέρα από την απέναντι άκρη της διέκρινε μια λάμψη που δεν έμοιαζε με το ζοφερό φωσφορισμό της σπηλιάς. Στο τείχωμα της σπηλιάς υπήρχε ένα άνοιγμα μέσα από το οποίο έλαμπαν τα αστέρια. Οι ιερείς είχαν φτάσει στον προορισμό τους. Εκεί, σε μια γωνιά της σπηλιάς, υπήρχε ένας πέτρινος βωμός, αν και αυτός δεν είχε είδωλο επάνω του. Ο Κόναν δεν μπορούσε να δει τι βρισκόταν πίσω του, επειδή κάποιο παιχνίδισμα του φωτός ή η καμπύλη της σπηλιάς άφηνε εκείνο το σημείο σε απόλυτο σκοτάδι. Οι ιερείς είχαν καρφώσει τους δαυλούς τους σε τρύπες του πέτρινου πατώματος, δημιουργόντας ένα ημικύκλιο φωτιάς σε μια απόσταση αρκετών μέτρων από το βωμό. Ύστερα, οι ιερείς σχημάτισαν και αυτοί ένα ημικύκλιο μέσα στο μισοφέγγαρο των δαυλών και ο Γκορούλγκα, αφού σήκωσε ψηλά τα χέρια σε μια επίκληση έσκυψε πάνω από το βωμό και ακούμπησε τις παλάμες επάνω του. Το πάνω μέρος του βωμού ανασηκώθηκε σαν καπάκι, αποκαλύπτοντας μια μικρή κρύπτη. Απλώνοντας το χέρι μεσα στην εσοχή, ο Γκορούλγκα έβγαλε ένα μικρό μπρούτζινο μπαούλο. Ξαναβάζοντας το βωμό στη θέση του, ακούμπησε το μπαούλο επάνω του και σή-

κωσε το καπάκι. Στους παρατηρητές από την ψηλή γαλαρία, φάνηκε λες και αυτή η ενέργεια είχε εξαπολήσει μια ζωντανή φωτιά που αναπηδούσε και τρεμούλιαζε γύρω από το ανοιγμένο μπαούλο. Το χέρι του Κόναν έπιασε τη λαβή του σπαθιού του. Επιτέλους, τα Δόντια του Γκβαχλούρ! Ο θησαυρός έκανε τον κάτοχό του τον πλουσιότερο άνθρωπο του κόσμου! Η ανάσα του έβγαινε γοργά μέσα από τα σφιγμένα δόντια.

Ξαφνικά το σκοτάδι άρχισε να απλώνεται γύρω από το βωμό, εκτός από το σημείο που τα Δόντια του Γκβαχλούρ έχυναν τη δαιμονική τους λάμψη. Το φως τους άρχισε σιγά σιγά να εξαπλώνεται προς το μυστηριώδες σημείο πίσω από το βωμό, αποκαλύπτοντας αργά μορφές μέσα από τη νύχτα και τη σιωπή. Στην αρχή, οι ακίνητες τριχωτές ανθρωποειδείς μορφές έμοιαζαν με αγάλματα, αν και τα μάτια τους ήταν ζωντανά και πέταγαν παγερές σπίθες. Καθώς η παράδοξη λάμψη φώτισε τα κτηνώδη χαρακτηριστικά τους, ο Γκορούλγκα ούρλιαξε και έπεσε προς τα πίσω, σηκώνοντας τα μακριά του χέρια σε μια χειρονομία υστερικού τρόμου. Εκείνη τη στιγμή, όμως, ένα ακόμη μακρύτερο χέρι πετάχτηκε και σφίχτηκε γύρω από το λαιμό του. Φωνάζοντας και παλεύοντας, ο αρχιερέας σύρθηκε επάνω στο βωμό. Μια γροθιά σαν σφυριά κατέβηκε και οι κραυγές του Γκορούλγκα έπαψαν. Ύστερα, οι υπηρέτες του Μπιτ Γιακίν ξεχύθηκαν σαν πλημμύρα από την κόλαση πάνω στους μαύρους ιερείς που κοιτούσαν αποσβωλωμένοι. Ακολούθησε μια αποτρόπαιη και φριχτή σφαγή.

Ο Κόναν είδε τα μαύρα κορμιά να τινάζονται

σαν άχυρα μέσα στα χέρια των φοβερών φονιάδων, έναντια στην τρομερή δύναμη και επιδεξιότητα των οποίων τα σπαθιά και τα μαχαίρια των ιερέων ήταν άχρηστα. Είδε να σηκώνουν στον αέρα άνδρες και να τους σπάνε τα κρανία πάνω στον πέτρινο βωμό. Είδε ένα τερατώδες χέρι να σπρώχνει έναν αναμμένο δαυλό μέσα στο λαρύγγι ενός ταλαίπωρου που μάταια προσπαθούσε να ξεφύγει από τη λαβή που τον ακινητοποιούσε. Είδε να σκίζουν έναν άλλον στα δύο σαν κοτόπουλο και να πετούν τα κομμάτια του στην άλλη άκρη της σπηλιάς. Η σφαγή ήταν σύντομη και καταστροφική σαν το πέρασμα ενός τυφώνα. Όλοι οι ιερείς σκοτώθηκαν εκτός από έναν που το έβαλε στα πόδια στριγγλίζοντας, ακολουθούμενος από το κοπάδι των ματωβαμμένων πλασμάτων. Κυνηγημένος και διώκτες χάθηκαν μέσα στη μαύρη σήραγγα ενώ οι κραυγές έσβησαν από την απόσταση.

Η Μουριέλα είχε πέσει στα γόνατα και κρατούσε σφιχτά τα πόδια του Κόναν. Είχε κολλήσει το πρόσωπό στο γόνατό του και κρατούσε τα μάτια σφιχτά κλειστά. Ήταν τρομοκρατημένη αλλά ο Κόναν είχει άλλα σχέδια: "Θα πάω να φέρω το μπαούλο", είπε τρίζοντας τα δόντια. "Εσύ μείνε εδώ!"

"Μα το Μίθρα, όχι!" Στην αγωνία της έπεσε στο πάτωμα και γράπωσε τα σανδάλια του: "Όχι, μη μ' αφήνεις!"

"Μείνε ακίνητη και μη μιλάς", της είπε εκείνος κοφτά και τραβήχτηκε μακριά της.

Δεν έδωσε σημασία στα σκαλιά και πήδηξε με αποκοτιά από το ένα πεζούλι στο άλλο. Τα τέ-

ρατα δεν φαίνονταν πουθενά, όταν προσγειώθηκε στο έδαφος της σπηλιάς. Μερικοί δαυλοί έκαιγαν ακόμη στη θέση τους αλλά η μεγαλύτερη λάμψη έβγαινε από το ανοιχτό μπαούλο. Το άρπαξε κι έκλεισε το καπάκι, ρίχνοντας πρώτα μια βιαστική ματιά στο περιεχόμενό του - πετράδια με παράξενα σχήματα που έκαιγαν με μια ψυχρή, εξώκοσμη λάμψη. Έβαλε το μπαουλάκι κάτω από τη μασχάλη του και άρχισε να ανεβαίνει τρέχοντας τα πέτρινα σκαλιά. Δεν είχε καμιά διάθεση να αντιμετωπίσει τους κολασμένους υπηρέτες του Μπιτ Γιακίν. Τους είχε δει σε δράση και δεν είχε καμιά αμφιβολία για τις ικανότητές τους. Το γιατί περίμεναν μέχρι εκείνη τη στιγμή ώστε να χτυπήσουν τους εισβολείς ήταν κάτι που δεν μπορούσε να εξηγήσει. Ποιος άνθρωπος μπορούσε να υποθέσει τα κίνητρα ή τις σκέψεις τέτοιων τεράτων; Είχαν αποδείξει πως διέθεταν ανθρώπινη πονηριά και εξυπνάδα αλλά στο έδαφος της σπηλιάς υπήρχαν και οι ματωμένες ενδείξεις της φοβερής κτηνωδίας τους.

Η κοπέλα ήταν ακόμη ζαρωμένη εκεί όπου την άφησε. Την έπιασε από τον καρπό και τη σήκωσε όρθια: "Ώρα να φεύγουμε", μούγκρισε.

Εκείνη, τόσο τρομοκρατημένη ώστε να μην καταλαβαίνει απόλυτα τί της γινόταν, τον άφησε να την οδηγήσει πάνω από το ιλιγγιώδες χάσμα. Μόνο όταν βρέθηκαν ακριβώς πάνω από τα άγρια νερά του υπόγειου ποταμού έσκυψε να δει και θα είχε πέσει αν το στιβαρό χέρι του Κόναν δεν την συγκρατούσε. Με μια βλαστήμια, την πέρασε κάτω από την ελεύθερη μασχάλη του, και διέσχισε βιαστικά τη μικρή σήραγγα που οδη-

γούσε προς τα έξω. Μια στιγμή αργότερα, βγήκαν σε ένα στενό πέτρινο πεζούλι, στο εξωτερικό των γκρεμών που περικύκλωναν την κοιλάδα. Λιγότερο από τριάντα μέτρα πιο κάτω, οι φυλλωσιές τις ζούγκλας αναδεύονταν κάτω από το φως των αστεριών.

Ο Κόναν κοίταξε κάτω και έβγαλε έναν στεναγμό ανακούφισης. Πίστευε πως θα μπορούσε να καταφέρει την κατάβαση, έστω και φορτωμένος με την κοπέλα και το μπαούλο, αν και αμφέβαλε πως θα μπορούσε να έχει ανέβει από εκείνο το σημείο, ακόμα και με τα δυο του χέρια ελεύθερα. Άφησε κάτω το μπαουλάκι που ήταν ακόμη πασαλειμμένο με το αίμα και τα μυαλά του Γκορούλγκα και ήταν έτοιμος να βγάλει τη ζώνη του για να δέσει το κιβώτιο στην πλάτη όταν πάγωσε από έναν ήχο που άκουσε πίσω του.

"Μείνε εδώ!" φώναξε στην τρομαγμένη Κορινθιανή. Τραβώντας το σπαθί, ξαναγύρισε στη σήραγγα που έβγαζε στη σπηλιά. Στα μισά της μεγάλης πέτρινης γέφυρας είδε ένα γκρίζο, παραμορφωμένο πλάσμα. Ένας από τους υπηρέτες του Μπιτ Γιακίν βρισκόταν στο κατόπι του. Το πλάσμα πρέπει να τους είχε δει και τους ακολούθησε. Ο Κόναν δεν δίστασε - θα ήταν πιο εύκολο να πολεμήσει στο στόμιο της σήραγγας αλλά η μάχη έπρεπε να τελειώσει γρήγορα πριν επιστρέψουν οι υπόλοιποι υπηρέτες.

Έτρεξε στην πέτρινη γέφυρα, κατευθείαν επάνω στο επερχόμενο τέρας. Δεν ήταν ούτε πίθηκος ούτε άνθρωπος, αλλά ένα ακατανόμαστο πλάσμα που είχαν γεννοβολήσει οι μυστηριώδεις ζούγκλες του νότου, εκεί όπου παράξενες

μορφές ζωής οργίαζαν χωρίς την παρουσία του ανθρώπου και τύμπανα αντηχούσαν σε ναούς που ποτέ δεν είχαν γνωρίζει πάτημα ανθρώπινου ποδιού. Με ποιο τρόπο ο αρχαίος Πελισίτης είχε καταφέρει να τα εξουσιάσει - κερδίζοντας ταυτόχρονα μια αιώνια εξορία μακριά από την ανθρωπότητα - ήταν κάτι που ο Κόναν δεν θα καθόταν να συλλογιστεί, ακόμη και αν του δινόταν η ευκαιρία.

Άνθρωπος και τέρας συναντήθηκαν στο ψηλότερο σημείο της φυσικής αψίδας, ενώ τριάντα μέτρα από κάτω τους κυλούσαν τα ορμητικά νερά του υπόγειου ποταμού. Ο Κόναν χτύπησε το γκρίζο πλάσμα σαν μανιασμένη τίγρη, με όλη τη δύναμη και την οργή πίσω από το χτύπημά του. Ένα τέτοιο χτύπημα θα μπορούσε να διαλύσει κάποιο φυσιολογικό κορμί αλλά τα κόκκαλα του υπηρέτη του Μπιτ Γιακίν έμοιαζαν με σφυρηλατημένο ατσάλι. Όμως, ακόμη και το ατσάλι δεν θα μπορούσε να μείνει ανέπαφο από τέτοιο χτύπημα. Το κλειδοκόκκαλο άνοιξε και αίμα ανάβλυσε από τη μεγάλη πληγή.

Δεν του δόθηκε χρόνος για δεύτερο χτύπημα. Πριν ο Κιμμέριος προλάβει να σηκώσει ξανά το σπαθί του ή να πισωπατήσει, το χτύπημα ενός γιγάντιου χεριού τον πέταξε από τη γέφυρα σαν έντομο. Καθώς έπεφτε προς τα κάτω, το μουγκρητό του ποταμού αντήχησε σαν κωδωνοκρουσία στα αυτιά του αλλά το σώμα του βρέθηκε τελικά το μισό πάνω στη χαμηλότερη αψίδα. Για μια στιγμή ταλαντεύτηκε εκεί αβέβαια αλλά τελικά τα δάχτυλά του γαντζώθηκαν στην πέτρα και κατάφερε να συρθεί σε ασφαλές ση-

μείο, κρατώντας ακόμη το σπαθί στο άλλο χέρι.

Καθώς σηκωνόταν, είδε το τέρας να τρέχει στην άλλη άκρη της γέφυρας. Μάλλον σκόπευε να κατέβει τη σκάλα προς τη χαμηλότερη αψίδα και να συνεχίσει τη μάχη αλλά στην άκρη της σταμάτησε.

Είχε δει τη Μουριέλα να στέκεται κοκκαλωμένη στην είσοδο της σήραγγας, με το μπαουλάκι κάτω απ' τη μασχάλη. Με έναν μυκηθμό θριάμβου, ο τέρας την άρπαξε με το ένα χέρι, το μπαούλο με το άλλο, και γυρίζοντας άρχισε πάλι να τρέχει κατά μήκος της γέφυρας.

Ο Κόναν βλαστήμησε και βάλθηκε να τρέχει κι αυτός προς την αντίθετη κατεύθυνση, αν και αμφέβαλε πως θα μπορούσε να φτάσει το τέρας πριν χαθεί στο λαβύρινθο των σηράγγων της άλλης πλευράς.

Όμως το τέρας έχανε ταχύτητα κι άρχισε να παραπατά σαν ξεκούρδιστο παιχνίδι. Το αίμα που έτρεχε από την πληγή του το είχε αποδυναμώσει και φαινόταν να τρεκλίζει σαν μεθυσμένο.

Ξαφνικά παραπάτησε και έπεσε με το κεφάλι από την πέτρινη γέφυρα. Η κοπέλα και το μπαούλο ξέφυγαν από τα χέρια του και η κραυγή της Μουριέλα αντήχησε ανατριχιαστικά πάνω από το βουητό των νερών.

Ο Κόναν βρισκόταν σχεδόν κάτω από το σημείο όπου έπεσε το πλάσμα. Το τέρας χτύπησε πάνω στη χαμηλότερη γέφυρα με το πλάι και τινάχθηκε στο κενό αλλά η κοπέλα κατάφερε να γραπωθεί. Το μπαούλο βρέθηκε στο χείλος της αψίδας, λίγο πιο μακριά της. Η κοπέλα βρισκόταν από τη μια πλευρά του Κόναν, το μπαούλο από την άλλη. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, το μπαούλο ισορροπούσε στην άκρη της γέφυρας ενώ η Μουριέλα κρατιόταν με το ένα χέρι. Τα μάτια της, γυρισμένα προς τον Κόναν εκφράζαν ικεσία, φόβο θανάτου και απόγνωση.

Ο Κόναν δεν δίστασε, ούτε καν έρριξε μια ματιά στο μπαούλο που έκρυβε μέσα του τα πλούτη μιας ολόκληρης εποχής.

Με απίστευτη γρηγοράδα, έσκυψε κι άρπαξε το χέρι της κοπέλας τη στιγμή που τα δάχτυλά της γλιστρούσαν πάνω στη λεία πέτρα. Τη σήκωσε ψηλά με ένα τρομερό τράβηγμα.

Το μπαούλο έχασε την ασταθή ισορροπία του και έπεσε στο νερό που είχε ήδη καταπιεί το κορμί του υπηρέτη του Μπιτ Γιακίν. Ένα πλατσούλισμα και ένα λουλούδι αφρού σημάδεψαν το σημείο όπου τα Δόντια του Γκβαχλούρ χάθηκαν για πάντα...

Ο Κόναν μόλις που έρριξε μια αδιάφορη ματιά. Διέσχισε τη γέφυρα και ανέβηκε την πέτρινη σκάλα μεταφέροντας την κοπέλα σαν μικρό παιδί. Ένας φριχτός αλαλαγμός τον έκανε να κοιτάξει πίσω του.

Οι υπόλοιποι υπηρέτες είχαν ξαναγυρίσει στη σπηλιά, με το αίμα να στάζει από τα ματωμένα σαγόνια τους.

Άρχισαν να ανεβαίνουν τη σκάλα που οδηγούσε από γαλαρία σε γαλαρία, μουγκρίζοντας. Ο Κόναν έρριξε την κοπέλα στον ώμο του, πέρασε μέσα από τη στενή σήραγγα και άρχισε να κατεβαίνει τον γκρεμό σαν να ήταν κι ο ίδιος

πίθηκος. Όταν οι άγριες μορφές εμφανίστηκαν στο άνοιγμα των βράχων, ο Κιμμέριος με την κοπελα εξαφανίζονταν στο δάσος που περιτριγύριζε τους γκρεμούς.

"Λοιπόν", είπε ο Κόναν, "τώρα μπορούμε να κινηθούμε με την ησυχία μας. Δεν νομίζω αυτά τα κτήνη να μας ακολουθήσουν έξω από την κοιλάδα. Έχω ένα άλογο εδώ κοντά, αν τα λιοντάρια δεν το έχουν φάει. Μα τους διάβολους του Κρομ! Τώρα πάλι, γιατί κλαις;"

Εκείνη είχε κρύψει το πρόσωπο στις παλάμες και σπάραζε από τους λυγμούς:

"Εξαιτίας μου έχασες τα πετράδια", κλαψούρισε. "Δικό μου το λάθος. Αν σε άκουγα και έμενα μακριά από τη γέφυρα, αυτό το κτήνος δεν θα με είχε δει. Έπρεπε να πιάσεις τα πετράδια και ν' αφήσεις εμένα να πνιγώ!"

"Ναι, μάλλον έτσι έπρεπε να κάνω", συμφώνησε ο Κόναν. "Τώρα, όμως, ξέχνα το. Δεν ωφελεί να λυπάσαι για κάτι που πέρασε. Και σταμάτα να κλαις. Έτσι μπράβο. Πάμε, τώρα."

"Εννοείς πως θα με κρατήσεις; Θα με πάρεις μαζί σου;" ρώτησε εκείνη γεμάτη ελπίδα.

"Και τι άλλο να σε κάνω;" Κοίταξε επιδοκιμαστικά το κορμί της και χαμογέλασε βλέποντας τη σκισμένη φούστα που αποκάλυπτε μια μεγάλη έκταση από δελεαστικές καμπύλες. "Θα μου χρησιμέψει μια καλή ηθοποιός όπως εσύ. Δεν θα γυρίσουμε στην Κέσια. Θα πάμε στο Πουντ. Ο λαός του Πουντ λατρεύει μια φιλντισένια γυναίκα. Βγάζουν χρυσάφι από τα ποτάμια τους με πλεχτά πανέρια. Θα τους πω ότι το Κεσάν

συνενοείται με τον Τουτμέκρι για να τους υποδουλώσει - πράγμα που δεν θα είναι ψέμα - και πως οι Θεοί με έστειλαν να τους προστατέψω - για ένα δωμάτιο χρυσάφι. Αν μπορέσω να σε μπάσω στο ναό τους ώστε να αλλάξετε θέσεις με τη φιλντισένια θεά, θα τους μαδήσουμε κανονικά πριν φύγουμε από τον τόπο τους!.."

ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ ΒΡΙΚΟΛΑΚΑ

του Μάικλ Σι

Ο Μάικλ Σι δεν είναι ιδιαίτερα γνωστός στην Ελλάδα αλλά ούτε και στο εξωτερικό. Τα διηγήματα και τα μυθιστορήματά του είναι λιγοστά και χρονολογικά αραιά, μα προσφέρουν μια εντελώς ιδιαίτερη εικόνα στο χώρο της ηρωικής φαντασίας. Βαθιά επηρεασμένος από το μεγάλο δάσκαλο Τζακ Βανς αλλά χωρίς να ακολουθεί το ανάλαφρο ύφος του, κινεί τους ήρωές του μέσα σε κόσμους σκοτεινούς, αποτρόπαιους και φρικιαστικούς, όπου κανείς δεν είναι ποτέ σίγουρος για τον τρόπο με τον οποίο θα πεθάνει. Ο Νιφτ ο Ξερακιανός είναι ο πιο σημαντικός του ήρωας και ένας κλέφτης με τον οποίο λίγοι μπορούν να συγκριθούν στη φαντασία, την τόλμη και την επιδεξιότητα.

Θ.Μ.

Προς τον Ταραμάτ Αλαφροχέρη
Πανδοχείο της Γκαστρωμένης Γουρούνας
Καρκμάν-Ρα

Τους πιο θερμούς χαιρετισμούς μου, ω Πρίγκηπα των Αποβρασμάτων! Αγαπητέ μου Αλαφροχέρη, Απατεώνα, Υπόδειγμα των Ληστών και Ίνδαλμα των Άρπαγων - καλή σου μέρα ή καλή σου νύχτα - ανάλογα με την ώρα που σε βρίσκει αυτό το γράμμα! Μπορείς να υποθέσεις ποιος είμαι εγώ που σε χαιρετώ με αυτόν τον τρόπο; Ασφαλώς και μπορείς. Ποιος άλλος από τον επιδέξιο, λιγνόκορμο και αεικίνητο Νιφτ - τον αμίμητο Νιφτ με το μυαλό ξυράφι! Πάνε δυο χρόνια από τότε που έχουμε να επικοινωνήσουμε. Τόσα, ίσως και περισσότερα, μα τη Μαύρη Ρωγμή! Είμαι βέβαιος πως με θεωρούσες νεκρό και πίστεψέ με, Ταραμάτ, παραλίγο να βγεις αληθινός, επειδή ο θησαυρός που ξεσηκώσαμε ο Βάρναρ και εγώ από το Φρέγκορ Ίγκενς μας πήρε εικοσιέξι μήνες σπατάλης για να τον ξοδέψουμε - κι αν ήταν λίγο μεγαλύτερος, σίγουρα θα εί-

χαμε πεθάνει από τις ακολασίες πριν να φάμε την τελευταία δεκάρα... Θησαυρός στο Φρέγκορ; Μα ασφαλώς δεν θα έχεις μάθει τίποτα ακόμα! Θα σου τα περιγράψω, λοιπόν, όλα σε ένα μεγάλο και λεπτομερές γράμμα...

«« »»

Εδώ στην Τσίλια όπου ήρθαμε να επισκεφθούμε την οικογένεια του Μπάρναρ βρέχει συνεχώς. Έχω πολύ χρόνο στη διάθεσή μου και δεν θα κατηφορίσουμε προς τα μέρη σου μέχρι την άνοιξη. Σε βεβαιώνω πως η περιγραφή δεν θα μου κάνει κανένα κόπο, επειδή μου αρέσει να εξιστορώ τα κατορθώματά μου, ιδίως τα πιο εντυπωσιακά. Ο θησαυρός ήταν μαργαριτάρια, Ταραμάτ - πεντακόσια κομμάτια!

Ναι, ξέρω πως έχεις μείνει με το στόμα ανοιχτό. Είμαι σίγουρος πως γνωρίζεις την αξία τους, έχεις όμως δει ένα από κοντά; Είναι μαύρα σαν τον οψιδιανό, έχουν δώδεκα έδρες (αυτά της δεύτερης ποιότητας, έξι) και είναι μεγάλα όσο ο αντίχειράς σου. Όταν τα κοιτάς, στην κυριολεξία σε θαμπώνουν και σκεφτήκαμε πως άξιζε να ριψοκινδυνεύσουμε την οργή της Βασίλισσας Βρικόλακα αν ήταν να μαζέψουμε μερικά.

«« »»

Θα ξέρεις πως οι βουτηχτές της Βασίλισσας Βουλβούλα ψάχνουν για αυτά σε τριάδες - ένας αλιέας μαργαριταριών και δύο στραγγαλιστές.

Όμως, αυτό συμβαίνει επειδή προσέχουν πολύ να μη σκοτώσουν τους πολύποδες που φτιάχνουν τα μαργαριτάρια.

Δυο γεροδεμένοι άνδρες μπορούν να ακινητοποιήσουν τα πλοκάμια του πλάσματος, ενώ ο τρίτος βουτηχτής είναι ελεύθερος να μαζεύει τα μαργαριτάρια. Επιτίθενται στον κόμπο στραγγαλισμού μόνο σαν τελευταία λύση, για να ελευθερώσουν κάποιον από την ομάδα τους από το θανάσιμο αγκάλιασμα των πλοκαμιών. Παρόλα αυτά και ένας μόνο στραγγαλιστής μπορεί να αποσπάσει αρκετά την προσοχή του πολύποδα, αρκεί να είναι δυνατός και να ορμήσει κατευθείαν στον κόμπο στραγγαλισμού, σφίγγοντάς τον για να σκοτώσει το πλάσμα. Προσπαθείς να κάνεις όσο πιο γρήγορα γίνεται και να μη σκοτώσεις τον πολύποδα, αν είναι δυνατόν, επειδή τα κουφάρια τους δίνουν το στίγμα σου στις λέμβους με τους τοξότες. Για να τα βγάλεις, όμως, πέρα με έναν μόνο σύντροφο, αυτός δεν μπορεί να λυπάται να βλάψει τα μαργαριτοφόρα πλάσματα.

«« »»

Ξέρεις τη δύναμη του Μπάρναρ. Αποφάσισα, λοιπόν, να διακινδυνέψω τη δουλειά μόνο μαζί του και ο ίδιος ήταν τόσο πρόθυμος όσο κι εγώ. Καταταχθήκαμε, λοιπόν, σαν οπλίτες σε ένα Τσιλίτικο καταδρομικό για να μπορέσουμε να φτάσουμε στον Κόλπο του Κουνάτ και ύστερα μείναμε τρεις μέρες στο λιμάνι του Ντραάρ για να αγοράσουμε προμήθειες. Έπειτα, κατευθυνθήκα-

με, με γερά άλογα, προς τα νότια.

Οι βάλτοι ήταν περίπου δέκα μέρες ταξίδι προς την ενδοχώρα. Είναι μια επικίνδυνη περιοχή, αλλά η τύχη μας κράτησε μέχρι την όγδοη μέρα. Ύστερα, την όγδοη νύχτα, όλα άρχισαν να στραβώνουν.

Βρισκόμασταν στους αλμυρούς βάλτους, κοντά στα βουνά, όταν μας επιτέθηκαν τρεις πελώριοι αλατοκάνθαροι. Ευτυχώς, παρόλο που τα ξύλα είναι σπάνια εκεί, είχαμε ανάψει μια μικρή φωτιά και μπορούσαμε να βλέπουμε για να πολεμούμε.

Τους σκοτώσαμε και τους τρεις αλλά είχαν ήδη σκοτώσει τα άλογά μας. Ακόμη χειρότερο, το καυστικό τους αίμα είχε καταστρέψει τα στελέχη και των δυο μας ακοντίων. Είχαμε ακόμη τα τόξα και τα σπαθιά μας, αλλά θα προτιμούσαμε να είχαμε χάσει αυτά παρά τα ακόντια, τα οποία είναι τα μόνα ουσιαστικά χρήσιμα όπλα μέσα στους βάλτους.

Όταν κολυμπάς, δεν μπορείς να χρησιμοποιήσεις τόξο, άρα αυτό δεν σε προστατεύει από τους παραμονευτές, και ελάχιστα σε βοηθάει ενάντια στους δαίμονες των βάλτων, επειδή είναι ευάλωτοι σε ελάχιστα σημεία. Όσο για τα σπαθιά, αυτά σε φέρνουν κοντύτερα από ότι θα ήταν φρόνιμο, τόσο στους παραμονευτές όσο και στους δαίμονες.

«« »»

Οι βάλτοι αρχίζουν στα νότια της οροσειράς των Αλατόδοντων. Μόλις φτάσαμε τα ψηλότερα

περάσματα αυτής της οροσειράς, είδαμε από κάτω μας μια πεδιάδα από σύννεφα που δεν φαινόταν να έχει αρχή και τέλος. Τα βουνά δημιουργούν ένα φράγμα που τα σύννεφα δεν μπορούν να περάσουν κι έτσι οι πεδιάδες τις οποίες περιτριγυρίζουν είναι βαλτοτόπια εδώ και χιλιάδες χρόνια.

Κατηφορίζοντας την πλαγιά, βρεθήκαμε μέσα σε μια καταχνιά πυκνή σαν μπαμπάκι αλλά καθώς πλησιάζαμε την πεδιάδα περάσαμε σε μια ζώνη καθαρού αέρα ανάμεσα στα σύννεφα και τους βάλτους. Μέσα στο παγερό γκρίζο φως που απλωνόταν διάχυτο ανάμεσα στην οροφή των συννέφων και το υγρό έδαφος, μπορούσαμε να δούμε σε απόσταση μιλίων ολόγυρά μας τους νερόλακκους και τα γεμάτα βλάστηση νησιά της λάσπης που έκρυβαν τα παράνομα μελλοντικά μας πλούτη. Τα νησάκια και οι χερσόνησοι της λάσπης δημιουργούν ένα λαβύρινθο και οι νερόλακκοι, που από μακριά μοιάζουν κατάμαυροι παίρνουν ένα σωρό απίθανα σχήματα αναμεταξύ τους. Η βλάστηση πάνω στις νησίδες, αν και αρκετή, δεν είναι τόσο πυκνή όσο μπορεί να φαντάζεσαι. Αποτελείται κυρίως από θάμνους και λουλούδια, ενώ τα μεγάλα δέντρα είναι σπάνια. Αυτό μας δημιουργούσε, όπως καταλαβαίνεις, προβλήματα κάλυψης. Το μέρος πρόσφερε πολλούς ανοιχτούς οπτικούς διαδρόμους, έτσι που κάποιος όρθιος μέσα σε μια βάρκα να μπορεί να ελέγξει μια ντουζίνα λιμνούλες ταυτόχρονα.

Όταν όμως σταθήκαμε στην άκρη του βάλτου, σταματώντας για λίγο πριν μπούμε στο νερό, ο

Μπάρναρ ρουθούνισε ελαφρά και μου είπε: "Μυρίζω τη μυρωδιά θησαυρού, Νιφτ. Ένα μεγάλο κελεπούρι μας περιμένει εκεί πέρα".

Και είχε δίκιο. Εγώ ένιωθα μια προαίσθηση απειλής. Αν κοίταζες γύρω σου, τον συννεφοσκέπαστο ουρανό και τα ατέλειωτα ακάθαρτα νερά, θα καταλάβαινες πως αμύθητα πλούτη σε περιμένουν, πλούτη τόσο καλά περιτριγυρισμένα από τον κίνδυνο, ώστε οι φύλακές τους είχαν πάψει προ πολλού να πιστεύουν πως κάποιος θα μπορούσε να τους τα κλέψει.

II

Τα νερά απλά φαίνονταν ακάθαρτα. Όταν έμπαινες μέσα, με έκπληξη συνειδητοποιούσες πως μπορούσες να δεις τα πόδια σου - και μέχρι το βυθό των περισσότερων λιμνών, από τις οποίες ακόμη και οι πλατύτερες δεν ήταν ιδιαίτερα βαθιές. Αυτό οφείλεται στο έδαφος των βάλτων. Αν πιάσεις μια χούφτα λάσπη από το βυθό καισφίξεις τη γροθιά ώστε να φύγει το νερό, θα ανακαλύψεις πως τα απομεινάρια μοιάζουν με σίδερο, κι όταν κλωτσάς την άμμο του βυθού, αυτή κατακαθίζει σχεδόν αμέσως. Έμαθα πως οι πολύποδες έχουν ανάγκη αυτού του πυκνού εδάφους για να δημιουργούν τα μαργαριτάρια τους. Όσο λοιπόν υπήρχε ακόμη φως, έστω κι αν ήταν γκρίζο και διάχυτο, αποφασίσαμε να το εκμεταλλευτούμε όσο περισσότερο γινόταν.

Σε μισή ώρα κολυμπούσαμε, σπρώχνοντας μπροστά με το ένα χέρι τα σακκίδιά μας και κρατώντας με το άλλο τα σπαθιά μας προτεταμένα κάτω από την επιφάνεια του νερού. Τα σακκίδια τα είχαμε παραγεμίσει με φελλό και τα είχαμε τυλίξει σε λαδόχαρτο, ενώ οι λεπίδες των σπαθιών μας ήταν καλά γρασωμένες. Ο καλύτερος τρόπος για να επιβιώσεις στους βάλτους είναι να μένεις στο νερό όσο γίνεται περισσότερο, βγαίνοντας στην ξηρά μονάχα για να κοιμηθείς. Κατ'αρχήν, αυτό κρατά τα αντανακλαστικά σου συνεχώς σε ετοιμότητα. Η διαύγεια του νερού σε προειδοποιεί μερικά δευτερόλεπτα πριν, αν κάποιος παραμονευτής σηκωθεί από το βυθό για να σου επιτεθεί αλλά αν μπαινοβγαίνεις συνέχεια δεν θα μπορείς να διακρίνεις καλά κάτω από την επιφάνεια και θα αργήσεις πολύ να καταλάβεις ότι δέχεσαι επίθεση. Επιπλέον, όλοι σχεδόν οι νερόλακκοι συνδέονται μεταξύ τους κι έτσι, κινούμενος μέσα στο νερό μπορείς να πας οπουδήποτε, ελαχιστοποιόντας τον κίνδυνο να σε εντοπίσουν στα ψηλότερα σημεία της ξηράς.

«« »»

Ο πρώτος πολύποδας που βρήκαμε μεγάλωνε μόνος του μέσα σε μια μικρή λιμνούλα. Είχε το ύψος ενός ανθρώπου και οι άκρες των πλοκαμιών του σχεδόν άγγιζαν την επιφάνεια. Κανείς από τους δυο μας δεν ήξερε αν ήταν μεγάλος ή φυσιολογικός. Θα μας φαινόταν πολύ όμορφος, έτσι που το θαμπό χρώμα του κοκκίνιζε το νερό, αλλά έπρεπε να τον καταστρέψουμε. Τα πλοκάμια άρχισαν να συσπώνται γεμάτα ανησυχία από

τη στιγμή που μπήκαμε στο νερό. Μένοντας μακριά του, βουτήξαμε τα κεφάλια για να τον παρατηρήσουμε υποβρύχια. Στη βάση του κορμού του, ακριβώς κάτω από το σημείο όπου άρχιζε η δέσμη των πλοκαμιών, υπήρχε ένας μικρός σβώλος εκτεθιμένων γάγγλιων που ονομάζεται κόμπος στραγγαλισμού, εξαιτίας του τρόπου με τον οποίον τον χρησιμοποιούν οι δύτες. Στο ίδιο ύψος του κορμού, αλλά από την άλλη πλευρά του, υπήρχαν δυο μεγάλοι όγκοι - ήμασταν σίγουροι πως ήταν τσαμπιά των περιβόητων μαργαριταριών.

Βγήκαμε στην επιφάνεια: "Πάρε βαθιά ανάσα, Βόδι", είπα εγώ. "Θα πέσω πάνω στα τσαμπιά τη στιγμή που θα ακουμπάς τον κόμπο και θα τραβάς τα πλοκάμια μακριά μου. Ετοιμάσου".

Ο Μπάρναρ ένευσε και έδεσε το σπαθί του πάνω στο σακκίδιο που επέπλεε δίπλα του. Εγώ κράτησα το δικό μου σε περίπτωση που θα δεχόμασταν επίθεση από παραμονευτές μια και ο Μπάρναρ θα είχε και τα δυο του χέρια απασχολημένα. Άδειασε τα πνευμόνια του και τα ξαναγέμισε, παίρνοντας βαθιές ανάσες. Έκανα το ίδιο. Ύστερα, κάναμε νόημα ο ένας στον άλλο πως ήμασταν έτοιμοι και βουτήξαμε.

«‹‹››»

Κολυμπήσαμε προς τον πολύποδα, χωρίζοντας για να του επιτεθούμε από αντίθετες κατευθύνσεις. Εγώ έμεινα κάπως πίσω, καθώς ο Μπάρναρ τραβούσε όλα τα πλοκάμια προς το μέρος του και στη συνέχεια κολυμπούσε πιο

βαθιά και άρπαζε τον κόμπο. Τα κόκκινα πλοκάμια έγιναν ένα και ρίχτηκαν κατά πάνω του γρηγορότερα απ'οτιδήποτε θα μπορούσες να φανταστείς. Όλος ο κορμός λύγισε σαν θάμνος που τον χτυπάει ο δυνατός άνεμος και την άλλη στιγμή τα πλοκάμια τον είχαν πιάσει από το λαιμό, το στήθος και το πόδι. Ο Μπάρναρ αναγκάστηκε να κρατήσει τον κόμπο μόνο με το ένα χέρι, ενώ με το άλλο προσπαθούσε να ελευθερώσει το λαιμό του.

Όρμησα και εγώ. Η επαφή μου με το πλάσμα ήταν στιγμιαία, αλλά έκανε το δέρμα μου να ανατριχιάσει, επειδή το πράγμα αυτό έμοιαζε με ζωντανή πέτρα. Είναι αυτή η σκληρότητα που κάνει τόσο δύσκολη τη δουλειά των βουτηχτών, επειδή κανένα όπλο δεν μπορεί να τη διαπεράσει. Πίεσα το σημείο γύρω από ένα εξόγκωμα και το μαργαριτάρι τινάχτηκε στο νερό σαν σπόρος μέσα από ένα παραγινωμένο φρούτο. Προσπάθησα να το πιάσω, αλλά αυτό συνεχώς ξέφευγε μέσα από τα δάχτυλά μου. Κάτι με χτύπησε σαν σφυρί ανάμεσα στις ωμοπλάτες. Πιάνοντας τελικά το μαργαριτάρι, περισσότερο από τύχη παρά από επιδεξιότητα, σύρθηκα σαν τρελός πάνω στη λάσπη, δέχτηκα δυο ακόμη οδυνηρά χτυπήματα στον ώμο και τελικά κατάφερα να βγω στην επιφάνεια, ρουφώντας αχόρταγα τον αέρα.

Ο Μπάρναρ βρισκόταν ακόμη εκεί κάτω, σαν ένα θολό περίγραμμα μέσα στη λάσπη που σήκωναν τα κόκκινα πλοκάμια. Έβαλα στην τσέπη το μαργαριτάρι, πήρα βαθιά ανάσα και ξαναβούτηξα. Ο πολύποδας και ο φίλος μου ήταν πια-

σμένοι σε ένα θανάσιμο αγκάλιασμα, επειδή ο Μπάρναρ δεν μπορούσε με το ένα χέρι να στραγγαλίσει το πλάσμα αλλά και ο πολύποδας δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει όλα του τα πλοκάμια για να του επιτεθεί.

«««»»

Θυμάμαι πως κάποτε που βρισκόμασταν στις στέππες, ο Μπάρναρ είχε πιάσει ένα μεγάλο κομμάτι ορυκτό αλάτι και το είχε κάνει θρύψαλλα με το ένα χέρι. Όμως τα πνευμόνια του θα πρέπει να ήταν έτοιμα να σπάσουν, ενώ ο πολύποδας δεν έδειχνε να αποδυναμώνεται. Έφτασα κολυμπώντας δίπλα του και έσφιξα με τα δυο μου χέρια τον κόμπο. Αυτό προκάλεσε στο πλάσμα αρκετό πόνο ώστε να αφήσει το φίλο μου. Κάτι απόσπασε κρέας από το πρόσωπό μου αλλά μετά ήμασταν ελεύθεροι και κολυμπήσαμε προς την επιφάνεια.

Καταφέραμε να φτάσουμε στην όχθη και να ακουμπήσουμε το πάνω μέρος του κορμού μας επάνω της. Του έδειξα το μαργαριτάρι. Το πρόσωπό του ήταν γδαρμένο σε δύο σημεία, έχοντας τραύματα όπως αυτά που προκαλεί το ξύσιμο πάνω σε βράχους. Το αριστερό μου μάγουλο ήταν μια ανοιχτή πληγή - η ουλή είναι ακόμη ολοφάνερη.

"Σκληρή δουλειά, αλλά πλούσια ανταμοιβή", είπε ο Μπάρναρ.

"Πράγματι", είπα εγώ, "αλλά αυτή η δουλειά ήταν η σκληρότερη που έχω κάνει ποτέ, φίλε μου".

«««»»

Ύστερα ακούσαμε ένα θόρυβο κάπου μια ή δυο λιμνούλες μακριά μας. Τραβήξαμε τα σπαθιά και κολυμπήσαμε προς τα εκεί, σπρώχνοντας μπροστά μας τα σακκίδια. Μερικοί θάμνοι στην απέναντι όχθη σείονταν ακόμα. Από τη λιμνούλα, πέρα από την όχθη, ακούστηκαν πλατσουρίσματα και η λαχανιασμένη ανάσα ενός ανθρώπου.

Κολυμπήσαμε μέχρι την όχθη και κοιτάξαμε. Ένας μικρόσωμος άνδρας τσαλαβουτούσε στο νερό, χώνοντας κάθε τόσο ένα κοντάρι που κρατούσε στο βυθό. Καθώς τον παρακολουθούσαμε, τα χτυπήματά του έγιναν πιο μεθοδικά και φάνηκε να ηρεμεί. Ένα παχύρευστο πράσινο υγρό ανάβραζε γύρω του, γεμάτο φυσαλίδες αέρα.

Μου φάνηκε πως τον αναγνώριζα. Γύρισε το κοντάρι του ανάστροφα και ψαχούλεψε με το στέλεχος του το βυθό, ενώ η αιχμή του φαινόταν πράσινη πάνω από τον ώμο του. Μετά βλαστήμησε, έφτυσε και κολύμπησε μέχρι την όχθη, σε ένα σημείο όπου είχε αφημένα μερικά σακκίδια και ένα θηκαρωμένο σπαθί.

Τότε θυμήθηκα πως τον είχα δει στο πανηγύρι του Σαπούρ, όπου και είχα πρωτομάθει για τους βάλτους των μαργαριταριών. Βρισκόταν στην ίδια ταβέρνα με εμένα και κάτι φίλους μου που συζητούσαν για το παράνομο κυνήγι. Δεν φαινόταν να είχε μάθει πολύ περισσότερα από εμάς πάνω στο θέμα, αν έκρινε κανείς από τα παρατημένα του εφόδια. Αν κάποια περίπολος τοξοτών εντοπίσει τα πράγματά σου σε μια όχθη, θα καταλάβει αμέσως πως κι εσύ βρίσκεσαι κάπου

σμένοι σε ένα θανάσιμο αγκάλιασμα, επειδή ο Μπάρναρ δεν μπορούσε με το ένα χέρι να στραγγαλίσει το πλάσμα αλλά και ο πολύποδας δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει όλα του τα πλοκάμια για να του επιτεθεί.

«««»»

Θυμάμαι πως κάποτε που βρισκόμασταν στις στέππες, ο Μπάρναρ είχε πιάσει ένα μεγάλο κομμάτι ορυκτό αλάτι και το είχε κάνει θρύψαλλα με το ένα χέρι. Όμως τα πνευμόνια του θα πρέπει να ήταν έτοιμα να σπάσουν, ενώ ο πολύποδας δεν έδειχνε να αποδυναμώνεται. Έφτασα κολυμπώντας δίπλα του και έσφιξα με τα δυο μου χέρια τον κόμπο. Αυτό προκάλεσε στο πλάσμα αρκετό πόνο ώστε να αφήσει το φίλο μου. Κάτι απόσπασε κρέας από το πρόσωπό μου αλλά μετά ήμασταν ελεύθεροι και κολυμπήσαμε προς την επιφάνεια.

Καταφέραμε να φτάσουμε στην όχθη και να ακουμπήσουμε το πάνω μέρος του κορμού μας επάνω της. Του έδειξα το μαργαριτάρι. Το πρόσωπό του ήταν γδαρμένο σε δύο σημεία, έχοντας τραύματα όπως αυτά που προκαλεί το ξύσιμο πάνω σε βράχους. Το αριστερό μου μάγουλο ήταν μια ανοιχτή πληγή - η ουλή είναι ακόμη ολοφάνερη.

"Σκληρή δουλειά, αλλά πλούσια ανταμοιβή", είπε ο Μπάρναρ.

"Πράγματι", είπα εγώ, "αλλά αυτή η δουλειά ήταν η σκληρότερη που έχω κάνει ποτέ, φίλε μου".

«««»»

Ύστερα ακούσαμε ένα θόρυβο κάπου μια ή δυο λιμνούλες μακριά μας. Τραβήξαμε τα σπαθιά και κολυμπήσαμε προς τα εκεί, σπρώχνοντας μπροστά μας τα σακκίδια. Μερικοί θάμνοι στην απέναντι όχθη σείονταν ακόμα. Από τη λιμνούλα, πέρα από την όχθη, ακούστηκαν πλατσουρίσματα και η λαχανιασμένη ανάσα ενός ανθρώπου.

Κολυμπήσαμε μέχρι την όχθη και κοιτάξαμε. Ένας μικρόσωμος άνδρας τσαλαβουτούσε στο νερό, χώνοντας κάθε τόσο ένα κοντάρι που κρατούσε στο βυθό. Καθώς τον παρακολουθούσαμε, τα χτυπήματά του έγιναν πιο μεθοδικά και φάνηκε να ηρεμεί. Ένα παχύρευστο πράσινο υγρό ανάβραζε γύρω του, γεμάτο φυσαλίδες αέρα.

Μου φάνηκε πως τον αναγνώριζα. Γύρισε το κοντάρι του ανάστροφα και ψαχούλεψε με το στέλεχος του το βυθό, ενώ η αιχμή του φαινόταν πράσινη πάνω από τον ώμο του. Μετά βλαστήμησε, έφτυσε και κολύμπησε μέχρι την όχθη, σε ένα σημείο όπου είχε αφημένα μερικά σακκίδια και ένα θηκαρωμένο σπαθί.

Τότε θυμήθηκα πως τον είχα δει στο πανηγύρι του Σαπούρ, όπου και είχα πρωτομάθει για τους βάλτους των μαργαριταριών. Βρισκόταν στην ίδια ταβέρνα με εμένα και κάτι φίλους μου που συζητούσαν για το παράνομο κυνήγι. Δεν φαινόταν να είχε μάθει πολύ περισσότερα από εμάς πάνω στο θέμα, αν έκρινε κανείς από τα παρατημένα του εφόδια. Αν κάποια περίπολος τοξοτών εντοπίσει τα πράγματά σου σε μια όχθη, θα καταλάβει αμέσως πως κι εσύ βρίσκεσαι κάπου

κοντά και θα σε ξετρυπώσει οπωσδήποτε, έστω κι αν στην αρχή καταφέρεις να ξεφύγεις. Όσο για το σπαθί, ακόμη και στο θαμπό φως των βάλτων, το γυαλισμένο μπρούτζινο θηκάρι του έμοιαζε με φανάρι.

"Μου φαίνεται πως τον ξέρω", είπα στον Μπάρναρ. "Καλύτερα να πιάσουμε φιλίες μαζί του. Η δουλειά θα είναι ευκολότερη για τρεις κι αν δεν του μάθουμε μερικά πράγματα θα τραβήξει την προσοχή των στρατιωτών που περιπολούν την περιοχή".

"Σύμφωνοι", είπε ο φίλος μου. "Αλλά μέχρι να μάθει λίγα πράγματα, θα παίρνει μόνο το ένα τέταρτο των κερδών. Είναι ολοφάνερα ερασιτέχνης και νομίζω πως μόλις πρόσφατα έχασε το συνεργάτη του".

«« »»

Και πράγματι έτσι είχε συμβεί, όπως είδαμε μπαίνοντας στη λιμνούλα όπου βρισκόταν. Κάναμε φιλικές χειρονομίες αλλά εκείνος έστρεψε το κοντάρι προς το μέρος μας και περίμενε επιφυλακτικά. Όσο για τη δική μας προσοχή, την είχε τραβήξε αποκλειστικά αυτό που βρισκόταν κάτω από το νερό.

Στην αρχή συνειδητοποιήσαμε πως ο πολύποδας τον οποίο είχαμε αντιμετωπίσει ήταν μικρός. Σε εκείνη τη λιμνούλα κυριαρχούσε ένας τρίμετρος. Στα πλοκάμια του κρατούσε το σώμα ενός άλλου, μεγαλόσωμου άνδρα. Ωστόσο, δεν ήταν ο πολύποδας και ίσως ούτε η απειρία του συντρόφου του που έφταιγαν για το θάνατό του

αλλά μάλλον η κακή του τύχη. Ένας παραμονευτής, μεγάλος σαν τσομπανόσκυλο, είχε τα δόντια του καρφωμένα ακόμη στο πόδι του άνδρα, ενώ το σπασμένο επίπεδο κεφάλι με τα εξογκωμένα μάτια ανάβλυζε ένα πράσινο σύννεφο υγρών.

Οι παραμονευτές μοιάζουν με τις αράχνες, μόνο που το πίσω μέρος του σώματός τους δεν είναι ένας στρογγυλός λείος σάκκος αλλά σκεπασμένο με σκληρές πλάκες, όπως των σκαθαριών. Το δηλητήριό τους κάνει το σώμα να πρήζεται και να γίνεται μιάμιση φορά το αρχικό του μέγεθος. Μα ακόμα κι έτσι, το ανοιχτόχρωμο λουκάνικο που κρατούσε ο πολύποδας θα πρέπει να ήταν στη ζωή ένας τύπος αρκετά γιγαντόσωμος ώστε να κάνει ακόμη και τον Μπάρναρ να φαίνεται φυσιολογικός.

Από τα τρία πράγματα στο βυθό, μόνο ο πολύποδας ζούσε ακόμη και καθώς περνούσαμε από κοντά του μάθαμε κάτι ακόμη που δεν το ξέραμε: αυτά τα πλάσματα έχουν ανάμεσα στα πλοκάμια τους και στοματικά όργανα για να τρώνε ζώα κι αν αφήσεις κοντά τους ένα άψυχο κουφάρι, θα το καταβροχθίσουν αν και με αηδιαστικά αργό τρόπο. Ο πολύποδας κρατούσε το μπράτσο του άνδρα με τα πλοκάμια του και προσπαθούσε να μασήσει τη σάρκα με αργές ρουφηξιές.

«« »»

Το όνομα του μικρόσωμου άνδρα ήταν Κέρκιν. Θυμόταν τη συνάντησή μας και δεν ντρέπομαι

να σου πω ότι με αναγνώρισε από τη φήμη μου. Ήταν κι αυτός έκπληκτος από τη δυσκολία του εγχειρήματος που είχε ξεκινήσει και έτσι δεν αργήσαμε να συμφωνήσουμε σε μια συνεργασία. Οι ελπίδες του Κέρκιν χωρίς εμάς θα ήταν ανύπαρκτες κι έτσι δέχθηκε χωρίς πολλά λόγια το τέταρτο των κερδών. Του δώσαμε φελλό και τον βοηθήσαμε να ξαναφτιάξει το σακκίδιό του.

"Κοιτάξτε!" φώναξε.

Ο μεγάλος πολύποδας χτυπιόταν σπαστικά. Όταν τον είχαμε πρωτοδεί ήταν πιο κόκκινος από τον δικό μας - αργότερα μάθαμε πως αυτό ήταν το χρώμα των ενηλίκων - αλλά τώρα ήταν εκπληκτικά χλωμός, σχεδόν άσπρος και οι ρυθμικές κινήσεις του πρόδιδαν ανημποριά και πόνο. Μέσα σε λίγη ώρα, έπαψε να κινείται εντελώς.

"Το δηλητήριο του παραμονευτή!" είπε ο Μπάρναρ. Και ασφαλώς, αυτό ήταν. Με το σκληρό του δέρμα, ο πολύποδας δεν θα είχε κανένα φόβο από την επίθεση ακόμη και του μεγαλύτερου παραμονευτή. Το δηλητήριο, όμως, είχε περάσει μέσα στο πλάσμα από το δηλητηριασμένο κρέας. Ο πολύποδας είχε τέσσερα σακούλια, τρία από τα οποία είχαν μαργαριτάρια πρώτου μεγέθους και στο τέταρτο ένα δεύτερης ποιότητας.

«« »»

Για κάποιο διάστημα είχαμε ένα τέλειο μέσο ψαρέματος. Σύραμε το σώμα του Χασπ, του φίλου του Κέρκιν, σε αρκετές ακόμη λιμνούλες. Ανακαλύψαμε πως αν ένας πολύποδας δεχόταν

ένα ισχυρό χτύπημα στον κόμπο του, στρεφόταν προς το πτώμα που του ρίχναμε ανάμεσα στα πλοκάμια και τελικά προσπαθούσε να τραφεί με αυτό. Καταφέραμε με αυτή τη μέθοδο να αποκτήσουμε πάνω από δέκα μαργαριτάρια, αλλά ο Χασπ είχε ήδη αρχίσει να γίνεται κομμάτια - όχι τόσο από το μασούλημα των πολύποδων όσο από το δηλητήριο του παραμονευτή. Ο σκελετός θρυμματίστηκε και το δέρμα διαλύθηκε εντελώς ξαφνικά, γεμίζοντας το νερό με σύννεφα κομματιασμένης σάρκας.

Μέσα σε λίγα λεπτά ολόκληρη η λιμνούλα είχε μετατραπεί σε μια αηδιαστική σούπα, αναγκάζοντάς μας να κολυμπήσουμε με όλη μας τη δύναμη προς την όχθη. Το διαλυμένο πτώμα σκότωσε και δυο μικρούς πολύποδες που φύτρωναν εκεί αλλά δεν βουτήξαμε για τα μαργαριτάρια.

Άρχισε πάλι η κοπιαστική δουλειά. Όσο η περισυλλογή των μαργαριταριών ήταν εύκολη, ο Κέρκιν παραπονιόταν πως ο Χασπ ήταν δικός του συνεργάτης, άρα έπρεπε να μοιραστούμε στα ίσα τα κέρδη. Όταν ξαναρχίσαμε να παλεύουμε με τους πολύποδες, δεν τόλμησε να ξαναμιλήσει. Αρπάξαμε άλλα τρία μαργαριτάρια με τον τρόπο που είχαμε χρησιμοποιήσει αρχικά.

«« »»

Κόντευε πια να νυχτώσει κι έτσι βγήκαμε στην όχθη, αν και ήμασταν πολύ εξαντλημένοι για να φάμε από τις προμήθειές μας. Χωθήκαμε μέσα στους θάμνους και μείναμε εκεί ακίνητοι σαν πε-

θαμένοι - δηλαδή ο Μπάρναρ κι εγώ. Ο Κέρκιν ανέλαβε να φυλάξει πρώτος σκοπιά, γιατί δεν μπορούσε να κοιμηθεί από τον ενθουσιασμό του και ταυτόχρονα δεν άφηνε κι εμένα να κοιμηθώ. Χαιρόταν σαν ερασιτέχνης για τα πλούτη που είχαμε αποκτήσει. Για να τον ευχαριστήσω, έμεινα λίγο ξύπνιος και μίλησα μαζί του.

"Όλη τη μέρα δεν είδαμε ούτε μια βάρκα, Νιφτ", έκρωξε.

"Πολύ λίγοι άνθρωποι ξέρουν πόσο εύκολο είναι το παράνομο κυνήγι αυτή την εποχή. Ασφαλώς, αν το μάθουν πολλοί, θα μαζευτούν όλοι εδώ και τότε τα πράγματα θα σφίξουν. Εμείς, όμως, ήρθαμε πρώτοι και αυτό είναι που μετράει!..." Σώπασα λίγο κι έπειτα κάτι θυμήθηκα: "Είπες πως όλα αυτά οφείλονται στην τελετή του Ετήσιου Βασιλιά. Για εξήγησέ μου, τι είναι αυτή η τελετή, φίλε Κέρκιν;"

Ο Κέρκιν μίλησε χωρίς δισταγμό. Στα θέματα διακυβέρνησης της Βασίλισσας, οι πληροφορίες του ήταν πολύ περισσότερες από τις δικές μας, και κάθε άνθρωπος αρέσκεται να θεωρείται ειδικός σε κάτι.

"Η τελετή αυτή ονομάζεται Θεοποίηση του Ετήσιου Βασιλιά. Σημαίνει πως η Βασίλισσα δίνει τέλος στην ετήσια βασιλεία του, κάνοντάς τον αθάνατο".

Σταμάτησε και άρχισε να γελάει κακαριστά μέχρι που να τον ρωτήσω: "Και πώς καταφέρνει κάτι τέτοιο;"

"Μα πώς αλλιώς; ρουφάει μέχρι και την τελευταία σταγόνα από το αίμα του μπροστά στα μάτια των συγκεντρωμένων υπηκόων της. Πρέ-

πει να είναι πολύ προσεκτική για να το πιεί όλο. Αν χαθεί έστω και μια μικρή ποσότητα, το ξόρκι του αίματος θα είναι ατελές και η μαγεία του δεν θα πιάσει".

"Και τί την ωφελεί αυτή η μαγεία, Κέρκιν;"

"Σβήνει από το σώμα της τη φθορά ενός ολόκληρου χρόνου! Ασφαλώς, όλα τα πανίσχυρα ξόρκια έχουν ένα τρομερό τίμημα έτσι και η εκτελεσή τους δεν πάει καλά. Το ίδιο συμβαίνει και μ' αυτό. Ξεκινώντας από την ιερή νύχτα και για κάθε νύχτα μετά από αυτήν που θα στερείται το αίμα του Ετήσιου Βασιλιά, θα γερνάει έναν ολόκληρο χρόνο. Αυτή η φθορά, ακόμη κι αν στη συνέχεια επαναφέρει το ξόρκι, δεν πρόκειται ποτέ να επανορθωθεί. Το αίμα του Ετήσιου Βασιλιά θα τη συγκρατήσει απλώς στην ηλικία που έφτασε μέσα στις μέρες που πέρασαν. Καταλαβαίνεις πως ένας μήνας αρκεί για να τη μετατρέψει σε γριά στρίγκλα και γριά θα μείνει για πάντα, ακόμη και αν το ξόρκι ξαναγίνει στη συνέχεια με επιτυχία".

«««»»

Ο Κέρκιν ήταν μια αστείρευτη πηγή πληροφοριών, και εγώ τον ενθάρρυνα να συνεχίσει - δεν βλάφτει να μαθαίνεις ό,τι μπορείς, ειδικά όταν σου προσφέρεται δωρεάν. Η βασίλισσα δεν έπινε ασφαλώς αίμα μόνο στην ετήσια γιορτή, αν και αυτό ήταν το ελάχιστο που απαιτούσε για τις ανάγκες της. Τρεφόταν σποραδικά και από τυχαίους υπηκόους της, αν και σπάνια μέχρι σημείου να τους σκοτώσει, έτσι ώστε να

μπορεί να βασίζεται στην ανοχή του κόσμου. Οι κάτοικοι του βάλτου την είχαν δεχθεί σαν κυβερνήτη τους εδώ και τριακόσια χρόνια, επειδή τους είχε προσφέρει την απαραίτητη μαγεία για την εκδίωξη των δαιμόνων των βάλτων, με τους οποίους οι ντόπιοι πολεμούσαν από αμνημονεύτων χρόνων.

Ο Κέρκιν φάνηκε να ενθουσιάζεται ενώ συνέχιζε τη διήγησή του. Μου πρότεινε να σκοτώσουμε έναν δαίμονα ή να πάρουμε τον παραμονευτή που είχε σκοτώσει και να πάμε στο παλάτι της Βουλβούλα για να πάρουμε την αμοιβή της επικύρηξης.

Η μεγάλη πυραμίδα στο κέντρο του βάλτου θα ήταν πλημμυρισμένη από ανθρώπους. Μου περιέγραψε το θέαμα και μου υπενθύμισε πόσο ειρωνικό θα ήταν να παραβρεθούμε με μια περιουσία από παράνομα μαργαριτάρια στις τσέπες μας! Ίσως μπορούσαμε να ρίξουμε και μια ματιά στον καταδικασμένο Ετήσιο Βασιλιά, όσο περίμενε στο δωμάτιό του πριν την τελετή, επειδή είχε γίνει πια παράδοση οι φρουροί να αφήνουν τον κόσμο να τον δει έναντι μιας μικρής αμοιβής. Άρχισε να μου περιγράφει το λαβυρινθώδες εσωτερικό του παλατιού της Βουλβούλα λες και το γνώριζε από πρώτο χέρι.

«« »»

Ο ταλαίπωρος Κέρκιν δεν έζησε να δει το μεσημέρι της επόμενης μέρας. Έμεινε πίσω, καθώς ψάχναμε για τον δεύτερο πολύποδα εκείνης της μέρας. Ο πρώτος μας είχε φάει όλο το πρωινό,

μας είχε εξαντλήσει μέχρι θανάτου, και τελικά μας είχε προσφέρει μόνο ένα αποσπόρι δεύτερης ποιότητας.

Ο Κέρκιν δεν διέθετε τη δική μας αντοχή κι έτσι κολυμπούσε σαν μεθυσμένος. Κάποια στιγμή μας έχασε από τα μάτια του και μπήκε κατά λάθος σε μια άλλη λιμνούλα την οποία πίστευε πως διασχίσαμε πριν από αυτόν. Τα βίαια πλατσουρίσματα του μας γύρισαν πίσω. Αυτό που είδαμε μας άφησε έκπληκτους.

Είχε βρεθεί σε μια πολύ βαθιά λιμνούλα όπου μεγάλωνε ένας πολύποδας τόσο μεγάλος, ώστε έκανε της τρίχες του κεφαλιού μου να σηκωθούν - θα πρέπει να ήταν τουλάχιστον πέντε μέτρα από τη ρίζα ως τις άκρες των πλοκαμιών.

Μάλλον δεν περίμενε κάποια πρόκληση, αλλά απλά άρπαξε το πόδι του Κέρκιν με πλοκάμια παχύτεραααπό το σώμα του φτωχού συντρόφου μας. Φτάσαμε στη λίμνη ακριβώς την ώρα που τον τραβούσε κάτω από το νερό. Δυο πελώρια πλοκάμια έπιασαν το κεφάλι του και το τράβηξαν βίαια.

Όλο το σώμα του Κέρκιν συσπάσθηκε σαν να το είχε χτυπήσει κεραυνός και μετά κρέμασε μέσα στα πλοκάμια του πλάσματος σαν μουλιασμένο κούτσουρο. Ο πολύποδας άρχισε να τον τρώει με τόση ταχύτητα, ώστε είχε απογυμνώσει από σάρκα το ένα μπράτσο του μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Ούτε καν προσπαθήσαμε να πάρουμε τα μαργαριτάρια από το πτώμα του. Κολυμπήσαμε μέχρι την όχθη και συρθήκαμε πάνω στη λάσπη.

« « » »

Νιώθαμε θλιμμένοι σαν χειμωνιάτικο πρωινό. Οι κόποι μας έπρεπε πάλι να αυξηθούν και είχαμε ήδη αρχίσει να συνειδητοποιούμε πόσα ατυχήματα μπορούσε να πάθει κάποιος σε εκείνα τα μέρη. Ξαναμετρήσαμε τα μαργαριτάρια μας. Ήταν αρκετά για να ζήσουμε άνετα ένα χρόνο αρκετά για να αγοράσουμε ακριβά ξόρκια από τους καλύτερους μάγους, αρκετά για να πλαγιάσουμε με γυναίκες των πιο σπάνιων ικανοτήτων. Όμως, υπήρχαν τόσα ακόμη γύρω μας. Ξέρεις πώς είναι αυτό το συναίσθημα. Με είχε πλημμυρίσει άλλη μια φορά στο παρελθόν. Μόλις είχα ληστέψει τον Κόμη του Μάνξλοου και περνούσα μέσα από το χαρέμι του για να βρω την έξοδο. Ένα πανώριο πλάσμα με κάλεσε κοντά του. Ζαλισμένος από την επιτυχία, σταμάτησα για να την ικανοποιήσω. Μόλις όμως είχα σηκωθεί από το κρεβάτι, μισή ντουζίνα ακόμη ξύπνησαν και προσπάθησαν να με πείσουν με ψίθυρους να ικανοποιήσω κι αυτές. Ένιωθα πως μπορούσα να το κάνω αλλά είχα αμύθητα πλούτη μέσα στο σάκκο μου και έτσι αναγκάστηκα να τις αφήσω με πόνο στην καρδιά. Με τα μαργαριτάρια, τα πράγματα ήταν ακόμη χειρότερα. Σε βάρος άξιζαν πολύ περισσότερο από το χρυσάφι - ένας άνθρωπος σαν και μένα που μετακινείται συνεχώς μπορεί να έχει μια ολόκληρη περιουσία στο πουγκί του!

Μείναμε, όμως, να κοιτάζουμε τα γκρίζα σύννεφα και ο καθένας περίμενε από τον άλλον να είναι ο πρώτος που θα προτείνει να αρκεστούμε

σε όσα έχουμε και να τα παρατήσουμε.

"Λοιπόν", αναστέναξα, μόνο και μόνο για πω κάτι, "θα πρέπει να ευγνωμονούμε τη βασίλισσα που έκανε αυτό το μέρος τόσο ασφαλές. Για φαντάσου να είχαμε να αντιμετωπίσουμε και τους δαίμονες του βάλτου!"

"Τουλάχιστον αυτοί ανασαίνουν αέρα και μέσα στις φλέβες τους κυλάει αίμα", μούγκρισε ο Μπάρναρ. "Δεν μοιάζουν με αυτά τα αηδιαστικά πλάσματα της λάσπης. Πολύποδες, παραμονευτές... μπλιάχ!"

Εγώ δεν τον πολυάκουγα, επειδή εκείνη τη στιγμή ένα νέο σχέδιο σχηματιζόταν στο μυαλό μου. Ήταν κάτι τόσο όμορφο και λεπτό, ώστε σχεδόν ξαφνιάστηκα από την ίδια μου την ευφυΐα.

"Μα τη Μαύρη Ρωγμή", είπα χαμηλόφωνα, "έχω μια ιδέα που μπορεί να μας κάνει απερίγραπτα πλούσιους. Πρέπει να βρούμε τον παραμονευτή που σκότωσε ο Κέρκιν και να σκοτώσουμε κι εμείς ένα δαίμονα. Θα πάμε τα κουφάρια τους στην πυραμίδα της βασίλισσας, έγκαιρα ώστε να προλάβουμε την τελετή του Ετήσιου Βασιλιά. Ο Κέρκιν είχε πει ότι θα γίνει σε πέντε ημέρες. Αν φτάσουμε δυο μέρες νωρίτερα, όλα θα είναι τέλεια!"

III

Ειλικρινά δεν ξέρω να σου πω τι είναι δυσκολότερο - να σκοτώσεις έναν παραμονευτή μέσα σε μια λιμνούλα με ένα δίμετρο ακόντιο ή να

κυνηγήσεις ένα δαίμονα στους μαύρους λόφους δυτικά των βάλτων; Εμείς έπρεπε να τα κάνουμε και τα δύο.

Τι; Νομίζεις πως δεν μπορέσαμε να ξαναβρούμε εκείνη τη λιμνούλα; Όχι, τη βρήκαμε αρκετά γρήγορα. Ο πολύποδάς μας είχε μαυρίσει και τα μισά του πλοκάμια είχαν πέσει. Και ο παραμονευτής ήταν εκεί αλλά δυστυχώς το μισό πισινό του μέρος ήταν φαγωμένο. Τουλάχιστον, γλιτώσαμε τον κόπο να αναζητήσουμε έναν άλλο παραμονευτή, επειδή ένας άλλος βρισκόταν ήδη μέσα στη λιμνούλα και ήταν αυτός που είχε φάει τον πεθαμένο. Ελπίζω η μοίρα να μη μου ξαναδώσει ποτέ ένα θέαμα όπως αυτό που αντίκρυσαν τα μάτια μου σε εκείνα τα νερά. Το πλάσμα ήταν μαύρο σαν τη λάσπη και φαινόταν να γεμίζει σχεδόν όλη τη λιμνούλα.

Κολυμπούσα πρώτος επειδή ήμουν ταχύτερος με το κοντάρι και το πλάσμα παράτησε το φαγητό του και όρμησε προς το μέρος μου. Όσο για το κοντάρι, ήμασταν τυχεροί που είχαμε συναντήσει τον Κέρκιν και το είχαμε στα χέρια μας αλλά κανονικά θα έπρεπε να είχαμε κόψει μισό μέτρο από τη λαβή του ώστε να ισορροπεί καλύτερα στη χρήση κάτω από το νερό.

Αν δεν το κρατούσα με τη μύτη προς τα κάτω, παρόλο που αυτό εμπόδιζε το κολύμπι μου, θα ήμουν τώρα νεκρός. Τα δόντια του παραμονευτή ήταν μεγάλα σαν τα μπράτσα μου και πριν μπορέσω καν να αντιδράσω, ήταν αρκετά κοντά στα πόδια μου για να μπορώ να μετρήσω τις μικροσκοπικές προεξοχές που τα κάλυπταν. Είχα χρόνο μόνο για να σφίξω το κοντάρι - η ίδια η

φόρα του παραμονευτή έκανε την αιχμή του ακοντίου να διαπεράσει το επίπεδο κεφάλι του, ανάμεσα σε αυτά τα μαύρα, εξογκωμένα μάτια. Κρατήθηκα από το στέλεχος του ακοντίου όπως ένα μυρμήγκι κρατιέται από ένα άχυρο σε ώρα ανεμοθύελλας. Το καλό με τους παραμονευτές είναι πως τα σκληρά σημεία του σώματός τους είναι στο εξωτερικό και αυτά από μόνα τους δεν είναι ιδιαίτερα βαριά. Αλλάζουν δέρματα σαν τα φίδια, αφήνοντας πίσω τους τέλεια καύκαλα, ελαφριά σαν άχυρα. Αυτός ο παραμονευτής ήταν αληθινό τέρας, μεγάλος σαν μοσχάρι, αλλά όταν του βγάλαμε τα σωθικά μειώσαμε το βάρος στο μισό. Αδειάσαμε και το δηλητήριό του και είδαμε τους θάμνους όπου έπεφτε, να κιτρινίζουν και να μαραίνονται.

Σύραμε το κουφάρι στους πρόποδες των λόφων από όπου είχαμε έρθει την προηγούμενη μέρα. Μαζέψαμε αρκετά ξερόκλαδα από θάμνους για να ανάψουμε φωτιά σε μια απάνεμη εσοχή.

Ανακαλύψαμε πως αν ανοίγαμε την κοιλιά του παραμονευτή και ρίχναμε μέσα κάρβουνα και πυρωμένες πέτρες, τα απομεινάρια των σωθικών του μπορούσαν να λιώσουν και να στραγγίξουν.

Δουλεύαμε όλο το υπόλοιπο της μέρας, μέχρι που τελικά από το κουφάρι απόμειναν μονάχα δυο μαύρα εύκαμπτα αλλά πολύ σκληρά τσόφλια.

Δεν ζύγιζαν περισσότερο από έναν μικρόσωμο άνθρωπο, αν και ήταν πολύ δύσκολα στο κουβάλημα. Τα δέσαμε πάνω στο κοντάρι και αρχίσαμε να το μεταφέρουμε ανάμεσά μας, σαν σκο-

τωμένο ελάφι. Το κουβαλούσαμε όλη τη νύχτα, κατευθυνόμενοι προς τους λόφους στα δυτικά.

««»»

Μέχρι την αυγή, τούς είχαμέ φτάσει. Σε εκείνα τα μέρη είχαν αποτραβηχτεί οι δαίμονες των βάλτων, έτσι ώστε να βρίσκονται ακριβώς στα όρια της μαγείας της Βουλβούλα. Κρύψαμε τον παραμονευτή σε μια μικρή ρεμματιά και τον σκεπάσαμε με πέτρες, αν και μόνο ένας παραμονευτής μπορεί να φάει έναν άλλο και αυτοί σπάνια βγαίνουν από το νερό. Εκεί κοντά βρήκαμε και ένα προφυλαγμένο μέρος για να κοιμηθούμε, αν και οι δαίμονες δεν βγαίνουν ποτέ στη διάρκεια της μέρας. Κυνηγούν τη νύχτα κι έτσι κοιμηθήκαμε κι εμείς μέχρι να πέσει το σκοτάδι, επειδή αυτή θα ήταν η ώρα και του δικού μας κυνηγιού.

Τα πλάσματα αυτά είναι ευάλωτα μόνο στο στέρνο, το οποίο είναι στενό, ενώ τα γόνατά τους, που λυγίζουν προς τα πίσω, τους δίνουν τη γρηγοράδα και την ευελιξία των λαγών. Ξέρεις πως τα καταφέρνω ιδιαίτερα καλά με το ακόντιο, αλλά αν πρόκειται για δαίμονα των βάλτων, θέλω να βλέπω καθαρά και να μπορώ να ρίξω πριν καταλάβει πως είμαι εκεί.

Δοκιμάσαμε μια ασυνήθιστη μέθοδο. Ήταν σχέδιο του Μπάρναρ και ιδιαίτερα έξυπνο μάλιστα. Η μελαγχολική φύση των δαιμόνων των βάλτων είναι πολύ γνωστή. Συχνά αυτοκτονούν πέφτοντας πάνω στα μαγικά φράγματα της Βουλβούλα. Λέγεται πως βρίσκουν πολλούς να κρέμο-

νται νεκροί στον αέρα, παγιδευμένοι μέσα στα αόρατα δίχτυα της βασίλισσας, σκεπασμένοι από τα γαλάζια σκουλίκια με τα οποία το ξόρκι της γεμίζει τα θύματά του. Ο Μπάρναρ υποστήριζε πως, με τέτοια απαισιόδοξη διάθεση, ίσως ένας δαίμονας θα πίστευε κάποιον που θα του έλεγε ότι είχε έρθει να τον βρει γυρεύοντας το θάνατο.

««»»

Ανακαλύψαμε έναν από αυτούς ψηλά στους λόφους, δίπλα στο φως μιας φωτιάς. Τον παρατηρήσαμε προσεκτικά πίσω από τα βράχια. Είχε το μπούτι ενός ανθρώπου περασμένο σε μια σούβλα. Το υπόλοιπο πτώμα βρισκόταν κομματιασμένο δίπλα του, σαν ξεσκισμένο κοτόπουλο, επειδή οι δαίμονες δεν χρησιμοποιούν ούτε μέταλλο ούτε πέτρα. Τα τεράστια χέρια που είχαν διαμελίσει το πτώμα ήταν σκεπασμένα από μαύρο ξεραμένο αίμα.

Ας πούμε ότι παίρνεις το φίλο μας τον Γκρίμλατ. Του αφήνεις τα μπράτσα στο ίδιο μήκος, αλλά ξεκινάς τις παλάμες από τη μέση του βραχίονα και μαζεύεις όλους τους μυς του στο κοντό μπράτσο που απομένει. Δώσε του πόδια παρόμοιων διαστάσεων, με δάχτυλα μακριά όπως των χεριών και γόνατα που λυγίζουν προς τα πίσω. Διπλασίασε το μέγεθος των γουρλωτών ματιών του, κόψε δυο πόντους από το σαγόνι του, εφοδίασέ τον με δόντια μεγάλα σαν τον αντίχειρά σου και έχεις μπροστά σου έναν δαίμονα των βάλτων.

Διάλεξα τη θέση μου μέσα στις σκιές. Ο Μπάρναρ έβγαλε έναν βαθύ αναστεναγμό και φώναξε:
"Ε, εκεί κάτω! Δαίμονας είσαι εσύ;"
Προχώρησε σέρνοντας με θόρυβο τα πόδια του στα χαλίκια, ενώ εγώ βρήκα την ευκαιρία να μετακινηθώ στο σημείο που ήθελα. Μόλις είδε τον Μπάρναρ, ο δαίμονας αναπήδησε.
"Μπορώ να καθίσω, φίλε δαίμονα;" ρώτησε ο Μπάρναρ. "Θέλω να μου κάνεις τη χάρη, να μου αφαιρέσεις τη ζωή".
Οι δαίμονες των βάλτων, παρά την ασχήμια τους, έχουν μια ιδιαίτερα μελαγχολική έκφραση που τονίζεται ακόμη περισσότερο από τα βοϊδίσια μάτια τους, έτσι που νιώθεις να τους λυπάσαι όταν δεν κινδυνεύεις από αυτούς. Εκείνος στεκόταν ζαρωμένος σε μια αμυντική στάση, αλλιώς θα τον είχα χτυπήσει αμέσως. Σχεδόν σε όλες τις στάσεις, τα πλάσματα αυτά κρατούν τούς ώμους διπλωμένους μπροστά και το στέρνο τους πάντα βυθισμένο ανάμεσα στους μυς του στήθους. Είναι τρωτοί μονάχα τη στιγμή που επιτίθενται. Αυτό ήταν και το σχέδιο του Μπάρναρ. Κάθισε άφοβα σταυροπόδι, ενώ ο θυμός άρχισε να αντικαθιστά την έκπληξη στο πρόσωπο του δαίμονα.
"Κουφός είσαι " φώναξε ο Μπάρναρ. "Γιατί με κοιτάς σαν ηλίθιος; Σκότωσέ με!"
Ο δαίμονας ρουθούνισε εκνευρισμένος και μετά κάθισε κάτω κι άρχισε πάλι να γυρίζει τη σούβλα με πολύ πεισματάρικο βλέμμα.
"Και γιατί να σε σκοτώσω;" ρώτησε. Έχουν αδύναμες, ψιλές φωνές, όπως μιας γριάς.
"Και γιατι όχι;" βροντοφώναξε ο Μπάρναρ.

"Μπορείς να με φας! Δεν βλέπεις πως είμαι άνθρωπος όπως αυτός που μαγειρεύεις;"
Έδειξε περιφρονητικά προς το κεφάλι που ήταν αφημένο δίπλα στο δαίμονα και το οποίο διέθετε ένα αξιοζήλευτο μαύρο μουστάκι.
"Αν δεν στο ζητούσα, θα με σκότωνες αμέσως - είσαι παράλογος!" παραπονέθηκε ο Μπάρναρ.
"Δεν είμαι εγώ ανόητος, εσύ είσαι", είπε ο δαίμονας κακόκεφα. "Μέχρι να ξαναπεινάσω, εσύ θα έχεις σαπίσει. Και όπως και νά 'χει το πράγμα, θα κάνω ό,τι μου αρέσει και δεν θα παίρνω εντολές από εσένα!" Και έγλειψε τα ακανόνιστα δόντια του ηχηρά για να τονίσει τα λόγια του.
"Εγώ περίμενα να με εξυπηρετήσεις και εσύ με προσβάλλεις!" φώναξε ο Μπάρναρ. Έβγαλε ένα βαθύ αναστεναγμό και ακούμπησε το μέτωπο στις παλάμες του. Ο δαίμονας άρχισε να δείχνει ενδιαφέρον.
"Γιατί θέλεις να πεθάνεις", ρώτησε απρόθυμα.
"Γιατί;" Το κεφάλι του Μπάρναρ σηκώθηκε με προσποιητή απορία. "Ο κόσμος είναι τόσο μάταιος, η ζωή τόσο μικρή και γεμάτη δυστυχίες κι εσύ ρωτάς γιατί; Επειδή τα βαρέθηκα όλα, να γιατί!"
Ο δαίμονας φάνηκε σκεπτικός. Σηκώθηκε αργά και πήρε το κεφάλι του δείπνου του στο χέρι - το χέρι ήταν αρκετά μεγάλο ώστε το κεφάλι να κυλίσει αρκετές φορές από τα ματωμένα νύχια μέχρι τη βάση της πελώριας παλάμης. Έπαιξε μια στιγμή με το κεφάλι σκεπτικά και μετά τράβηξε πίσω το χέρι του για να το πετάξει.
Ήταν η ευκαιρία που περίμενα. Τον κάρφωσα με τόση δύναμη, ώστε το μισό ακόντιο βγήκε

από την πλάτη του αλλά η ζωτικότητά του ήταν τόσο τρομερή ώστε κατάφερε να ολοκληρώξει τη ριξιά με το ακόντιο μέσα του. Ο Μπάρναρ κινήθηκε έγκαιρα και το κεφάλι χτύπησε το βράχο πίσω του τόσο δυνατά ώστε έγινε κομμάτια σαν σπασμένο κανάτι.

«« »»

Μεταφέραμε το δαίμονα στο σημείο που είχαμε κρύψει τον παραμονευτή, φτάνοντας εκεί με το ξημέρωμα. Πρώτα τακτοποιήσαμε καλύτερα το κουφάρι του παραμονευτή. Με λίγο πειραματισμό, καταφέραμε να του λυγίσουμε τα πόδια πάνω στο κεφάλι και να διπλώσουμε από πάνω το πίσω μέρος. Σε αυτή τη στάση το δέσαμε με σκοινιά και μετά το τυλίξαμε μέσα σε λαδωμένο δέρμα. Όταν τελειώσαμε, ο μπόγος είχε το μέγεθος ενός μικρόσωμου ανθρώπου που έχει ζαρώσει για να κοιμηθεί. Προσπαθήσαμε να στραγγίξουμε και το αίμα του δαίμονα αλλά πέρα από αυτό απλά του δέσαμε τα χέρια και τα πόδια μαζί. Ο Μπάρναρ τον έρριξε στον ώμο και συνεχίσαμε μέχρι που ξαναμπήκαμε στο βάλτο. Τώρα διασχίζαμε την ξηρά στα ανοιχτά, σπρώχνοντας τον παραμονευτή μέσα στο νερό μόνο όπου χρειαζόταν και προχωρόντας αρκετά γρήγορα.

Φτάσαμε σύντομα σε έναν από τους δρόμους που οδηγούσαν στην πυραμίδα, μια σειρά από κίτρινους στήλους που ακολουθούσαν μια σχεδόν συνεχόμενη γραμμή ξηράς. Αργά το απόγευμα, είδαμε από μακριά την πυραμίδα. Ήταν

πραγματικά πελώρια, αρκετά ψηλή για να ενώνει τα λιμνάζοντα σκοτεινά νερά με τα γκρίζα σύννεφα. Ξαπλώσαμε σε μια πλατιά όχθη ανάμεσα στους θάμνους και κοιμηθήκαμε άφοβα.

IV

Το πρωί βαρύναμε τον μπόγο του παραμονευτή με πέτρες και τον βουλιάξαμε σε μια λιμνούλα δίπλα στον έκτο στήλο από το παλάτι - κάπου ένα χιλιόμετρο μακριά. Ύστερα, ξεκινήσαμε για το παλάτι.

Έχω ταξιδέψει σε πολλά μέρη, αλλά σπάνια κάτι με έχει εντυπωσιάσει όσο εκείνη η πυραμίδα. Για να βρίσκονται τα ψηλότερα πατώματά της μέσα στα σύννεφα, θα πρέπει να περνούσε σε ύψος τα εκατό μέτρα. Παντού τριγύρω της υπήρχαν αποβάθρες, γιατί η ίδια ξεπρόβαλλε από το κέντρο μιας μεγάλης λίμνης και δεν υπήρχε ίχνος ξηράς γύρω της σε ακτίνα πεντακοσίων μέτρων. Τα κάτω δύο τρίτα της ήταν κτισμένα με πέτρα αλλά τα τελευταία πατώματα ήταν φτιαγμένα από ξύλο. Τα πελώρια δοκάρια ήταν το ίδιο εντυπωσιακά με τα πέτρινα αγκωνάρια της και σίγουρα θα τα είχαν φέρει από το Δάσος της Βαλίστρας, στους πρόποδες των Σιδερένιων Λόφων. Η υγρασία που θα επικρατούσε στην κορυφή φαινόταν από τη μαυρίλα του ξύλου.

«« »»

Στην όχθη της λίμνης συναντήσαμε πολλά πλοιάρια που έκαναν τη διαδρομή από και προς την πυραμίδα. Αρκετά έκαναν και το γύρο της, επειδή το εσωτερικό της ήταν ένας τεράστιος λαβύρινθος από διαδρόμους και δωμάτια. Είδαμε μόνο μια περίπολο και αυτοί μας χαιρέτισαν, βλέποντας πως κουβαλούσαμε μαζί μας ένα νεκρό δαίμονα.

Ο βαρκάρης που ανέλαβε να μας πάει στο παλάτι συμπαθούσε κι αυτός τους κυνηγούς δαιμόνων αλλά τους θεωρούσε κάπως ανόητους που έκαναν μια τόσο επικίνδυνη δουλειά. Μια και δεν φορούσαμε περιδέραια με δόντια ή νύχια, φαινόμασταν για πρωτάρηδες και έτσι δεν άργησε να ανοίξει το στόμα του για να μας απαντήσει σε όλα όσα θέλαμε να μάθουμε.

"Ακούσαμε πως όλη η κορυφή είναι φτιαγμένη από μεγάλα δοκάρια", είπε ο Μπάρναρ με προσποιητό δέος.

"Και πού να δείτε τα δοκάρια στην οροφή της κορυφής, εκεί όπου ο Βασιλιάς ξεκινά το προσκύνημά του", είπε ο βαρκάρης. "Μερικά ζυγίζουν ένα τόνο, αν και τα έχουν κάνει να κρέμονται σαν φτερά".

Σύμφωνα με την περιγραφή του, κάποιος θα μπορούσε να διασχίσει όλο το πάνω επίπεδο πατώντας μόνο στα δοκάρια της οροφής. Οι σκοποί μπροστά στην πόρτα του Βασιλιά ήταν μονάχα δύο, επειδή ο Βασιλιάς είχε ήδη πιεί ένα παραλυτικό υγρό ώστε να προετοιμαστεί για την αγρυπνία πριν την τελετή. Καθόταν ακίνητος και ξύπνιος μέσα στο κελλί του. Αν και ο όροφος θα σφραγιζόταν τη νύχτα πριν την τελετή, η φρουρά δεν επρόκειτο να αυξηθεί. Υποτίθεται, άλλωστε, πως ο Βασιλιάς περίμενε την τελετή με χαρά, και η φρουρά ήταν απλώς τιμητική.

«‹›»

Κατευθυνθήκαμε προς τη δυτική αποβάθρα, που είναι και η πιο πολυσύχναστη. Η ανατολική αποβάθρα χρησιμοποιείται για στρατιωτικούς σκοπούς, ενώ στη βόρεια και την ανατολική υπάρχουν ανοίγματα που φτάνουν μέχρι τα θεμέλια του παλατιού, επιτρέποντας την αναχώρηση σκαφών κατευθείαν από το εσωτερικό του. Στη δυτική είναι συγκεντρωμένες όλες οι μεγάλες αγορές και τα παζάρια, καθώς και τα περισσότερα πανδοχεία και κρασοπουλειά.

Περιπλανηθήκαμε στις πλατείες, χαζέψαμε στους πάγκους των πωλητών και ήπιαμε κρασί σε αρκετές διαφορετικές ταβέρνες. Θέλαμε να γνωριστούμε με όσο το δυνατον περισσότερους και ο δαίμονας στην πλάτη του Μπάρναρ ήταν η καλύτερη συστατική επιστολή. Οι περισσότεροι μας φέρονταν φιλικά όπως και ο βαρκάρης. Το κυνήγι των δαιμόνων είναι ο συνηθισμένος τρόπος για να μπορέσει ένας νέος να δει για πρώτη φορά την πρωτεύουσα. Αν κάποιος καθόταν να σκεφτεί λιγάκι, θα πρόσεχε πως ήμασταν αρκετά ώριμοι αλλά οι περισσότεροι δεν προσέχουν ιδιαίτερα τους άλλους. Σε μια ταβέρνα, ο κάπελας μας χρέωσε διπλή τιμή και μετά μας το αποκάλυψε γελώντας. Γελάσαμε κι εμείς, αλλά όταν φύγαμε εγώ πήρα μαζί μου το καπακωτό κύπελλο στο οποίο έπινα. Ήταν αυτό ακριβώς

που χρειαζόμασταν για το σχέδιο.

Στη συνέχεια αγοράσαμε σκοινί και πετονιά. Χρειαζόμασταν αρκετά μέτρα από το καθένα. Χωρίσαμε τις αγορές και πήγαμε σε διαφορετικά μέρη ο καθένας. Κάποιοι λιγότερο επαγγελματίες από εμάς θα ξαφνιάζονταν από τον αριθμό των συγκεντρωμένων. Όλοι οι κάτοικοι των βορεινών βάλτων - όπου βρίσκονταν και οι περισσότεροι συνοικισμοί - είχαν προστεθεί στον ήδη μεγάλο πληθυσμό του παλατιού.

«««»»

Το μεσημέρι πήγαμε στην Αίθουσα των Ακροάσεων, που βρισκόταν στο κεντρικό δωμάτιο του κατώτερου επιπέδου της πυραμίδας. Εκεί η βασίλισσα απέδιδε δικαιοσύνη τις περισσότερες μέρες του χρόνου αλλά εκείνη την περίοδο είχε αποσυρθεί στις κατακόμβες κάτω από τα θεμέλια της πυραμίδας. Εκεί θα επικοινωνούσε επί επτά ημέρες με τις μούμιες των παλιότερων Ετήσιων Βασιλέων. Την παραμονή της τελετής θα έβγαινε από εκεί, ενώ θα κατέβαζαν από το κελλί του τον φετινό Βασιλιά. Το ζευγάρι θα συναντιόταν στην αίθουσα όπου μόλις είχαμε μπει. Μετά τη συνάντηση, θα κατέβασαζαν το σώμα του Βασιλιά στις κατακόμβες - το τελευταίο μέρος του "προσκυνήματος" για να τοποθετηθεί μαζί με αυτά των προηγούμενων.

Σε εκείνο το δωμάτιο, φίλε μου, θα μπορούσαν να χωρέσουν πέντε ή έξι ταβέρνες όπως αυτή που βρίσκεσαι τώρα. Τρεις ιέρειες της Βασίλισσας άκουγαν τους αντιπρόσωπους του λαού

μια δουλειά που η Βουλβούλα καταφέρνει να κάνει μόνη, χάρη στην εξυπνάδα και τη μνήμη της. Βοηθοί δικαστές ήταν καθισμένοι σε έδρες τριγύρω στην αίθουσα. Θα πρέπει να υπήρχαν περίπου χίλιοι αιτούντες, αλλά το μέρος φαινόταν άδειο.

Εδώ θα σου ξεκαθαρίσω πως η δικαιοσύνη της Βασίλισσας είναι άψογη και αποδίδεται το ίδιο σε ισχυρούς και αδύνατους. Είναι αλήθεια πωςστο βασίλειό της μερικές δεκάδες άνθρωποι το χρόνο ξυπνούν άρρωστοι και αδύναμοι μετά α-πό κάποιους εφιάλτες και μερικοί δεν ξυπνούν καθόλου το άλλο πρωί αλλά κάθε καλή διακυβέρνηση έχει και το τίμημά της.

Βρήκαμε τον υπάλληλο που φρόντιζε για τις επικυρήξεις και αυτός μας έστειλε σε έναν ταριχευτή. Αυτός σηκώθηκε από τον πάγκο όπου καθόταν μαζί με δυο άλλους άνδρες με βρόμικες ποδιές και μας οδήγησε μέσα από το λαβύρινθο των δωματίων μέχρι την ανατολική αποβάθρα. Εκεί, έγδαρε το δαίμονα μονοκόμματα, τόσο γρήγορα ώστε δεν μπορούσα να παρακολουθήσω τις κινήσεις του. Από το δέρμα φτιάχνουν περγαμηνές, πασούμια και θηκάρια. Τα κόκκαλα και το κρέας τα πέταξε σε έναν τενεκέ για να χρησιμοποιηθούν σαν δόλωμα για τους παραμονευτές. Πέταξε και το κεφάλι, αφού πρώτα έσπασε τα δόντια με ένα καλέμι και μας τα έδωσε. Σαν αμοιβή, μας πλήρωσε μ' ένα μαργαριτάρι δεύτερης ποιότητας.

Στην ίδια αποβάθρα, ένας τεχνίτης προσφέρθηκε να μας δέσει τα δόντια με χάλκινο σύρμα για μια μικρή αμοιβή, και έτσι καταλήξαμε να

φοράμε τα τρόπαιά μας - από πέντε δόντια ο καθένας. Έπειτα, κάναμε αυτό που θα έκανε κάθε χωριατόπουλο στη θέση μας: ανεβήκαμε στην κορυφή της πυραμίδας για να δωροδοκήσουμε τους φρουρούς ώστε να μας αφήσουν να ρίξουμε μια ματιά στον Ετήσιο Βασιλιά.

V

Όπως σου είπα, η κορυφή της πυραμίδας βρίσκεται μέσα στα σύννεφα και γύρω σου δεν βλέπεις παρά μια παγερή, υγρή λευκάδα. Νιώθεις λες κι έχεις πεθάνει χωρίς να το καταλάβεις και όλα όσα έκανες μέχρι τότε ήταν τα όνειρά σου μέσα στον τάφο.

Τελικά μπήκαμε μέσα, επειδή μόνο εσωτερικές σκάλες οδηγούσαν στον τελευταίο όροφο. Υπήρχαν κι άλλοι, μα επειδή το κοίταγμα του Βασιλιά ήταν ακόμη θεωρητικά παράνομο, όλοι ήταν σύντομοι και αμίλητοι. Ο όροφος αυτός φαινόταν ο μόνος που διέθετε κάποιο γεωμετρικό σχέδιο: ένα μεγάλο τετράγωνο από αίθουσες, με τρεις πόρτες στην κάθε του πλευρά. Ένας Ετήσιος Βασιλιάς δεν μπορεί να αγρυπνήσει σε κελλί προκατόχου του πριν περάσουν δώδεκα χρόνια καθαρμών και έτσι κάθε χρονιά ο Βασιλιάς περιμένει σε διαφορετικό δωμάτιο. Οι αίθουσες είχαν πανύψηλες θολωτές οροφές, ίσως για να στολίζεται η πυραμίδα με μια κομψή κορυφή, παρόλο που ποτέ η ατμόσφαιρα δεν ήταν αρκετά καθαρή για να τη δει κανείς από κάτω. Το πιο ενθαρρυντικό ήταν πως είδαμε τους

δυο φρουρούς μπροστά σε ένα από τα γωνιακά δωμάτια.

"Μπορώ να το κάνω", μουρμούρισε ο Μπάρναρ. "Θέλω μονάχα ένα βοηθητικό σκοινί που να ξεκινά από την πόρτα και να φτάνει πίσω από τη γωνία, μέχρι την επόμενη αίθουσα".

"Θα στο ετοιμάσω απόψε", του είπα εγώ.

Παρατηρήσαμε τους φρουρούς καθώς περιμέναμε στην ουρά για να φτάσουμε στο καγκελόφραχτο παράθυρο. Ήταν βετεράνοι γεμάτοι ουλές, έτοιμοι για δράση κάτω από τη φαινομενική ακινησία τους. Πλήρωσα έναν από αυτούς και πήραμε τη θέση μας κοντά στο παράθυρο - είχαμε ήδη προσέξει πως η πόρτα δεν είχε κλειδαριά.

Το κελλί ήταν ένα μικρό κουτί από γυμνό ξύλο. Στον απέναντι τοίχο υπήρχε ένας σωρός από μαξιλάρια και με την πλάτη ακουμπισμένη σ' αυτά ήταν καθισμένος ένας νεαρός άνδρας. Είχε το γυμνασμένο σώμα ενός αθλητή αλλά φαινόταν εντελώς άτονος, ανίκανος ακόμη και να σηκωθεί. Φορούσε μόνο ένα κοντό παντελόνι και μοκασίνια, ασημένια στο χρώμα για να συμβολίζουν το φεγγαρόφωτο και τη νύχτα των οποίων σύντομα θα γινόταν θεός.

Ξαφνικά τα μάτια του κινήθηκαν αργά και καρφώθηκαν επάνω μας. Ζάρωσε το μέτωπο και προσπάθησε να αγγίξει το πρόσωπό του αλλά δεν τα κατάφερε. Αναρωτιέμαι τί είδους οιωνός ήμασταν για αυτόν. Αν ήξερε την αλήθεια, θα γνώριζε πως ούτε θα τον βοηθούσαμε, ούτε θα τον βλάφταμε.

«« »»

Γυρίσαμε στο χαμηλότερο επίπεδο χωρίς να ζητήσουμε βοήθεια. Χρειαστήκαμε δυο επιπλέον ώρες αλλά καταφέραμε να απομνημονεύσουμε έναν σχετικά εύκολο δρόμο προς τα πάνω.

Εγώ δεν γύρισα στην αποβάθρα με τον Μπάρναρ. Σε μια σκοτεινή στροφή του έδωσα όλη την πετονιά και κάθε άλλο πράγμα που είχα στο σακκίδιό μου. Εκείνος μου έδωσε όλο το σκοινί του. Είχαμε ήδη διαλέξει την ταβέρνα στην οποία θα συναντιόμασταν αργά το βράδυ. Εκείνος πήγε να βρει έναν φαρμακοτρίφτη, ενώ εγώ ξαναγύρισα στα ψηλότερα επίπεδα. Βρήκα ένα πανδοχείο και σκότωσα μια ώρα με κρασί και καπνιστό χέλι.

«« »»

Όταν ξαναμπήκα στις σκοτεινές αίθουσες της αγρύπνιας του Ετήσιου Βασιλιά είχε πια πέσει η νύχτα. Έκανα το δυσκολότερο μέρος όλου μας του σχεδίου μέσα στις επόμενες δυο ώρες. Δίπλα στην πόρτα από όπου μπήκα πέταξα το σκοινί προς το ταβάνι, ζυγιασμένο με το μαχαίρι μου και σκαρφάλωσα ανάμεσα στα δοκάρια ενώ πίσω μου ακολουθούσε μια ολόκληρη παρέα ξενύχτηδων. Περπάτησα ανάμεσα στα δοκάρια μέχρι που έφτασα σε απόσταση πενήντα μέτρων από τους φρουρούς, τελειοποιόντας τις κινήσεις μου και μαθαίνοντας τις αποστάσεις και τις διασυνδέσεις της οροφής. Ύστερα κάθισα για να ετοιμάσω τα σκοινιά. Έδεσα χαλαρά το σκοινί τριπλό, κάνοντας έναν κόμπο κάθε ένα μέτρο. Όταν τέλειωσα, είχα ένα σκοινί τριάντα μέτρων που πέρασα σε κουλούρες στον ώμο μου.

Τώρα, άρχιζε το δύσκολο μέρος: Έπρεπε να πάω ακριβώς επάνω από τους φρουρούς και να αρχίσω να τοποθετώ το σκοινί στη θέση του. Το πέρασα ψηλά, με δυο επίπεδα δοκαριών ανάμεσα σε εμένα και σε αυτούς. Ήμουν μέσα στις σκιές και δεν είχα φόβο να με δουν αλλά υπήρχε κίνδυνος να με ακούσουν, επειδή μόνο πέντε μέτρα με χώριζαν από τα αυτιά των φρουρών. Κινιόμουν πιο αργά και από το χέρι ενός τσιγκούνη προς το πουγκί του την ώρα που πρέπει να πληρώσει. Κατάφερνα να συνδυάζω τις πιο θορυβώδεις κινήσεις μου με τα μουρμουρητά και τα πατήματα των περίεργων που έφταναν στο κελλί. Οι κινήσεις αυτές ήταν το σφίξιμο των κόμπων, επειδή το σκοινί δεν έπρεπε να κάνει κοιλιά και να τρίξει όταν θα το χρησιμοποιούσε ο Μπάρναρ, μια και τότε δεν θα υπήρχαν επισκέπτες και θα κυριαρχούσε απόλυτη σιωπή. Η αγωνία μου λιγόστεψε καθώς έστριψα τη γωνία αλλά είχα ιδρώσει τόσο πολύ ώστε απορώ πως ο ιδρώτας δεν είχε στάξει στο πάτωμα για να με προδώσει. Η δουλειά ήταν αφάνταστα κοπιαστική αλλά όταν τέλειωσα το σκοινί ακολουθούσε παράλληλα ένα από τα οριζόντια δοκάρια έτσι που ο Μπάρναρ, με το ένα πόδι στο δοκάρι και το άλλο πάνω στο τριπλό σκοινί θα είχε τα χέρια του ελεύθερα για να πραγματοποιήσει το δικό του μέρος του σχεδίου.

«« »»

Το παλάτι ήταν τόσο κρύο και υγρό ώστε παραλίγο να κρυολογήσω κατεβαίνοντας. Ένα συνάχι ή βήχας θα κατέστρεφε τα σχέδια της επόμενης νύχτας. Γύρισα, λοιπόν, τρέχοντας στην ταβέρνα όπου και παράγγειλα ένα ζεστό κρασί.

Ο Μπάρναρ μου έδωσε αυτό που είχε αγοράσει το απόγευμα: Μια θεραπευτική κολλώδη ουσία με την οποία οι βουτηχτές κλείνουν τις πληγές τους για να μην τραβήξουν τους παραμονευτές.

"Βρήκες κανέναν για να συμβουλευτείς;" τον ρώτησα.

"Από τις διάφορες κουβέντες έμαθα πως η καλύτερη είναι μια μάγισσα που ζει στα βόρεια των βάλτων. Έχω νοικιάσει έναν οδηγό και με περιμένει με τη βάρκα του."

"Και μετά θα πας κατευθείαν για να πάρεις τον παραμονευτή;"

"Ναι. Θα συναντηθούμε λίγο μετά το ξημέρωμα στην αποβάθρα όπου αράξαμε σήμερα το πρωί".

Εγώ βρήκα ένα άλλο πανδοχείο καί κατάφερα να κοιμηθώ για μερικές ώρες.

VI

Νωρίς το επόμενο πρωί, μέσα στην καταχνιά που με εμπόδιζε να διακρίνω την πυραμίδα από την αποβάθρα, συνάντησα τον Μπάρναρ ο οποίος είχε γυρίσει μαζί με το δέμα που περιείχε τον παραμονευτή. Μεταφέραμε το δέμα κατά μήκος

της αποβάθρας και από εκεί μέσα στο παλάτι. Περπατούσαμε όσο πιο γρήγορα μπορούσαμε χωρίς να τρέχουμε και χωρίς να φοβόμαστε ότι θα μας σταματήσουν.

Μια και η Αίθουσα των Ακροάσεων ήταν κλειστή τέτοια ώρα, ήταν φυσικό για δυο κυνηγούς να μεταφέρουν τα τρόπαιά τους σε κάποιο πανδοχείο μέχρι να ανοίξει. Στα ψηλότερα πατώματα, όμως, δεν υπήρχαν πανδοχεία και ταβέρνες, και δυο άγνωστοι που κουβαλούσαν ένα δέμα σίγουρα θα τραβούσαν την προσοχή των φρουρών.

Προχωρούσαμε λοιπόν ακόμη πιο γρήγορα, προετοιμασμένοι να σκοτώσουμε, αλλά ελπίζοντας πως η ώρα της ημέρας θα μας γλίτωνε από αυτή την ανάγκη. Δεν συναντήσαμε κανέναν και έτσι φτάσαμε στη εξωτερική σκάλα που οδηγούσε από το πρότελευταίο πάτωμα στην κορυφή.

Από το κεφαλόσκαλο της σκάλας, σύρθηκα μέχρι την πόρτα. Μέσα είδα ένα φρουρό να περιπολεί στο διάδρομο, στο τέλος του οποίου ήταν η σκάλα που οδηγούσε στο επίπεδο του Βασιλιά. Πέρασε μπροστά από την πόρτα και έστριψε στη γωνία. Τον ακολούθησε ένας άλλος, μετά από είκοσι δευτερόλεπτα. Αυτό συνεχιζόταν ασταμάτητα - περίμενα περισσότερο από πέντε λεπτά, αλλά δεν υπήρχε κάποιο κενό ανάμεσά τους αρκετά μεγάλο για φτάσουμε στη σκάλα απαρατήρητοι. Θα έπρεπε να σκοτώσουμε τον ένα.

Συζήτησα με τον Μπάρναρ και ύστερα απομνημόνευσα το πρόσωπο του επόμενου φρουρού που πέρασε από μπροστά μας. Επιτεθήκαμε

σε αυτόν που τον ακολούθησε. Ο Μπάρναρ τον έπιασε από πίσω καθώς έστριβε τη γωνία και του έσπασε το λαιμό. Τον σύραμε πίσω στη σκάλα. Ήμασταν έτοιμοι να τον κρύψουμε κάπου αλλά ανακάλυψα ένα φλασκί επάνω του και έτσι διαλέξαμε ένα πιο πιστευτό σχέδιο. Του βρέξαμε τα γένια και τη στολή με ποτό, ξαναβάλαμε το φλασκί στη ζώνη του και τον πετάξαμε από ένα παράθυρο σε μια αυλή που θυμόμουν, έξι επίπεδα πιο κάτω. Ο Μπάρναρ, σαν τελευταία πινελιά, ξεκόλλησε την κουπαστή της σκάλας και την άφησε να κρέμεται μισοξεχαρβαλωμένη για να επιβεβαιώνει το δήθεν ατύχημα.

«« »»

Όταν ο φρουρός του οποίου το πρόσωπο είχα απομνημονεύσει πέρασε ξανά από μπροστά μας, ορμήσαμε και περάσαμε μαζί με το φορτίο μας. Σκαρφάλωσα πρώτος στα δοκάρια της οροφής και ύστερα ο Μπάρναρ μου πέταξε τον παραμονευτή για να τον πιάσω. Στη συνέχεια ανέβηκε κι ο ίδιος, και μαζέψαμε το σκοινί πίσω μας. Το κάτω επίπεδο θα σφραγιζόταν από ένα ολόκληρο απόσπασμα της φρουράς στα μέσα του πρωινού, ώστε να αρχίσει η διήμερη απομόνωση του Βασιλιά κι έτσι μετά την ώρα του πρωινού ήταν σίγουρο πως θα υπήρχε μια τελευταία πλημμύρα περίεργων. Ξεκουραστήκαμε, κρατώντας τη δύσκολη δουλειά για τη θορυβώδη εκείνη ώρα.

«« »»

Όταν άρχισαν να καταφθάνουν οι επισκέπτες, μεταφέραμε το πακέτο σε απόσταση πενήντα μέτρων από την πόρτα του κελλιού και το ξετυλίξαμε. Τοποθέτησα σταυρωτά ραβδιά μέσα στο κοίλωμα της κοιλιάς του παραμονευτή και φούσκωσε τέλεια. Ο Μπάρναρ ετοίμασε τρία κομμάτια πετονιάς των δέκα μέτρων και πέρασε την άκρη του καθενός στο κουφάρι - ένα στο πίσω μέρος και ένα από κάθε πλευρά του επίπεδου θώρακα, στη βάση των ποδιών. Ύστερα, το κουβαλήσαμε ακριβώς πάνω από το κελλί του Βασιλιά και το δέσαμε στην κορυφή ενός δοκαριού. Αφήσαμε τις κουλούρες τις πετονιάς επάνω του, και απομακρυνθήκαμε.

«« »»

Συνηθίζω να κοιμάμαι για να σκοτώνω το χρόνο μου, και ο Μπάρναρ ήταν ξύπνιος όλη τη νύχτα. Βρήκαμε ένα σημείο να κουρνιάσουμε δυο διαδρόμους πιο κάτω, από φόβο μήπως κάνουμε κάποιο θόρυβο στη διάρκεια του ύπνου μας.

Όταν ξυπνήσαμε, η αίσθηση του χρόνου μου είπε πως είχαμε ακόμη μια ώρα μέχρι τη στιγμή που είχαμε διαλέξει, δηλαδή τα μεσάνυχτα.

Οι φρουροί είχαν υποχρέωση να μένουν αμίλητοι στη διάρκεια της αγρυπνίας αλλά δεν φαίνονταν να υπακούουν στον κανόνα. Οι φωνές τους έφταναν αμυδρές μέχρι τα αυτιά μας αλλά μπορούσαμε να καταλάβουμε από τη χροιά πως τα νεύρα τους ήταν τεντωμένα, όπως ακριβώς τα θέλαμε.

Τελικά σηκωθήκαμε και πλησιάσαμε αθόρυβα,

φτάνοντας ακριβώς πάνω από την πόρτα του Βασιλιά και κοιτάζοντας από ψηλά τις γυαλισμένες κορυφές από τα κράνη των φρουρών. Οι ομιλίες τους είχαν πάψει και πάλι. Μπορούσες να νιώσεις σχεδόν απτή την κατάθλιψή τους. Ήταν έτοιμοι για το παιχνίδι μας.

Λύσαμε τον παραμονευτή και είδαμε πως είχε τεντώσει ικανοποιητικά. Ο Μπάρναρ πέρασε τις κουλούρες της πετονιάς κάτω από τις μασχάλες του και μετά έπιασε τον παραμονευτή από τις άκρες τους, κοντά στους γάτζους. Εγώ ζάρωσα σε ένα άνοιγμα των δοκαριών και έδεσα ένα σκοινί στο ξύλο.

Ο Μπάρναρ στάθηκε στην άλλη πλευρά του κενού, με το ένα πόδι πάνω στο σκοινί που είχα δέσει την προηγούμενη μέρα και το άλλο στο δοκάρι, ζυγιάζοντας τον παραμονευτή πάνω από το άνοιγμα. Σου θυμίζω πόσο μεγάλο ήταν το βάρος του!

Άρχισε να αφήνει την πετονιά ανάμεσα στα δάχτυλά του, κολλώντας το κουφάρι στον τοίχο έτσι ώστε να φαίνεται σαν να κατεβαίνει από εκεί. Έμοιαζε αληθινός, με τα μαύρα ποδάρια του απλωμένα σε διάμετρο δυο μέτρων και το κορμί τεταμένο ανάμεσά τους. Αν στεκόμουν για δώδεκα ώρες μέσα στο άδειο μισοσκόταδο, ενώ μακάβριες σκέψεις μου έτρωγαν το μυαλό και γύριζα ξαφνικά να δω αυτό το πράγμα πίσω μου, σίγουρα θα έκανα ό,τι ακριβώς έκαναν και οι φρουροί.

Ο Μπάρναρ χειριζόταν την τεράστια μαριονέτα του άψογα. Όταν την έφερε στη θέση που ήθελε, την άφησε να πέσει ένα μέτρο απότομα,

ξύνοντας ταυτόχρονα τον τοίχο. Αυτό έκανε τους φρουρούς να σηκώσουν τα κεφάλια ενώ το τέρας φαινόταν έτοιμο να ορμήσει ένα περίπου μέτρο από πάνω τους. Πετάχτηκαν έντρομοι προς την πόρτα, χάνοντας την ισορροπία τους και μπουσουλώντας στα τέσσερα. Ο ένας μέσα στον τρόμο του πέταξε κάτω το κοντάρι του.

Ο Μπάρναρ ήδη σήκωνε το κουφάρι του παραμονευτή προς τα πάνω, με θαυμάσια επιδεξιότητα που έκανε το πλάσμα να φαίνεται σαν να σκαρφάλωνε ξανά στον τοίχο. Ύστερα, κρατώντας τον παραμονευτή μπροστά του, έτρεξε μέχρι το επόμενο μεγάλο άνοιγμα ανάμεσα στα δοκάρια και πέταξε το κουφάρι ακριβώς δίπλα στους φρουρούς, οι οποίοι βρίσκονταν στα τέσσερα και προσπαθούσαν να σηκωθούν όρθιοι.

Ήταν επικίνδυνο να το πλησιάσει τόσο κοντά τους, επειδή οι πετονιές δεν ήταν και τόσο αόρατες αλλά ο συγχρονισμός και η ταχύτητά του ήταν τέτοια που διατήρησαν τον πανικό των φρουρών στο μέγιστο. Η δεύτερη ριξιά του Μπάρναρ τους έκανε να πάρουν τρέχοντας τη στροφή του διαδρόμου και εγώ βρήκα την ευκαιρία να ρίξω το σκοινί, να κατεβώ και να μπω στο κελλί του Βασιλιά.

Τα πράγματα δεν μπορούσαν να είναι καλύτερα - είχαν μόνο ένα κοντάρι και δεν θα ριψοκινδύνευαν να το πετάξουν, ενώ ο Μπάρναρ μπορούσε να παίξει αρκετά λεπτά μαζί τους πριν αρχίσουν να αμφιβάλλουν για τη σοβαρότητα του κινδύνου. Εγώ, κινήθηκα γρήγορα σαν μύγα. Σε μια στιγμή είχα βγάλει το κύπελλο, την αλοιφή και το στιλέτο μου και είχα πιάσει

το Βασιλιά από τον αστράγαλο. Τον έκοψα κάτω από το κόκκαλο του αστραγάλου, εκεί όπου η πληγή μπορεί να βγάλει μισό φλυτζάνι αίμα και να κλείσει εύκολα. Έβαλα το κύπελλο στον κόρφο μου, καθάρισα την πληγή και την έκλεισα με την αλοιφή. Μόλις και μετά βίας πρόλαβα να ρίξω μια ματιά στο πρόσωπο του Βασιλιά - με κοιτούσε με μια παράξενη, θλιμμένη έκφραση, λες και με γνώριζε και τον είχα απογοητεύσει σε κάτι. Αμέσως μετά, έκλεισα την πόρτα, ανέβηκα με το σκοινί και το τράβηξα πίσω μου.

Έτρεξα πάνω στα δοκάρια μέχρι τη γωνία και έκανα νόημα στον Μπάρναρ που εκείνη τη στιγμή σήκωνε τον παραμονευτή. Εκείνος έβγαλε τις πετονιές από το κουφάρι και το άφησε πάνω σε ένα δοκάρι, έτσι ώστε να φαίνεται. Μετά, ο φίλος μου με ακολούθησε και αρχίσαμε να τρέχουμε πάνω στα δοκάρια σχεδόν τόσο γρήγορα όσο και ένας κανονικός άνθρωπος στο έδαφος, κατευθυνόμενοι προς την αντίθετη πλευρά απ'όπου θα έμπαιναν οι ενισχύσεις. Οι δυο φρουροί καλούσαν βοήθεια αρκετή ώρα, επειδή θα ήταν για αυτούς θανάσιμο παράπτωμα αν εγκατέλειπαν το πόστο τους σε εκείνο το πάτωμα - και έτσι ακούγαμε ήδη τα ποδοβολητά στις σκάλες.

«««»»

Σε αυτό το σημείο είχαμε αφήσει τα σχέδιά μας ασαφή, βασιζόμενοι στην αναταραχή αλλά αδυνατώντας να προβλέψουμε την ακριβή εξέλιξή τους. Είχαμε σκεφτεί και την πιθανότητα να αποκαλυφθούμε σαν φαρσέρ, μια και θα

υπήρχαν αρκετοί φρουροί που θα ζήλευαν το πόστο των θυμάτων μας ώστε να μας υποστηρίξουν. Όμως εκείνη η νύχτα ήταν η παραμονή της τελετής της θεοποίησης, η μεγαλύτερη γιορτή του χρόνου για τους κατοίκους των βάλτων και η πυραμίδα ήταν γεμάτη από παρέες γλεντζέδων από πάνω μέχρι κάτω.

Έτσι, μας δόθηκε μια πολύ καλύτερη ευκαιρία διαφυγής. Αμέσως μετά τους φρουρούς που πλημμύρισαν την αίθουσα, ακολούθησε ένα δεύτερο ποδοβολητό στις σκάλες. Κατεβήκαμε από τα δοκάρια ακριβώς τη στιγμή που οι πολίτες έμπαιναν μέσα. Μαζεύτηκαν στο κεφαλόσκαλο, εμποδιζόμενοι από τους φρουρούς να προχωρήσουν. Εμείς βρεθήκαμε πίσω τους και αρχίσαμε να κάνουμε νοήματα.

"Από εδώ! Μπορούμε να μπούμε από εδώ!" φώναξα. Κι αμέσως καμιά πενηνταριά άνδρες και γυναίκες έτρεξαν ξοπίσω μας. Τους αφήσαμε να μας προλάβουν και να μας περικυκλώσουν, ύστερα μείναμε πίσω και τρέξαμε από την άλλη μεριά. Πριν πάρουν την τελευταία στροφή προς το κελλί του Βασιλιά, εμείς είχαμε φτάσει τις σκάλες και κατεβαίναμε.

VII

Την επόμενη νύχτα βρισκόμασταν κι εμείς στην Αίθουσα των Ακροάσεων. Η εξέδρα στην οποία ανεβήκαμε για να δούμε καλύτερα μας κόστισε το μαργαριτάρι που εισπράξαμε σαν αμοιβή για το δαίμονα. Όλοι γύρω μας, είχαν πληρώσει το

ίδιο ακριβά. Ολόκληρη η απέραντη αίθουσα ήταν γεμάτη από άκρη σε άκρη. Πιάσαμε τη θέση μας ώρες πριν κι ακούσαμε την ιστορία της "μαριονέττας" να συζητιέται από τους ανθρώπους γύρω μας, παραποιημένη σε διάφορα σημεία. Οι άνθρωποι είχαν απολαύσει τη φάρσα και ίσως να ξεκινούσε μια νέα παράδοση αν δεν χαλούσαμε τις διαθέσεις της Βασίλισσας λίγη ώρα αργότερα.

Εμφανίστηκε στη μεγάλη πύλη ακριβώς τα μεσάνυχτα. Γραμμές φρουρών σχημάτισαν ένα μεγάλο διάδρομο από την πύλη μέχρι το βάθρο του βωμού αλλά εκείνη στάθηκε αρκετή ώρα ακίνητη στην είσοδο. Φορούσε έναν μακρύ μάλλινο χιτώνα που σκέπαζε ολόκληρο το κορμί της. Τα μακριά μαύρα μαλλιά της ήταν λυτά και το πρόσωπό της είχε μια τρομερή ομορφιά. Η μύτη ήταν μεγάλη και δυνατή, τα μάτια βαθιά στις κόγχες και μακριά το ένα από το αλλο, το στόμα πλατύ με χείλη άπειρων εκφράσεων. Ανέδιδε μια δύναμη που έκανε το ανθρώπινο πλήθος να μοιάζει με κάτι σκιερό και παροδικό. Ήταν εξακοσίων χρονών - ήδη υπεραιωνόβια όταν έφτασε σε εκείνο τον τόπο - και οι χιλιάδες που την τριγύριζαν μου θύμιζαν μπροστά της ένα κήπο με νεκρά φύλλα. Δεν είναι πράγματι η ζωή μας τόσο περαστική όσο η σκιά ενός κλέφτη πάνω στον τοίχο;

Το χέρι της Βασίλισσας Βουλβούλα κινήθηκε προς το λαιμό της και ο χιτώνας έπεσε αφήνοντάς την γυμνή. Άρχισε να διασχίζει το διάδρομο των στρατιωτών. Το σώμα της ήταν αφάνταστα ερεθιστικό: μεγάλα ώριμα στήθη, στρογγυ-

λοί και δυνατοί μηροί, γοφοί που θύμιζαν δοχείο για γάλα ή αρωματικά έλαια.

Καθώς, όμως,πλησίαζε την εξέδρα, είδαμε πως το σώμα της ήταν φθινοπωρινό. Τα στήθη είχαν αρχίσει να ζαρώνουν από μέσα, όπως τα παραγινωμένα μήλα. Τα πόδια της κινούνταν αργά και οι φλέβες φούσκωναν στο πίσω μέρος των χεριών. Καθώς ανέβαινε τα σκαλιά προς το βωμό, διακρίναμε δίχτυα από ρυτίδες στο αφράτο και εκφραστικό στόμα της.

Όταν στάθηκε στην κορυφή του βάθρου, ένιωσα την παρουσία της ακόμη πιο έντονη, σαν φύσημα από την παγωμένη θάλασσα της καρδιάς της. Μας κοίταξε όπως ένας γεωργός κοιτάζει το χωράφι που με κόπο κάνει να καρπίζει. Ήξερε πόσο τρόμαζε το λαό της και πόσο κινδύνευε εξαιτίας του φόβου αυτού. Φαινόταν, όμως, να το απολαμβάνει. Ο κίνδυνος και οι έγνοιες μιας αυτοκρατορίας ικανοποιούσαν το αιωνόβιο μυαλό της. Χαμογέλασε αμυδρά. Αν κοίταζες το στόμα της, θα πίστευες πως είχε μια δική του μικρή παγερή ατμόσφαιρα γύρω του και πως το φιλί του θα μπορούσε να σου ρουφήξει την ψυχή.

Ο βωμός ήταν σκαλισμένος στη μορφή ενός αθλητή που στηριζόταν ανάσκελα στα χέρια και στα πόδια, έτσι που οι γοφοί, η κοιλιά και το στήθος του σχημάτιζαν μια μακριά, επίπεδη επιφάνεια. Η Βασίλισσα είπε κάποια λόγια σε μια γλώσσα που δεν είχα ακούσει ποτέ, με μια φωνή πολύ πιο γλυκιά απ'ότι θα περίμενα. Χωρίς προσπάθεια, ακούστηκε σε ολόκληρη την αίθουσα. Καθώς μιλούσε, έδειχνε πρώτα ψηλά, μετά προς

το βωμό και τέλος προς τα κάτω, εννοώντας σίγουρα τις κατακόμβες.

«« »»

Ο Βασιλιάς εμφανίστηκε στην πόρτα, πάνω σε ένα φορείο που μετέφεραν δυο αχθοφόροι. Έγερνε ακόμη άτονα στο κάθισμά του αλλά η στάση του κεφαλιού του έδειχνε πως ήταν περισσότερο ξύπνιος από πριν. Φορούσε ένα στεφάνι από σκαλισμένο μπρούτζο γύρω από το μέτωπο και τα μάτια του φαίνονταν να κινούνται ακατάπαυστα κάτω από τη μεταλλική ταινία. Οι αχθοφόροι ακούμπησαν το φορείο μπροστά στο βωμό. Ήταν γεροδεμένοι τύποι, σαν τον Μπάρναρ. Ο ένας έπιασε τους καρπούς του Βασιλιά και ο άλλος τους αστραγάλους του. Η Βασίλισσα μίλησε ξανά, αυτή τη φορά στη γλώσσα του λαού της και με μια τρυφερότητα στη φωνή:

Έλα σε μένα, αγάπη μου, σαν βασιλιάς,
και φύγε από εμένα σαν θεός.
Αιώνια θα κάθεσαι
μαζί με τους συντρόφους σου,
διαφεντεύοντας τις στρατιές
των αιώνιων ψυχών.
Το σκήπτρο των σκιών θα κρατάς στα χέρια,
κριτής θα είσαι των νεκρών.
Έλα σε μένα, αγάπη μου, σαν βασιλιάς,
και φύγε από εμένα σαν θεός".

Καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, οι δυο γεροδεμένοι αχθοφόροι σήκωσαν το Βασιλιά και τον

ακούμπησαν πάνω στο βωμό, ώστε το σώμα του να πάρει παρόμοια στάση με εκείνη του αγάλματος. Μου φάνηκε για μια στιγμή πως γύρισε προς το μέρος μου και πως μου χαμογέλασε αχνά.

Δεν είμαι βέβαιος - μπορεί και να το φαντάστηκα - αφού η ατμόσφαιρα ήταν τόσο φορτισμένη και η σιωπή σερνόταν πάνω στο δέρμα του πλήθους σαν σμήνος μυρμηγκιών. Νομίζεις πως είχε καταλάβει τι είχαμε κάνει και πως έβρισκε μια τελευταία μικρή παρηγοριά, κάποια εκδικητική ικανοποίηση σε αυτή τη σκέψη;

Εκείνη γονάτισε δίπλα του και το πρόσωπό της ήταν τεταμένο από έναν παγερό έρωτα, ξανανιωμένο μπροστά στα ματια μας από την παθιασμένη προσμονή. Χαμήλωσε το στόμα προς τη μυώδη ένωση του λαιμού με τον ώμο. Ακούστηκε ένας τρομαχτικά καθαρός ήχος πλατσουρίσματος, τα χέρια της έσφιξαν τους ώμους του, και το σώμα του Βασιλιά τεντώθηκε και άρχισε να σπαράζει πάνω στην πέτρα σαν καμακωμένο χέλι.

Οι δύο γίγαντες που τον κρατούσαν μούγκριζαν από την προσπάθεια, και το κεφάλι της Βασίλισσας ακολουθούσε τις κινήσεις του σώματος του νέου λες και αποτελούσε τμήμα του.

Εκείνος χτυπιόταν πάνω στο βωμό σαν δελφίνι ξεβρασμένο στη στεριά, με τις κινήσεις του όλο και πιο αδύναμες, μέχρι που σταμάτησαν εντελώς. Η Βασίλισσα συνέχισε να είναι κολλημένη πάνω του και να ρουφά το αίμα με τη μανία μιας νυφίτσας. Οι ώμοι της δούλευαν σαν αντλίες την ώρα που ρούφαγε και τα χέρια της μάλλαζαν το

στήθος σαν να ήταν ένας μεγάλος μαστός αίματος. Κόντεψε να πνιγεί μέσα στην πείνα της και με μεγάλη προσπάθεια κατάφερε να ξεκολλήσει το πρόσωπό της από την πληγή για να ανασάνει, με την απεγνωσμένη βία ενός δύτη που βγαίνει στην επιφάνεια.

Σήκωσε τα τρελαμένα και θαμπωμένα της μάτια προς το πλήθος, με τα χείλη πασαλειμμένα και το πηγούνι να στάζει. Τα στήθια της ήταν τώρα πιο γεμάτα και ορθώνονταν νεανικά. Είδα μια λεπτή ροή αίματος να στάζει και από τις δύο ρόγες.

Έσκυψε και ξαναβάλθηκε να πίνει. Ο Βασιλιάς είχε πάψει να κινείται. Το δέρμα του έσφιγγε πάνω από τους μυς, ενώ οι ίδιοι έμοιαζαν να διαλύονται αργά. Εκείνη τότε ηρέμησε κι έγινε πιο μεθοδική. Στη συνέχεια ήπιε και από τους δυο καρπούς του και μετά από το εσωτερικό των μηρών του, έτσι ώστε να τον αδειάσει κυριολεκτικά. Καθάρισε το στόμα της με τη γλώσσα, ύστερα έπιασε τα στήθη της και έγλειψε τις ρόγες. Μια ιέρεια ανέβηκε στο βωμό με μια ασημένια λεκάνη στην οποία η Βασίλισσα πλύθηκε και στη συνέχεια ήπιε το νερό. Μια άλλη ιέρεια της έφερε έναν πορφυρό χιτώνα. Τον φόρεσε και κατέβηκε τα σκαλιά συνοδευόμενη απο τις ιέρειες. Η τελετή είχε τελειώσει.

«« »»

Όταν η Βασίλισσα έφυγε, οι αχθοφόροι ακούμπησαν το πτώμα του Βασιλιά στο φορείο και το έβγαλαν έξω από την αίθουσα. Η Βασίλισσα θα

περνούσε τη νύχτα στο κελλί του Βασιλιά, όπου οι ιέρειες θα τοποθετούσαν έναν μεγάλο καθρέφτη με χρυσή κορνίζα. Ο Βασιλιάς θα μεταφερόταν στις κατακόμβες, όπου άλλες ιέρειες τον περίμεναν με τα σύνεργα της ταρίχευσης.

VIII

Το επόμενο πρωί στεκόμασταν στη δυτική αποβάθρα και περιμέναμε το αναμενόμενο. Νοικιάσαμε ένα αγοραίο πλοιάριο και το βάλαμε ναπεριμένει. Το σούσουρο ήρθε ξαφνικά από το παλάτι, φερμένο από ντουζίνες βιαστικών ανθρώπων. Είχαν ακούσει τη Βασίλισσα να ξυπνά, να σηκώνεται, και μετά να ουρλιάζει.

Επιβιβαστήκαμε αμέσως. Μια ώρα αργότερα φτάσαμε σε μια προκαθορισμένη νησίδα στα όρια του βάλτου. Εκεί περιμέναμε, στέλνοντας πίσω τον βαρκάρη καλά πληρωμένο, να μεταφέρει όσο πιο γρήγορα γινόταν έναν μικρό πάπυρο στη Βασίλισσα. Η σημείωση στο εξωτερικό του πάπυρου θα τον βοηθούσε να περάσει από τους φρουρούς. Είχαμε γράψει:

" Σχετικά με το Χαμένο Αίμα
του Ετήσιου Βασιλιά".

«« »»

Εδώ βρισκόμασταν στην πιο λεπτή φάση του σχεδίου. Το να πάρουμε στα χέρια μας τα δύο χιλιάδες μαργαριτάρια που ζητούσαμε θα ήταν

πια απλή υπόθεση. Το να μείνουμε, όμως, ζωντανοί έστω και μια στιγμή αφότου το αίμα του Βασιλιά θα γύριζε στα χέρια της Βασίλισσας, αυτό ήταν κάτι που χρειαζόταν όλη μας την εξυπνάδα και το θράσος για να το καταφέρουμε.

Ο Μπάρναρ είχε φροντίσει να βρει μια μάγισσα στους βάλτους, για να τον βοηθήσει ακριβώς σε αυτό το σημείο.

Αν θέλεις να σιγουρευτείς απέναντι στους μάγους - και η Βασίλισσα-βρικόλακας είναι μια τρομερή μάγισσα - πρέπει να τους αναγκάσεις να σε προστατέψουν με τα ίδια τους τα ξόρκια. Το κόλπο είναι να τους υποχρεώσεις να σου δώσουν μαγικά τα οποία οι ίδιοι αργότερα δεν μπορούν να ξεπεράσουν. Πρέπει να ζητήσεις ό,τι καλύτερο διαθέτουν στην πανοπλία τους.

Η μάγισσα των βάλτων δεν ήταν βέβαια η Βουλβούλα αλλά παρόλα αυτά άξιζε να πάρουμε την επαγγελματική της γνώμη σχετικά με το ποιο ήταν το γρηγορότερο μεταφορικό μέσο που η μαγεία μπορούσε να καλέσει σε βοήθεια ενός ανθρώπου.

Θα υπέθετα από μόνος μου και χωρίς το μαργαριτάρι που εισέπραξε για αμοιβή, την απάντηση που έδωσε στο φίλο μου.

Είπε στον Μπάρναρ ότι το γρηγορότερο πλάσμα, τόσο στον πάνω κόσμο όσο και στους υποχθόνιους, είναι ο βασιλίσκος!...

«« »»

Σαν να σε βλέπω να νεύεις σοφά Ταραμάτ. Για διάβασε, όμως, τη συνέχεια...

Ζητήσαμε, λοιπόν, μαζί με τα πετράδια και ένα δαχτυλίδι γητεμένο ώστε να μπορεί να επιτάξει τις υπηρεσίες ενός βασιλίσκου. Ύστερα καθίσαμε κάτω, ήπιαμε λίγο κρασί και περιμέναμε.

Η ιέρεια της Βασίλισσας κατέφθασε εκπληκτικά γρήγορα. Όταν είδα πως είχε δυο τοξότες μαζί της στη βάρκα, μπήκα μέχρι τη μέση στο νερό.

Το αίμα του Βασιλιά είχε μετατραπεί σε ένα μικρό ξερό παξιμάδι, γεμάτο μικροσκοπικές τρύπες, σαν ελαφρόπετρα. Το κράτησα ψηλά και φώναξα:

"Πετάξτε τα τόξα στο νερό - αμέσως! Διαφορετικά η Βασίλισσα θα πρέπει να πιεί όλο το βάλτο για να ξαναβρεί τη νιότη της!"

Τα τόξα πετάχτηκαν. Οι φρουροί κράτησαν τα κοντάρια τους αλλά αυτό ήταν λογικό, μια και δεν θα ήθελαν να ρισκάρουν να τους ληστέψουμε. Η σχεδία άραξε στη νησίδα.

«« »»

Κάναμε νόημα στους στρατιώτες να πισωπατήσουν. Η ιέρεια βγήκε στην ακτή κρατώντας δυο δερμάτινους σάκκους και μας κοίταξε με οργή στα μάτια και απάθεια στο στόμα. Επειδή οι στρατιώτες ήταν τόσο κοντά, εγώ συνέχισα να μένω στο νερό.

"Η ώρα περνάει, γυναίκα", είπε ο Μπάρναρ. "Δώσε μας το δαχτυλίδι. Η ανταλλαγή θα γίνει μόλις βρεθούμε στην πλάτη του πλάσματος".

Εκείνη ένευσε βουβά και του πέταξε ένα μικρό ασημένιο δαχτυλίδι. Ο Μπάρναρ το πέρασε στο

μικρό του δάχτυλο και σήκωσε τα χέρια. Το ξόρκι που τον είχε διδάξει η μάγισσα ήταν σύντομο. Το απάγγειλε με ψυχραιμία και μεγάλη αυτοπεποίθηση.

Αρχικά ακολούθησε μια μεγάλη ησυχία. Μετά η γη άρχισε να ραγίζει, σαν το βερνίκι ενός κεραμεικού, κατά μήκος μιας ρωγμής δέκα μέτρων που διέσχιζε το πλάτος της νησίδας. Η ξεραμένη λάσπη αναδεύτηκε κι εγώ, που βρισκόμουν ακόμη μέσα στο νερό, ένιωσα μια τεράστια μάζα να κινείται κάτω από τα πόδια μου.

Ένα σαυρίσιο πόδι που θα μπορούσε να με γραπώσει σαν κούκλα βγήκε μέσα από τη ρωγμή. Ακολούθησε ένα δεύτερο και μετά ένα φολιδωτό μουσούδι.

Τελικά, το πελώριο ερπετό βγήκε ολόκληρο στην επιφάνεια, τινάζοντας κομμάτια πηλού προς όλες τις κατευθύνσεις και σηκώνοντας μεγάλα κύματα από τα οποία μόλις και μετά βίας πρόλαβα να σώσω το ξεραμένο αίμα.

Με αυτοκρατορική μεγαλοπρέπεια, ο βασιλίσκος χώθηκε στα νερά της άλλης πλευράς της νησίδας και άνοιξε τα φτερά του για να τα πλύνει.

Ανοιγμένα, δεν ήταν μεγαλύτερα από το πλοιάριο των στρατιωτών και φαίνονταν παράξενα μικρά σε σχέση με τον όγκο του. Με την άνεσή του, σύρθηκε τελικά πάνω στο νησάκι και κάρφωσε το μάτι του, μεγάλο σαν ασπίδα, πάνω στον Μπάρναρ.

Ο βασιλίσκος δεν είναι πραγματικός δαίμονας, επειδή δεν μπορεί να μιλήσει αλλά υπόκειται στις δυνάμεις της Μεγάλης Εποχής της Θαυματουργίας και έτσι αποτελεί μέρος της κληρονομιάς των μάγων προγόνων μας. Του λες πού θέλεις να σε πάει, αυτός σε πηγαίνει, κι εσύ για αντάλλαγμα του δίνεις να φάει το δαχτυλίδι, ώστε να μπορέσει να ξαναγυρίσει στους υποχθόνιους κόσμους.

Ο Μπάρναρ ψιθύρισε το όνομα του προορισμού μας μέσα στη μεγάλη τρύπα που είχε για αυτί και μετά καβάλησε στην πλάτη του.

Εγώ βγήκα από το νερό και πήδησα πίσω του, κρατώντας ψηλά το ξεραμένο αίμα, έτοιμος να το πετάξω στη λίμνη. Η ιέρεια πλησίασε και άνοιξε τους δύο σάκκους.

Δεν ξέρω τί μου φαινόταν πιο εξωπραγματικό: να κάθομαι στην πλάτη εκείνου του τέρατος ή να κοιτάζω τη λάμψη δυο χιλιάδων τέλειων μαργαριτάριών.

Η ιέρεια ήρθε πιο κοντά, με τους σάκκους στο ένα χέρι και το άλλο απλωμένο για να πάρει το αίμα. Έκανα την ανταλλαγή με μεγάλη γρηγοράδα, έσφιξα τους σάκκους επάνω μου και ο Μπάρναρ φώναξε:

"Φύγε!"

Το σπηλαιώδες στήθος από κάτω μου φάνηκε να γεμίζει με αέρα. Για μια στιγμή δεν έγινε τίποτα και θυμάμαι πως με παραξένεψε το ότι ούτε η ιέρεια ούτε οι στρατιώτες κουνήθηκαν από τη θέση τους, παρόλο που είχαν το χρόνο, αν ήταν ικανοί, να μας διαπεράσουν και τους δύο με τα ακόντιά τους. Μετά, βρεθήκαμε πενήντα μέτρα μακριά τους.

«««»»

Τα λέπια του βασιλίσκου είναι μεγάλα σαν πλάκες αυλής και λεία σαν το κερί. Ευτυχώς, υπάρχει χώρος ανάμεσα στις ενώσεις τους για να χώσει κανείς το μισό του χέρι, επειδή η πλάτη του παραείναι φαρδιά για να τη σφίξεις με τα πόδια.

Χρειάστηκε ακριβώς τρία πηδήματα, πριν τα φτερά του μας σηκώσουν στον αέρα και ο βάλτος χαθεί από κάτω μας.

Βρεθήκαμε ανάμεσα στα σύννεφα και την ομίχλη για αρκετά λεπτά, παλεύοντας με όλη μας τη δύναμη να κρατηθούμε και μετά βγήκαμε στον καθαρό ουρανό, ενώ τα σύννεφα έμειναν από κάτω μας, περιτριγυρισμένα από μια σειρά απότομων κορυφών.

Πέρα από τους λόφους όπου κατευθυνόμαστην, οι αλμυρές στέππες απλώνονταν γυμνές κάτω από το καυτό, γαλάζιο στερέωμα.

«« »»

Τότε, ανάμεσα στο φύσημα του ανέμου και το ρυθμικό τρίξιμο των πελώριων φτερών, ακούσαμε μακριά πίσω μας έναν περίεργο βόμβο.

Κοιτάξαμε και με μια ματιά καταλάβαμε πως τελικά υπήρχαν πλάσματα γρηγορότερα κι από το βασιλίσκο.

Όποιο και να ήταν το όνομά τους - γιατί δεν το μάθαμε ποτέ - ένα από αυτά ξεπρόβαλε από το παχύ στρώμα των συννέφων που είχαμε διαπεράσει. Είχε επάνω του έναν ανθρώπινο αναβάτη.

Ακόμα και μια τέτοια στιγμή, τον θαύμασα που τόλμησε να καθίσει στον αγκαθωτό λαιμό ενός παρόμοιου όντος.

Έχω δει τέτοια πλάσματα, αλλά πολύ μικρού μεγέθους - είναι σκαθάρια με μακριά σώματα, που χρησιμοποιούν τα δυο μπροστινά τους πόδια σαν χέρια, αγκαθωτά στο εσωτερικό για να διαπερνούν ό,τι αρπάζουν.

Τα επίπεδα τριγωνικά κεφάλια τους έχουν δυο εξογκωμένα μάτια και μικρά άπληστα στόματα των οποίων την πείνα πρέπει συνεχώς να ικανοποιούν τα αγκαθωτά πόδια.

Το κεφάλι, όμως, εκείνου ήταν αρκετά μεγάλο για να χορέψει επάνω του ένας άνθρωπος, και κατάλευκο. Μόνο η τρομερή δύναμη των φτερών του - δυο θαμπών σχημάτων στα πλευρά του - το έκαναν να ξεχωρίζει από το λευκό φόντο των συννέφων.

Το πλάσμα ήταν αρκετά μεγάλο για να σκοτώσει το βασιλίσκο μας, αν και πιθανώς δεν θα μπορούσε να φάει παραπάνω από τα δύο τρίτα του. Ασφαλώς, θα άρχιζε το γεύμα του με εμάς.

«« »»

Δεν μπορούσαμε να βιάσουμε περισσότερο το άτι μας, το οποίο πετούσε με τη μέγιστη ταχύτητά του.

Στο μεταξύ, ο καβαλλάρης της Βασίλισσας οδηγούσε το πελώριο ασπριδερό έντομο σε μια διαγώνια πορεία που θα συναντούσε τη δική μας μέσα σε λίγα λεπτά.

Θυμήθηκα την εκπληκτική επιδεξιότητα των μικρών ξαδέλφων αυτού του πλάσματος - μπο-

ρούν να αρπάξουν αράχνη από τον ιστό της χωρίς να προκαλέσουν ούτε ένα τρέμουλο στα μεταξωτά υφάδια του.

Τα μπροστινά πόδια του πλάσματος θα μπορούσαν να φτάσουν σίγουρα σε απόσταση πέντε μέτρων και για να ολοκληρωθεί η κατάσταση, εγώ μπορούσα να υπερασπιστώ τα νώτα μας μονάχα με το ένα χέρι.

Άν άφηνα τα λέπια του ερπετού, ο άνεμος που προκαλούσε το πέταγμά του θα με έρριχνε στο κενό. Βρισκόμασταν πια πάνω από τις στέππες.

««»»

Αποκαρδιωμένος, έσφιξα το κοντάρι με το ελεύθερο χέρι μου. Ο γιγάντιος κάνθαρος πίσω μας παρουσίαζε μια εικόνα εύθραυστης ομορφιάς. Τα δυο κάτω ζευγάρια των ποδιών του κρέμονταν άτονα από το μακρύ σώμα το οποίο έμοιαζε λείο και ισορροπημένο σαν τις πολεμικές πιρόγες των αγρίων του νότου.

Μας είχε πλησιάσει τόσο, ώστε μπορούσα να δω τα πολυεδρικά του μάτια που μου θύμιζαν τα μαργαριτάρια στα σακκούλια μας. Μπορούσα να διακρίνω ακόμη και το πρόσωπο του στρατιώτη που το οδηγούσε.

Ήταν παράξενο να βλέπω το πρόσωπο αυτού του άνδρα μέσα από τον άνεμο που προκαλούσε η τρομερή μας ταχύτητα, με τον απέραντο ουρανό γύρω μας και τη γη χαμηλά κάτω από τα πόδια μας και παρόλα αυτά να νιώθω σαν να τον ήξερα και από παλιά, λες και τα πίναμε σε μια φιλόξενη ταβέρνα.

Πραγματικά, όμως, ήταν σαν να τον γνώριζα από παλιά. Η κοινή λογική έλεγε πως έπρεπε να είναι ένας σκληροτράχηλος και δοκιμασμένος πολεμιστής για να του ανατεθεί μια τέτοια αποστολή. Τα μάτια ήταν τονισμένα από τις ουλές γύρω τους και το στόμα σφιγμένο και σκεπτικό.

Ήταν ο τύπος του ψυχρού επαγγελματία που σχεδιάζει τις κινήσεις του και σε σκοτώνει χωρίς ενδοιασμούς όταν του έχουν δώσει τέτοια εντολή και ξέρει πως έχει το πάνω χέρι.

Οι καλοί στρατιώτες μένουν ζωντανοί επειδή δεν δείχνουν συναισθηματισμούς και ξέρουν πότε να αρπάξουν τη μεγάλη ευκαιρία.

Δεν υπήρχε χρόνος να το σκεφτώ περισσότερο. Εκείνη η γρήγορη ματιά στο χαρακτήρα του άνδρα μου είχε δείξει και τη μοναδική μας απόμακρη ελπίδα.

Χωρίς δισταγμό, έκανα το δυσκολότερο πράγμα που έχω αναγκαστεί να κάνω από την αρχή της καριέρας μου μέχρι σήμερα.

Έπιασα το σάκκο από το κάτω μέρος και με ένα τίναγμα που άνοιξε το κορδόνι του, άδειασα όλο του το περιεχόμενο. Μούγκρισα καθώς το έκανα και κοίταξα πίσω.

Τα μαργαριτάρια έπεφταν προς τα κάτω, σκορπίζοντας αργά, σ' ένα σμάρι που θύμιζε μέλισσες. Μερικές φορές τα βλέπω ακόμη μπροστά μου, χίλια μαύρα αστέρια να κατρακυλούν μέσα στην καυτή ανάσα του μεσημεριού.

««»»

Δεν ξέρω αν ο στρατιώτης σκεφτόταν από πριν να προδώσει τη Βασίλισσά του. Ίσως αν μας έπιανε και είχε στα χέρια του και τις δύο χιλιάδες, το συνήθειο της αφοσίωσης να τον συγκρατούσε και να ολοκλήρωνε την αποστολή του.

Βλέποντας, όμως, τα μαργαριτάρια να πέφτουν, αστράφτωντας εκτυφλωτικά και γνωρίζοντας πως αν δεν γίνονταν δικά του θα τα αποκτούσε κάποιος άγνωστος, τον έκανε ίσως να συνειδητοποιήσει πόσο τεράστια ήταν τα πλούτη που καταδίωκε. Αν δεν τα ακολουθούσε αμέσως, σταματώντας την καταδίωξη, θα χάνονταν λεύγες πίσω του και μπορεί να μην τα έβρισκε ποτέ.

Έτσι, σχεδόν χωρίς κανένα δισταγμό, έδωσε εντολή στο έντομο να βουτήξει.

Ακόμη και αν χάνονταν μερικά, τα υπόλοιπα θα του ήταν αρκετά για να εξαγοράσει τη διαφυγή του και να αρχίσει μια νέα ζωή. Η Βασίλισσα τελικά θα ανακάλυπτε κάποιο ξόρκι για να επαναφέρει το έντομο που καβαλούσε αλλά στο μεταξύ θα μπορούσε να το χρησιμοποιεί προς ώφελός του. Του εύχομαι κάθε τύχη και δεν του κρατώ καμιά κακία!

Ωστόσο, καθώς σου είπα, συνεχίζω να τα βλέπω ακόμη και σήμερα, να κυλούν και να χάνονται στον αέρα, αυτά τα χίλια κατάμαυρα, εκτυφλωτικά πετράδια.

Τέλος πάντων! Αν είχαμε και χίλια παραπάνω, απλά θα μας έπαιρνε περισσότερο χρόνο να τα σπαταλήσουμε.

Ο στρατιώτης ήταν άνθρωπος καριέρας, με σχέδια και προγραμματισμούς και πιθανώς να

κρύβει τα μαργαριτάρια στα μπαούλα του και να τρέμει τους κλέφτες.

Για μένα, ήταν αρκετός κόπος να ξεφορτωθώ τα πεντακόσια που αναλογούσαν το μερδικό μου. Σκέψου ότι τα κατάφερα σε δύο μόλις χρόνια! Και σίγουρα αυτό είναι ένα κατόρθωμα τόσο μεγάλο, όσο και η απόκτηση αυτών των μαύρων καλλονών!

ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

του Θωμά Μαστακούρη

Είχα καιρό να ασχοληθώ με την ιαπωνική παράδοση. Μια ανθολογία με κλέφτες δεν είναι ασφαλώς η πιο κατάλληλη για έναν ηρωικό σαμουράι σαν τον Ναγκόσι Γιοριμότο. Το μικρό, λοιπόν, αυτό διήγημα έχει σαν ήρωα έναν νίντζα στα πρώτα βήματα της καριέρας του. Αν η καριέρα αυτή θα έχει κάποια συνέχεια, θα εξαρτηθεί από τις δικές σας αντιδράσεις.

Θ.Μ.

Υ.Γ. Ευχαριστώ το άγνωστο ζευγάρι Γιαπωνέζων τουριστών, οι οποίοι έστω και με νοήματα κατάφεραν τελικά να μου πουν πως "Τα Μάτια του Ουρανού" λέγονται στα γιαπωνέζικα μένο-σόρα.

Οι φωνές και οι φασαρίες του λιμανιού ακούγονταν απόμακρες πίσω από τις βαριές ξύλινες πόρτες της μεγάλης αποθήκης. Ο Κότζι άκουγε ανυπόμονα τον μεσόκοπο άνδρα που στεκόταν μπροστά του. Ο άνδρας αυτός ήταν ένας τσουνίν[1] της μεγάλης φατρίας των Νίτζα Γιαμάντα. Ενεργούσε σαν ενδιάμεσος ανάμεσα στους ενδιαφερόμενους εργοδότες και τους τζενίν[2] της φατρίας. Εκείνη την ώρα, ανέθετε στον Κότζι την πρώτη του αποστολή:

"Κότζι", είπε με τη βαριά φωνή του στο νεαρό Νίντζα που περίμενε σεβαστικά μπροστά του με σκυμμένο το κεφάλι. "Σου δίνεται η μεγάλη τιμή να αναλάβεις μια πολύ δύσκολη και επικίνδυνη αποστολή. Αν δεν έβλεπα με τα ίδια μου τα μάτια τις επιδόσεις σου στα μαθήματά μου, σίγουρα θα την ανέθετα σε κάποιον πιο έμπειρο από εσένα. Σε αυτή την περίπτωση, όμως, τον κύριο ρόλο θα παίξει η ευελιξία και η επιδεξιότητα, και σ'αυτά είσαι άφταστος. Πρόσεξε μη με απογοητεύσεις".

"Θα κάνω ό,τι μπορώ, τσουνίν Μονοσουγκόι", είπε ψιθυριστά ο νεαρός.

Παρά το όνομά του, που σήμαινε "κατσούφης", ο Μονοσουγκόι άφησε μια υποψία χαμόγελου να πλανηθεί στα χείλη του.

"Ωραία! Άκουσέ με λοιπόν καλά! Πριν ο ήλιος ανατείλει για δεύτερη φορά, πρέπει να μπεις στο κάστρο του άρχοντα Τάιρα Χιτομάρου και να κλέψεις τα Μένο Σόρα - τα "Μάτια του Ουρανού".

Τα μαύρα μάτια του Κότζι έλαμψαν γεμάτα περιέργεια, αλλά δεν διέκοψε τον ανώτερό του.

"Πρόκειται για δυο αψεγάδιαστα ζαφείρια που ο Άρχοντας Χιτομάρου φυλάει μέσα σε έναν μικρό ναό, δίπλα στα προσωπικά του διαμερίσματα".

Ο νεαρός Νίντζα δεν μπόρεσε να κρατηθεί: "Και ποιος ζητά τα δυο αυτά πετράδια, δάσκαλε;" ρώτησε.

Ο Μονοσουγκόι τον πλησίασε με δυο δρασκελιές και άστραψε δυο ηχηρά χαστούκια στα χλωμά του μάγουλα.

"Να υπακούς τους ανωτέρους σου χωρίς πολλές ερωτήσεις. Δεν είσαι ιδιαίτερα ανθεκτικός στον πόνο, και αν καταφέρουν να σε πιάσουν ζωντανό ίσως να μαρτυρήσεις τον εργοδότη μας. Κάτι τέτοιο θα πλήγωνε ανεπανόρθωτα την αξιοπιστία των Γιαμάντα".

"Ζητώ συγγνώμη", είπε ντροπιασμένος ο νεαρός Κότζι.

"Ωραία. Θέλω να πιστεύω πως δεν έκανα λάθος όταν σε περιμάζεψα από τους δρόμους, πρίν από δεκαεπτά χειμώνες. Όπως λέει και το όνομά

σου, είσαι ορφανός, και πρέπει να θυμάσαι πως η μόνη σου οικογένεια είναι η φατρία".

"Χάι", είπε ο Κότζι, με όσο πιο βαριά φωνή μπορούσε.

"Το κάστρο είναι μερικές ώρες απόσταση από την πόλη και σίγουρα το έχεις ακουστά. Πάρε όποια εφόδια νομίζεις απαραίτητα και ξεκίνα αμέσως. Τα ζαφείρια βρίσκονται μπροστά σε ένα άγαλμα του Βούδα Αμίντα. Είναι περιττό να σου πω ότι αν κινδυνέψεις να συλληφθείς πρέπει να αυτοκτονήσεις αμέσως. Αύριο το ξημέρωμα θα σε περιμένω στο ίδιο σημείο".

«««»»

Το μεσημέρι της ίδιας μέρας, ένας νεαρός χωρικός, ντυμένος με φθαρμένα ρούχα και φορώντας ένα καπέλο από μπαμπού που σκίαζε τα μάτια του, πλησίαζε το κάστρο του άρχοντα Χιτομάρου.

Στα χέρια του κρατούσε δυο κοτόπουλα, που φτεροκοπούσαν απελπισμένα, κρεμασμένα ανάποδα καθώς ήταν. Ο Κότζι είχε αρχίσει να διδάσκεται το χένσι-γιούτσου, την τέχνη των Πέντε Δρόμων. Ήταν αυτή με την οποία ένας νίντζα μπορούσε να παραστήσει άψογα πέντε διαφορετικούς τύπους κοινών ανθρώπων: τον έμπορο, τον αγρότη, τον περιπλανώμενο ηθοποιό, τον καλόγερο και τον μασσέρ. Νέος καθώς ήταν ακόμα και αφοσιωμένος στην προσπάθειά του να βελτιώσει στο έπακρο της τεχνικές των όπλων, της αναρρίχησης και του καμουφλάζ, δεν είχε προλάβει να μάθει άλλη μεταμφίεση εκτός από

την πιο απλή, αυτή του αγρότη. Η αθωότητά του στις συνήθειες των κοινωνικών τάξεων ήταν αρκετή ώστε ο ρόλος του να μην απαιτεί ιδιαίτερη ηθοποιία.

"Τι ζητάς εδώ, χωριάτη;" τον ρώτησε ένας από τους δυο ασιγκάρου που στέκονταν φρουροί στην πύλη του κάστρου.

"Ήρθα να πουλήσω τα δυο μου κοτόπουλα", είπε ο Κότζι, κρατώντας το βλέμμα χαμηλά παρόλο που οι δυο στρατιώτες δεν ανήκαν στην τάξη των σαμουράι, αλλά, όπως οι περισσότεροι, προέρχονταν από την αγροτική τάξη.

"Τα κοτόπουλά σου έχουν τα χάλια τους, αλλά ίσως ο μάγειρας να μας φτιάξει μια καλή σούπα για το βράδι", είπε γελώντας ο ασιγκάρου. Τράβα στην κουζίνα, όπως μπαίνεις στα δεξιά σου".

Ο Κότζι κατάφερε να διατηρήσει την φαινομενική του απάθεια, παρόλο που η καρδιά του χτυπούσε γοργά. Δεν είχε ασφαλώς ψευδαισθήσεις πως θα μπορούσε να περάσει τόσο εύκολα στο κεντρικό κτίριο που στέγαζε τα διαμερίσματα του άρχοντα Χιτομάρου και το ναό, αλλά τουλάχιστον θα μπορούσε να πάρει μια γενική εικόνα του εσωτερικού του κάστρου και του πιο σύντομου δρόμου που θα μπορούσε να ακολουθήσει.

Σημάδεψε με το μυαλό το σημείο όπου ένα καχεκτικό δέντρο ορθωνόταν κοντά στο απότομο εξωτερικό τείχος κι ύστερα υπολόγισε με το μάτι την απόσταση που θα χρειαζόταν να καλύψει από την γωνία της κουζίνας μέχρι τον ανατολικό τοίχο του κεντρικού κτιρίου, το

οποίο χωριζόταν από τη φρουρούμενη πύλη με μια μεγάλη αυλή.

Η εκπαίδευση των νίντζα ήταν αυστηρή και μετά από πολύ ξύλο και νηστείες είχε μάθει να μετρά με μεγάλη ακρίβεια κάθε είδους απόσταση, οριζόντια, κάθετη ή διαγώνια.

Ένα πολύ στενό παράθυρο άνοιγε σε ύψος τριών περίπου μέτρων από τη βάση του κτιρίου και ήταν σίγουρος πως το λεπτό κορμί του θα μπορούσε να περάσει από μέσα.

«««»»

Στην κουζίνα πληρώθηκε από τον αρχιμάγειρο με μερικά χάλκινα μον αλλά προσποιούμενος το βλάκα δεν έφυγε αμέσως. Κρυφάκουγε αρκετή ώρα τις συζητήσεις των υπηρετών και άρχισε να αντιλαμβάνεται κάπως την αιτία της αποστολής του.

Ο άρχοντας Χιτομάρου είχε διώξει πρόσφατα τη σύζυγό του, την αρχόντισσα Νάρι, για χάρη μιας νεαρής παλακίδας του. Η προσβολή για την οικογένεια της νύφης ήταν πολύ μεγάλη και ακόμη μεγαλύτερη επειδή ο Χιτομάρου είχε αρνηθεί να επιστρέψει την προίκα της Νάρι, δυο θαυμαστά πετράδια που καθώς έλεγαν άξιζαν μια περιουσία.

Η οικογένεια της πριγκίπισσας Νάρι, οι Τογιοτόμι, δεν ήταν αρκετά ισχυροί για να συγκρουστούν ανοιχτά με τον Χιτομάρου αλλά σίγουρα θα έκαναν ό,τι μπορούσαν για να πάρουν πίσω τον οικογενειακό τους θησαυρό. Και το είχαν κάνει, σκέφτηκε περήφανα ο Κότζι.

Έστειλαν τον πιο άξιο νίντζα της περιοχής.

Προσποιούμενος τον αδαή χωριάτη, πλησίασε τους υπηρέτες και έμαθε μερικά σημαντικά πράγματα για τη διαρρύθμιση του κάστρου. Ύστερα, καταλαβαίνοντας πως αν έμενε περισσότερο θα κινούσε υποψίες, έφυγε με το ίδιο τρομαγμένο, αργό βήμα, χωρίς να μιλήσει δεύτερη φορά στους στρατιώτες της πύλης.

«««»»

Όταν βράδιασε, πήγε στην κουφάλα ενός γέρικου δέντρου και έβγαλε από εκεί το δέμα που είχε κρυμμένο.

Το δέμα περιείχε τη μαύρη παραλλαγή της στολής του νίντζα - μια και θα έπρεπε να εκμεταλλευτεί το σκοτάδι για να καλυφθεί - και το νιντζάτο, το κοντό ίσιο σπαθί των νίντζα.

Σε ένα μικρότερο δέμα, μέσα στο πρώτο, είχε τυλιγμένα μερικά ακόμη κομμάτια εξοπλισμού που έκρινε πως ήταν απαραίτητα για την επιτυχία του σχεδίου του.

Φόρεσε τη στολή και έχωσε τα ρούχα του χωριάτη στην ίδια κρυψώνα. Ύστερα, πήγε σε μια ρεμματιά κοντά στο κάστρο και περίμενε υπομονετικά μέχρι να έρθει η ώρα του Τράγου[3]

«««»»

Όταν τα αστέρια στον ουρανό του είπαν πως είχε φτάσει, άρχισε να τρέχει σκυφτά και προσεκτικά προς τον σκοτεινό όγκο του κάστρου. Οι πύλες είχαν κλείσει για τη νύχτα και καθώς

γλιστρούσε σαν σκιά στη βάση τους, άκουσε από το εσωτερικό τα βαριεστημένα μουρμουρητά ενός φρουρού.

Συνέχισε μέχρι το σημείο του τείχους πίσω από το οποίο, σύμφωνα με τους υπολογισμούς του, έπρεπε να βρίσκεται το δέντρο που είχε δει το ίδιο πρωί. Ύστερα, από το δέμα που κουβαλούσε στην πλάτη του έβγαλε τα νεκόντε, τα γάντια με τα γαμψά νύχια που βοηθούσαν τους νίντζα στο σκαρφάλωμα. Τα τάμπι, οι χοντρές κάλτσες που φορούσε, ήταν ήδη εφοδιασμένες με μαλακές σόλες που θα τον βοηθούσαν να κάνει όσο το δυνατόν λιγότερο θόρυβο αλλά και να γραπώνεται καλύτερα στις κάθετες επιφάνειες. Με όσο περισσότερη αυτοπεποίθηση μπορούσε να διαθέσει, άρχισε να σκαρφαλώνει το τείχος, σαν μια μεγάλη μαύρη αράχνη.

Το τείχος του κάστρου ήταν αρκετά παλιό και του πρόσφερε πολλά κρατήματα. Μέσα σε μερικές στιγμές, είχε βρεθεί στην κορυφή του και είχε κολλήσει επάνω του, κοιτάζοντας γύρω του για κάποια ένδειξη μήπως τον είχαν αντιληφθεί.

Πέρα από τη μικρή φωτιά που έκαιγε στο φυλάκιο κοντά στην πύλη, όλο το υπόλοιπο κάστρο ήταν βυθισμένο στο σκοτάδι και τη σιωπή.

Με ένα μεγάλο σάλτο, πήδησε στο δέντρο όσο το δυνατόν πιο ανάλαφρα και έμεινε πάλι ακίνητος σαν άγαλμα για αρκετά λεπτά, πριν βεβαιωθεί πως όλα πήγαιναν καλά και συνεχίσει.

Αθόρυβος σαν φάντασμα, έκανε το γύρο του κτιρίου των μαγειρείων από την αντίθετη μεριά, και σταμάτησε στη γωνία ακριβώς μπροστά στη μεγάλη αυλή που οδηγούσε στον κεντρικό πύρ-

γο. Η πύλη του τελευταίου ήταν αμπαρωμένη αλλά δεν υπήρχαν φρουροί, τουλάχιστον απέξω.

Αφού βεβαιώθηκε για μια ακόμη φορά πως δεν υπήρχε κανείς τριγύρω, έτρεξε από σκιά σε σκιά μέχρι που κόλλησε στον ανατολικό τοίχο, κάτω από το χαμηλότερο παράθυρο. Με μια γρήγορη ματιά αντιλήφθηκε πως ο τοίχος αυτός ήταν πρόσφατα ανακαινισμένος και φτιαγμένος από ικανό μάστορα ώστε να μην προσφέρει σχεδόν κανένα πιάσιμο ή πάτημα για τον επίδοξο αναρριχητή.

Δεν είχε, όμως, σημασία, ο Κότζι το είχε προβλέψει και αυτό. Από την πλάτη του τράβηξε το σινόμπι-κουμάντε. Ήταν ένας μακρύς στήλος από μπαμπού που μπορούσε εύκολα να αποσυναρμολογηθεί σε τμήματα με μήκος μικρότερο από μισό μέτρο και το ίδιο εύκολα να συναρμολογηθεί σε ένα μονοκόμματο κομμάτι με ύψος μέχρι τρία μέτρα. Ήταν εκπαιδευμένος να τον διαλύει και να τον συναρμολογεί μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα κι αυτό έκανε και τώρα. Ένας γάτζος προσαρμοσμένος στην κορυφή του τον βοήθησε να το ασφαλίσει καλά στο περβάζι του στενού παράθυρου.

Χρησιμοποιόντας χέρια και πόδια σαν μαϊμού, σκαρφάλωσε στο κοντάρι που ελάχιστα λύγισε κάτω από το μικρό του βάρος. Σύντομα βρέθηκε στο περβάζι του παραθύρου, το οποίο και άνοιξε χωρίς μεγάλο κόπο χρησιμοποιώντας ένα από τα μικροσκοπικά εργαλεία διάρρηξης.

Βρέθηκε μέσα σε ένα μικρό δωμάτιο, λιτό και σχεδόν άδειο, όπως τα περισσότερα γιαπωνέζικα δωμάτια. Ένα μικρό χαμηλό αναλόγιο με σύνεργα γραφής έδειχνε πως έπρεπε να ανήκει σε κάποιο γραφέα του Χιτομάρου.

Πλησίασε σκυφτά τη συρταρωτή πόρτα από χαρτί και μπαμπού και αφουγκράστηκε για αρκετή ώρα. Πέρα από ένα απόμακρο ροχαλητό, και τα βαριεστημένα βήματα του φρουρού στο ισόγειο, στο κάστρο επικρατούσε νεκρική σιγή.

Από όσα του είχαν πει οι υπηρέτες, αλλά και από την κοινή λογική, καταλάβαινε πως τα προσωπικά διαμερίσματα του άρχοντα όπως και ο ναός έπρεπε να βρίσκονται στο ψηλότερο πάτωμα του κάστρου, το οποίο ήταν κτισμένο με ξύλο και όχι με πέτρα.

Άφησε, λοιπόν, το σάκκο με τα σύνεργα αναρρίχησης κάτω από το αναλόγιο, βγήκε από το δωμάτιο και βρήκε τη σκάλα που οδηγούσε προς τα πάνω.

Άρχισε, να ανεβαίνει τα πέτρινα σκαλιά, έχοντας πάντα κολλημένο το κορμί στον τοίχο. Η σκάλα προς το τελευταίο πάτωμα ήταν ξύλινη, και χρειάστηκε όλη του την επιδεξιότητα για να ανεβεί τα σκαλιά χωρίς να τρίξουν.

«‹«›»

Από το κεφαλόσκαλο ξεκινούσε ένας μακρύς διάδρομος με πολλές συρταρωτές πόρτες. Μπροστά σε μια από αυτές, καθόταν γονατισμένος ένας νεαρός σαμουράι. Το κεφάλι του έγερνε πάνω στο στήθος του και ήταν φανερό πως πάλευε να κρατηθεί ξύπνιος.

Ο Κότζι έσυρε αργά το νιντζάτο και περίμενε.

Έδωσε στον εαυτό του μισή ώρα καιρό. Αν μέχρι τότε ο νεαρός σαμουράι δεν είχε αποκοιμηθεί, θα αναγκαζόταν να επιτεθεί και να προσπαθήσει να τον σκοτώσει όσο πιο αθόρυβα γινόταν.

Ο ιδρώτας μούσκευε το μαύρο πανί που κάλυπτε όλο του το πρόσωπο εκτός από τα μάτια. Δεν είχε ποτέ στη ζωή του σκοτώσει άνθρωπο και αναρωτιόταν πώς και αν θα κατάφερνε.

«‹›»

Τελικά, δεν χρειάστηκε να επιτεθεί. Το κούνημα του κεφαλιού σταμάτησε, τα μάτια έκλεισαν εντελώς και το στήθος άρχισε να ανεβοκατεβαίνει ρυθμικά. Με το νιντζάτο έτοιμο, προχώρησε με αργά βήματα προς το μέρος του. Πέρασε ανάλαφρα, χωρίς να ξυπνήσει το φρουρό.

Τώρα έπρεπε να ανακαλύψει πίσω από ποια πόρτα κρυβόταν ο ναός. Το σύρσιμο της πόρτας κάποιας κρεβατοκάμαρας πιθανώς να ξυπνούσε τους κοιμισμένους και να ξεσήκωνε όλο τον πύργο. Έβαλε το μυαλό του να σκεφτεί. Πώς θα μπορούσε να βρει το ναό με τόσες ομοιόμορφες πόρτες;

Με τη μυρωδιά! Έβγαλε τη μύτη του από τη μάσκα και άρχισε να μυρίζει τις πόρτες. Στην προτελευταία, ήρθε στα ρουθούνια του η μυρωδιά από θυμίαμα.

Ενώ η ώρα περνούσε, έσυρε την πόρτα απελπιστικά αργά, ενώ τα μάτια του ήταν συνεχώς καρφωμένα στη μορφή του κοιμισμένου σαμουράι, στην άλλη άκρη του διαδρόμου. Τελικά, την

άνοιξε όσο χρειαζόταν για να περάσει μέσα το ευλύγιστο κορμί του.

Μέσα από ένα χάρτινο παράθυρο, το φως του φεγγαριού έμπαινε στο δωμάτιο, φωτίζοντας το άγαλμα του Βούδα Αμίντα, του Κύριου του Δυτικού Παράδεισου.

Κάτω από το βωμό, υπήρχε μια σκοτεινή εσοχή. Ακολουθόντας τον εξωτερικό τοίχο του δωματίου, έφτασε το άγαλμα και έσκυψε μπροστά του. Ετοιμάστηκε να χώσει το χέρι του κάτω από την εσοχή αλλά το ένστικτό του τονσταμάτησε. Έσυρε το θηκάρι του από το ζωνάρι και το έχωσε κάτω από το βωμό, ψαχουλεύοντας για κρυφές παγίδες.

Ακούστηκε ένας μικρός ξερός κρότος. Τραβώντας το θηκάρι, είδε καρφωμένη επάνω του μια μικρή ακίδα που γυάλιζε στο φεγγαρόφωτο. Σίγουρα έπρεπε να είναι δηλητηριασμένη. Ξανάχωσε το θηκάρι στην εσοχή και αυτή τη φορά τράβηξε αργά προς το μέρος του ένα μικρό μπαουλάκι.

Ανοίγοντας το, αντίκρυσε στο βελούδινο εσωτερικό του δυο ωοειδή πετράδια που φαίνονταν ασπρογάλαζα, αν και δεν έβγαζαν κάποια ιδιαίτερη λάμψη. Παρόλα αυτά, δεν μπορούσαν παρά να είναι τα ζαφείρια που ζητούσε. Τα έχωσε με προσοχή σε μια ειδική τσέπη στον κόρφο του, ξανατοποθέτησε το μπαουλάκι στη θέση του και σηκώθηκε ευχαριστημένος. Τώρα, δεν είχε παρά να επιστρέψει αθόρυβα από το δρόμο όπου είχε έρθει.

«‹›»

Ένα ηχηρό τρίξιμο φάνηκε να διαλύει την ησυχία της νύχτας. Πάγωσε στη θέση του, ενώ ταυτόχρονα συνειδητοποίησε με τρόμο τί είχε συμβεί. Μέσα στον ενθουσιασμό του, δεν είχε ακολουθήσει τη διαδρομή κολλητά στον τοίχο αλλά είχε κατευθυνθεί ευθεία προς την πόρτα.

Ο άρχοντας Χιτομάρο είχε φροντίσει ώστε το πάτωμα του μικρού ναού να είναι ειδικά φτιαγμένο για επίδοξους κλέφτες. Είχε ακουστά για αυτά τα "πατώματα των αηδονιών", κατασκευασμένα από παραμορφωμένες σανίδες ώστε να τρίζουν ηχηρά ακόμη και στο πιο ανάλαφρο πάτημα αλλά η αυτοπεποίθησή του τον εμπόδισε να σκεφτεί πως θα μπορούσε να τα συναντήσει.

Ήδη, τα γρήγορα πατήματα στο διάδρομο, του έλεγαν πως ο φρουρός είχε ξυπνήσει και έτρεχε προς το δωμάτιο. Οι φωνές του έκαναν ακόμη πιο φανερή την εξέλιξη της κατάστασης. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου σκέφτηκε να πηδήξει από το παράθυρο αλλά βρισκόταν ήδη τέσσερα πατώματα πάνω από τη γη. Έφτασε στην πόρτα ακριβώς την ίδια στιγμή με το νεαρό σαμουράι.

Ήταν και οι δύο άπειροι στη μάχη κι έτσι περισσότερο τρόμαξαν οι ίδιοι παρά φόβισαν ο ένας τον άλλο. Μια ιδέα πιο ψύχραιμος, ή μάλλον πιο αποφασισμένος, αφού και η παραμικρή καθυστέρηση θα σήμαινε το θάνατό του, ο Κότζι κατάφερε να αποκρούσει το αδύναμο χτύπημα του αντιπάλου του και να ματώσει με το δικό του όπλο το μηρό του σαμουράι. Ταυτόχρονα, έπεσε με όλη του τη δύναμη επάνω

του, γκρεμίζοντάς τον μαζί με τον χάρτινο τοίχο του ναού.

Βρήκε πρώτος την ισορροπία του και άρχισε να τρέχει. Μόλις είχε περάσει μπροστά από την πόρτα που φύλαγε ο σαμουράι, ένας κοντόχοντρος πενηντάρης με μεταξωτό κιμονό, που δεν μπορούσε να είναι άλλος από τον άρχοντα Χικομάρου, πετάχτηκε έξω κραδαίνοντας μια μακριά κατάνα. Ο Κότζι δεν γύρισε να τον κοιτάξει δεύτερη φορά αλλά άρχισε να κατεβαίνει τρέχοντας τα σκαλιά.

Η αναστάτωση που ακολούθησε ήταν τρομερή. Αλαφιασμένοι άνδρες και γυναίκες πετάγονταν από κλειστά δωμάτια, ενώ ο Κότζι, σαν μαύρη σκιά, περνούσε σαν σίφουνας από μπροστά τους, το ίδιο τρομοκρατημένος όπως και αυτοί.

Κατάφερε να βρει το δωμάτιο από όπου είχε μπει και να πηδήξει τα τρία μέτρα που τον χώριζαν από το έδαφος. Για κακή του τύχη, την ίδια ώρα άνοιγε και η πόρτα του κάστρου, ξερνόντας ένα σμάρι μισόγυμνους σαμουράι, ενώ από τη μεριά του φυλάκιου δαυλοί φανέρωναν τα πρόσωπα των αγουροξυπνημένων ασιγκάρου. Ο δρόμος απο τον οποίο είχε έρθει στο κάστρο ήταν κλειστός.

«<>»

Ένα απελπισμένο σχέδιο σχηματίστηκε στο μυαλό του και βάλθηκε να τρέχει με όλη του τη δύναμη προς τα μαγειρεία που εκείνη την ώρα ήταν έρημα. Χώθηκε μέσα, αν και ήταν σίγουρος πως πολλά ζευγάρια μάτια τον είχαν δει.

Μέσα στο μισοσκόταδο, έψαξε να βρει ένα συγκεκριμένο σημείο που θυμόταν από την επίσκεψή του εκεί. Στο σημείο που οι μάγειροι έσφαζαν τα ζώα, υπήρχε ένας οχετός που σίγουρα έβγαζε στο ποτάμι που περνούσε δίπλα από το κάστρο. Ίσως να ήταν αρκετά φαρδύς για να τον χωρέσει.

Βρήκε την τρύπα δίπλα σε ένα μεγάλο ξύλινο πάγκο. Ανέδιδε μια φριχτή μπόχα και δεν θα πρέπει να είχε διάμετρο μεγαλύτερη από δυο ανοιχτές παλάμες. Παρόλα αυτά, ήταν η μόνη του ελπίδα διαφυγής.

Είχε διδαχθεί από μικρός την τέχνη του ναβανούκε-γιούτσου, της ικανότητας δηλαδή να συστρέφεις με τέτοιο τρόπο το κορμί ώστε να χωράς μέσα από απίθανα στενά μέρη.

Άκουσε βαριές φωνές στην είσοδο των μαγειρίων και χωρίς να το σκεφτεί περισσότερο, χώθηκε με το κεφάλι μέσα στον οχετό και άρχισε να συστρέφεται σαν φίδι. Το νιντζάτο, που είχε περασμένο ανάμεσα στα σκέλια του, τον χτυπούσε εκεί, κάνοντας τη δυσφορία του στενού χώρου και της βρόμας ακόμη πιο ανυπόφορη. Οι φωνές από πάνω του ακούγονταν απόμακρες και ένιωθε έτοιμος να λιποθυμήσει. Πολλές στιγμές ήταν σίγουρος πως είχε σφηνώσει για τα καλά μέσα στον πέτρινο σωλήνα αλλά μια απελπισμένη προσπάθεια τον έσπρωχνε μερικά δάχτυλα πιο κάτω. Τελικά, με έναν ήχο σαν πώμα μπουκαλιού, βρέθηκε από τον οχετό μέσα στο ποτάμι.

«««»»

Με γρήγορες απλωτές βγήκε στην όχθη, ενώ οι στρατιώτες προσπαθούσαν ακόμη να βρουν σε ποια γωνιά της κουζίνας είχε κρυφτεί. Γεμάτος χαρά, έτρεξε στην κουφάλα του δέντρου και άρχισε αστραπιαία να αλλάζει ρούχα. Το γέλιο πάγωσε στο πρόσωπό του, όταν μέσα στην τσέπη της στολής του βρήκε μονάχα το ένα από τα Μάτια του Ουρανού και μερικά θρύψαλα!...

Ο Κότζι ήταν τρομοκρατημένος. Το ένα από τα Μάτια του Ουρανού είχε σπάσει στη διάρκεια της φυγής του. Σκέφτηκε, ποια θα ήταν η φριχτή τιμωρία που τον περίμενε για αυτή του την αποτυχία.

«««»»

Η αποθήκη της αποβάθρας ήταν κατασκότεινη και ο Μονοσουγκόι έμοιαζε με μια βαθύτερη σκιά ανάμεσα στις σκιές.

"Πέτυχες στην αποστολή σου;" τον ρώτησε με απάθεια.

"Πέτυχα, τσουνίν, μόνο που..."

"Μόνο που τι;"

Ο Κότζι έσφιξε τα δόντια. Δεν άρμοζε σε έναν νίντζα να δείχνει δειλία, ειδικά μπροστά στους ανωτέρους του.

"Στη διάρκεια της φυγής μου, το ένα από τα Μάτια του Ουρανού έγινε κομμάτια".

"Δώσε μου το άλλο".

Ο Κότζι του το έδωσε με τρεμάμενο χέρι και μετά πισωπάτησε. Ο Μονοσουγκόι έμεινε για μια στιγμή αμίλητος και μετά άρχισε να γελά τρανταχτά, διαψεύδοντας το παρατσούκλι του. Ά-

ναψε ένα μικρό λυχνάρι που φώτισε τα αδρά σκληρά χαρακτηριστικά του.

"Ώστε έσπασε, ε;"

"Ναι, τσουνίν".

"Δεν πειράζει, Κότζι!..."

"Πώς;"

Ο Κότζι είχε μείνει άναυδος.

"Απέδειξες την ικανότητά σου και νομίζω πως οφείλω να σου αποκαλύψω το μυστικό - ένα μυστικό που θα είχες καταλάβει και από μόνος σου, αν δεν ήσουν ακόμη τόσο άβγαλτος στη ζωή. Πώς ήταν δυνατόν ένα ζαφείρι της πιο καλής ποιότητας να γίνει έτσι εύκολα κομμάτια; Τα Μάτια του Ουρανού που έκλεψες από τον άρχοντα Χιταμάρου ήταν ψεύτικα".

Ο Κότζι δεν πίστευε στα αυτιά του.

"Η αρχόντισα Νάρι", συνέχισε ο Μονοσουγκόι," είχε μυριστεί από πριν πως ο άνδρας της ετοιμαζόταν να τη διώξει και φρόντισε να αντικαταστήσει τα Μάτια του Ουρανού με δυο απλά γυάλινα ομοιώματα, καμωμένα από ικανότατο τεχνίτη. Τα αδέλφια της μας πλήρωσαν απλώς για να στενοχωρήσουμε ακόμη περισσότερο τον Χιταμάρου και για να καλύψουν την οικογένειά τους. Αν κάποια στιγμή ο Χιταμάρου αντιλαμβανόταν την απάτη, η εχθρότητά του θα αφάνιζε την οικογένεια της Νάρι. Τώρα, δεν έχει παρά να καταριέται τους Γιούς της Νύχτας, ενώ τα Μάτια του Ουρανού βρίσκονται ασφαλή στα χέρια της οικογένειας Τογιοτόμι".

"Και κινδύνεψα η ζωή μου για δυο κομμάτια γυαλί;" ψέλλισε ο Κότζι.

Το πρόσωπο του Μονοσουγκόι έγινε για μια

ακόμη φορά σοβαρό και η φωνή του απότομη:

"Δεν έχεις το παραμικρό δικαίωμα να αμφισβητείς διαταγές των ανωτέρων σου! Χάσου από μπροστά μου πριν διατάξω να σε βράσουν ζωντανό!"

Ο Κότζι ξεροκατάπιε, υποκλίθηκε και γύρισε για να φύγει."

««»»

"Κότζι", είπε η φωνή του τσουνίν πίσω του.

Ο νεαρός νίντζα κοντοστάθηκε και γύρισε το κεφάλι.

"Είμαι πολύ περήφανος για σένα. Το κάστρο του άρχοντα Χιταμάρου είναι καλά φυλαγμένο. Αν αποτύχαινες, θα αναλάμβανα εγώ την αποστολή. Και τώρα, εξαφανίσου!"

Κοκκινίζοντας από ντροπή και υπερηφάνεια, ο Κότζι χαμήλωσε το ψάθινο καπέλο του και βγήκε από τη σκοτεινή αποθήκη στο σούσουρο του πρωινού παζαριού.

. . .

Σημειώσεις:

1. Οι υπαρχηγοί των νίντζα, οι οποίοι, όντας βετεράνοι, ενεργούν κυρίως σαν διάμεσοι με τον έξω κόσμο και σαν δάσκαλοι των νεότερων.
2. Οι "στρατιώτες" των νίντζα, οι νεαροί που αναλαμβάνουν συνήθως τις αποστολές.
3. Από τις 1 έως τις 3 μετά τα μεσάνυχτα.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ

Μάικλ Μούρκοκ	Η ΠΟΛΗ ΤΩΝ ΖΗΤΙΑΝΩΝ
Ρόμπερτ Χάουαρντ	ΤΑ ΠΕΤΡΑΔΙΑ ΤΟΥ ΓΚΒΑΧΛΟΥΡ
Μάικλ Σι	ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ ΒΡΙΚΟΛΑΚΑ
Θωμάς Μαστακούρης	ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Ιστορίες για αδίστακτους κλέφτες που παίζουν τη ζωή τους κορώνα γράμματα για να ανακαλύψουν κρυμμένα πλούτη και μαγικά αντικείμενα.

Ιστορίες για αμύθητους θησαυρούς που φυλάγονται από απροσπέλαστες παγίδες, ζωντανές και άψυχες, φυσικές και υπερφυσικές.

Ένα βιβλίο για το πάθος και την απληστία — ή απλά για την απεγνωσμένη αποφασιστικότητα και τα θολά ιδανικά.

Δρχ. 800